

Thai: Unlocked Literal Bible for Luke

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

- Share — copy and redistribute the material in any medium or format.
- Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

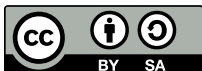
Under the following conditions:

- Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>." Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.
- ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.
- No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

Luke

Chapter 1

¹ มีหลายคนพยายามเรียงลำดับเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเรา ² ตามที่คนเหล่านั้นซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้นและเป็นผู้รับใช้พระวอนนั้นได้ส่งต่อมาให้กับพวกเรา ³ ดังนั้นสำหรับตัวข้าพเจ้าเองเห็นว่าเป็นการดี เนื่องจากข้าพเจ้าได้สืบสวนทุกสิ่งอย่างถี่ถ้วนมาตั้งแต่ต้น จึงเห็นควรที่จะบันทึกสิ่งเหล่านี้ให้เป็นเรื่องเป็นราวเพื่อท่านเธอฟิลัสที่เคารพยิ่ง ⁴ เพื่อว่าท่านจะได้รู้อย่างแน่ชัดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่ท่านได้รับการสอนมา

⁵ ในรัชกาลของเฮโรดกษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ จากกองเวรอาบิยาห์ และภรรยาของเขาชื่อว่าเอลิซาเบธ ซึ่งมาจากบรรดาบุตรสาวของอาโรน ⁶ ทั้งคู่เป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า เชื่อฟังบทบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งหมดขององค์พระผู้เป็นเจ้า ⁷ แต่พวกเขาไม่มีบุตรเพราะว่านางเอลิซาเบธเป็นหมัน และในเวลานั้นพวกเขาทั้งสองก็ชราภาพแล้วในเวลานั้น

⁸ ต่อมาเศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อกองเวรของท่านเข้าประจำการ ⁹ ตามธรรมเนียมของการเลือกปุโรหิต ในการปรนนิบัติรับใช้ เขาถูกเลือกโดยการจับสลากให้ทำหน้าที่เผาเครื่องหอมในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁰ ส่วนประชากรทั้งหมดก็กำลังอธิษฐานอยู่ภายนอกในขณะที่มีการเผาเครื่องหอม

¹¹ เวลานั้นทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแก่เขา และยืนอยู่ด้านขวาของท่านบูชาเครื่องหอม ¹² เมื่อเศคาริยาห์เห็นทูตสวรรค์เขาก็ตื่นตระหนกและรู้สึกหวาดกลัวทูตสวรรค์นั้น ¹³ แต่ทูตสวรรค์กล่าวกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย เศคาริยาห์ เพราะพระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว เอลิซาเบธภรรยาของท่านจะให้กำเนิดบุตรชายแก่ท่านคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อของเขาวว่า ยอห์น

¹⁴ ท่านจะมีความยินดีและมีความสุข คนเป็นอันมากจะชื่นชมยินดีที่เขาเกิดมา ¹⁵ เพราะเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา และเขาจะเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่วัยเยาว์ในครรภ์มารดาของเขา

¹⁶ ประชาชนอิสราเอลมากมายจะหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา ¹⁷ เขาจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลิยาห์ เพื่อให้จิตใจของบิดาหันมาหาบุตรและให้คนดื้อด้านหันมาสู่สติปัญญาของผู้ชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁸ เศคาริยาห์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ว่า "ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไร? เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนชราและภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้ว" ¹⁹ ทูตสวรรค์ตอบและกล่าวกับเขาว่า "ข้าพเจ้าคือกาเบรียล ผู้ซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เราถูกส่งมาเพื่อแจ้งกับท่านและนำข่าวดีนี้มาให้แก่ท่าน ²⁰ ดูเถิด ท่านจะเป็นไป ไม่สามารถพูดได้จนถึงวันที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น นี่เป็นเพราะท่านไม่เชื่อถ้อยคำของเราซึ่งจะสำเร็จตามเวลาที่กำหนด"

²¹ ประชาชนกำลังรอคอยเศคาริยาห์ พวกเขาต่างประหลาดใจเพราะท่านใช้เวลาในพระวิหารนานมาก ²² แต่เมื่อเศคาริยาห์ออกมา ท่านไม่สามารถพูดกับพวกเขาได้ พวกเขาจึงตระหนักว่า ท่านต้องได้รับนิมิตขณะที่อยู่ในพระวิหาร ท่านพยายามแสดงท่าทางต่างๆ แก่พวกเขาแต่ก็ยังคงพูดไม่ได้ ²³ เมื่อหมดเวลาปรนนิบัติของท่านแล้ว ท่านจึงกลับไปบ้านของท่าน

²⁴ หลังจากวันนั้น เอลิซาเบธภรรยาของท่านก็ได้ตั้งครรภ์ เธอได้ซ่อนตัวเป็นเวลาห้าเดือน เธอกล่าวว่า ²⁵ "นี่เป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำแก่ข้าพเจ้าเมื่อพระองค์ทรงมองดูข้าพเจ้าด้วยความกรุณาเพื่อนำความอับอายขายหน้าของข้าพเจ้าต่อหน้าประชาชนออกไปเสีย"

²⁶ ในเดือนที่หก พระเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อว่านาซาเร็ธ ²⁷ ไปหาหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เขาอยู่ในวงศ์วานของดาวิด และหญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ ²⁸ ทูตสวรรค์มาหาเธอและกล่าวว่า "หญิงเอ๋ย พระเจ้าทรงโปรดปรานเธอยิ่งนัก องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับเธอ" ²⁹ แต่เธอสับสนกับถ้อยคำของทูตสวรรค์เป็นอย่างมากและเธอนึกสงสัยว่าการกักกายเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร

³⁰ ทูตสวรรค์กล่าวแก่เธอว่า "อย่ากลัวเลย มารีย์ เพราะเธอได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า ³¹ ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย เธอจะเรียกนามของเขาวว่า 'เยซู' ³² เขาจะเป็นใหญ่และจะถูกเรียกว่า พระบุตรขององค์ผู้สูงสุด องค์พระเจ้าจอมเจ้านายจะประทานบัลลังก์แห่งดาวิดบรรพบุรุษของเขาแก่เขา ³³ เขาจะปกครองเหนือพงศ์พันธุ์ยาโคบนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด"

³⁴ มารีย์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ว่า "สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าไม่เคยร่วมหลับนอนกับชายใดเลย?" ³⁵ ทูตสวรรค์ตอบเธอว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเสด็จมาเหนือเธอ และฤทธิ์อำนาจขององค์ผู้สูงสุดจะมาเหนือเธอ ดังนั้นองค์บริสุทธิ์ที่ทรงบังเกิดมาจะถูกเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า

³⁶ ดูกิด เอลิซาเบธมาติของเธอได้ตั้งครรภ์บุตรชายเมื่อเธออายุมากแล้ว ตอนนี้เธอซึ่งใครๆ ก็ถือว่าเป็นหมั้นก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷ เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า" ³⁸ มารีย์กล่าวว่า "ดูกิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามถ้อยคำของท่านเถิด" แล้วทูตสวรรค์ก็จากเธอไป

³⁹ แล้วในคราวนั้นมารีย์จึงรีบลุกขึ้นไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย ⁴⁰ เธอได้เข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และกล่าวคำทักทายเอลิซาเบธ ⁴¹ บัดนี้สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเอลิซาเบธได้ยินคำทักทายของมารีย์ การกในครรภ์ของเธอก็ดิ้น และเอลิซาเบธเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴² เธอจึงร้องขึ้นและกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า "เธอได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวงและการกในครรภ์ที่จะออกมาก็ได้รับพระพร ⁴³ เหตุใดสิ่งนี้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่มารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้ามาเยี่ยมข้าพเจ้า? ⁴⁴ ดูกิด เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงทักทายของท่าน การกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความชื่นชมยินดี ⁴⁵ ความสุขมีแก่หญิงที่เชื่อว่าสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเธอนั้นจะสำเร็จ"

⁴⁶ มารีย์กล่าวว่า "จิตใจของข้าพเจ้าสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁴⁷ และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

⁴⁸ เพราะพระองค์ทรงมองดูฐานะอันต่ำต้อยของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ ดูกิด จากนั้นไปทุกยุคจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพร ⁴⁹ เพราะพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการอันยิ่งใหญ่เพื่อข้าพเจ้า และพระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์

⁵⁰ พระเมตตาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบไป ⁵¹ พระองค์ทรงสำแดงอาณาภาพด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้คนที่มีใจเย่อหยิ่งกระจัดกระจายไป

⁵² พระองค์ทรงปลดเจ้านายทั้งหลายลงจากบัลลังก์ของพวกเขายกย่องผู้ต่ำต้อยขึ้น ⁵³ พระองค์ทรงให้ผู้หิวโหยอิ่มเอมด้วยสิ่งดี แต่ทรงส่งคนมั่งมีไปมือเปล่า

⁵⁴ พระองค์ประทานความช่วยเหลือแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อระลึกถึงการสำแดงพระเมตตา ⁵⁵ (อย่างทรงตรัสแก่บิดาทั้งหลายของพวกเรา) แก่อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านนิรันดร์"

⁵⁶ มารีย์พักอยู่กับนางเอลิซาเบธประมาณสามเดือนแล้วจึงกลับไปบ้านของเธอ ⁵⁷ เมื่อถึงเวลานั้นนางเอลิซาเบธต้องคลอดบุตรของเธอและเธอให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ⁵⁸ เพื่อนบ้านของเธอและญาติพี่น้องของเธอได้ยินถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่แก่เธอและพวกเขาก็พากันชื่นชมยินดีกับเธอ

⁵⁹ ในวันที่แปดพวกเขาได้นำเด็กคนนั้นมาเข้าสู่หัตถ์ พวกเขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า "เศคาริยาห์" ตามชื่อบิดาของเขา ⁶⁰ แต่มารดาของเขาตอบว่า "ไม่ได้ เขาจะถูกเรียกว่า ยอห์น" ⁶¹ พวกเขากล่าวแก่เธอว่า "ในท่ามกลางญาติพี่น้องของท่านไม่มีใครที่มีชื่อนี้"

⁶² พวกเขาทำท่าทางให้บิดาของเด็กดูว่าเขาต้องการตั้งชื่อบุตรของเขาว่าอะไร ⁶³ บิดาของเขาจึงขอกระดาษเขียน และเขียนลงไปว่า "ชื่อของเขาคือ ยอห์น" และพวกเขาก็พากันประหลาดใจในเรื่องนี้

⁶⁴ ทันใดนั้น ปากของท่านก็เปิดออก และลิ้นของท่านก็เป็นอิสระ เขาจึงกล่าวสรรเสริญพระเจ้า ⁶⁵ ผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขาก็เกิดความกลัว เรื่องราวทั้งหมดนี้เลื่องลือไปทั่วแถบเนินเขาแคว้นยูเดีย ⁶⁶ บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจว่ากันว่า "เด็กนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป?" เพราะพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา

⁶⁷ เศคาริยาห์บิดาของเขาเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้กล่าวคำพยากรณ์ กล่าวว่า ⁶⁸ "สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงมาเพื่อช่วย และพระองค์ทรงไถ่ประชากรของพระองค์ได้สำเร็จ"

⁶⁹ พระองค์ทรงชูเขาขึ้นต่อหน้าความรอดสำหรับเราในพงศ์พันธุ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ⁷⁰ (ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ผ่านเหล่าผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ในสมัยโบราณ) ⁷¹ เป็นความรอดจากเหล่าศัตรูของเรา และจากเงื้อมมือของคนทั้งปวงผู้ที่เกลียดชังเรา

⁷² พระองค์จะทำสิ่งนี้เพื่อสำแดงพระเมตตาแก่บรรพบุรุษของเราและทรงระลึกถึงพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ⁷³ เป็นคำปฏิญาณที่ทรงให้ไว้แก่อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา ⁷⁴ พระองค์ทรงสัญญากับเราว่า เมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือพวกศัตรูของพวกเราแล้ว จะปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว ⁷⁵ ด้วยความบริสุทธิ์และความชอบธรรมต่อหน้าพระองค์ทุกๆ วันของพวกเรา

⁷⁶ ท่านที่เป็นบุตร จะถูกเรียกว่าผู้เผยพระวจนะขององค์ผู้สูงสุด ท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเตรียมทางของพระองค์ เพื่อเตรียมประชากรสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ ⁷⁷ เพื่อให้ความรู้ในเรื่องความรอดแก่ประชากรของพระองค์โดยการให้อภัยความผิดบาปของพวกเขา

⁷⁸ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระเจ้าของเรา เพราะแสงรุ่งอรุณจากเบื้องบนจะมาช่วยเรา ⁷⁹ เพื่อฉายแสงต่อผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและในเงาแห่งความตาย พระองค์จะกระทำสิ่งนี้เพื่อนำเราทั้งหลายไปไปในทางสันติสุข"

⁸⁰ บัดนี้เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และเข้มแข็งขึ้นในจิตวิญญาณ และเขาเข้าไปในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่มาปรากฏตัวต่อสาธารณชนอิสราเอล

Chapter 2

¹ ในสมัยนั้น ชีซาร์ออกัสตัสมีรับสั่งให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน ² นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย ³ ดังนั้นทุกคนจึงไปที่เมืองของเขาเพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัว

⁴ เช่นเดียวกับที่โยเซฟได้ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ไปยังนครของดาวิด ที่เรียกว่าเบธเลเฮมในแคว้นยูเดียเพราะเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด ⁵ เขาได้ไปที่นั่นเพื่อจดทะเบียนพร้อมกับมารีย์ ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว และกำลังตั้งครรภ์

⁶ ในขณะที่พวกเขายังอยู่ที่นั่น ก็ถึงกำหนดเวลาที่เธอจะคลอดบุตร ⁷ เธอได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งซึ่งเป็นบุตรชายหัวปีของเธอ และเธอพันไว้ด้วยผ้าอ้อม และวางไว้ในรางหญ้า เพราะไม่มีที่ว่างสำหรับพวกเขาในโรงแรม

⁸ มีพวกคนเลี้ยงแกะในแถบนั้นกำลังเลี้ยงฝูงแกะของพวกเขาอยู่ในทุ่งหญ้า ฝูงแกะของเขายามค่ำคืน ⁹ กูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏต่อพวกเขา และพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องแสงล้อมรอบพวกเขา ทำให้พวกเขาตกใจกลัวยิ่งนัก

¹⁰ แล้วกูตสวรรค์องค์นั้นจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมายังพวกท่าน ซึ่งเป็นข่าวที่จะนำความชื่นชมยินดีอันใหญ่หลวงมาสู่คนทั้งปวง ¹¹ วันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดได้มาบังเกิดเพื่อท่านทั้งหลายในนครของดาวิด พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ¹² นี่เป็นหมายสำคัญที่จะให้แก่พวกท่าน นั่นคือพวกท่านจะได้พบการที่พันด้วยผ้าอ้อมไว้ และนอนอยู่ในรางหญ้า"

¹³ ในทันใดนั้น มีกองทัพแห่งสวรรค์จำนวนมากมาได้มาสรรเสริญพระเจ้าร่วมกับกูตสวรรค์นั้น และกล่าวว่า ¹⁴ "พระสิริจะมีแด่พระเจ้าในที่สุด และสันติสุขของบังเกิดบนแผ่นดินโลกท่ามกลางคนทั้งปวงที่พระองค์ชอบพระทัย"

¹⁵ เมื่อกูตสวรรค์เหล่านั้นได้ละพวกเขากลับไปยังสวรรค์แล้ว พวกคนเลี้ยงแกะจึงพูดกันว่า "ให้พวกเราไปยังเบธเลเฮมกันเถิด เพื่อดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแจ้งแก่พวกเรา" ¹⁶ พวกเขาจึงรีบไปที่นั่น และได้พบมารีย์กับโยเซฟ และเห็นการกนอนอยู่ในรางหญ้า

¹⁷ หลังจากที่พวกเขาได้เห็นพระองค์แล้ว พวกเขาจึงบอกเรื่องราวที่ได้ยินถึงพระกุมารนั้น ¹⁸ ทุกคนที่ได้ยินเรื่องราวที่พวกคนเลี้ยงแกะเล่าให้ฟัง ก็พากันประหลาดใจ ¹⁹ แต่มารีย์ก็เก็บทุกสิ่งเหล่านี้ที่เธอได้ยิน และเก็บไว้ในใจของเธอ ²⁰ พวกคนเลี้ยงแกะจึงกลับไป ต่างก็ยกย่องและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น ตามที่ได้แจ้งแก่พวกเขาแล้ว

²¹ เมื่อครบแปดวัน เป็นวันที่พระองค์ต้องเข้าสู่สุหนัต เขาจึงตั้งชื่อพระองค์ว่าเยชู ตามที่กูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนที่พระองค์จะปฏิสนธิในครรภ์

²² เมื่อครบกำหนดวันเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ตามธรรมเนียมของโมเสสแล้ว โยเซฟกับมารีย์ได้นำพระองค์ขึ้นไปยังพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อถวายพระองค์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ²³ ตามที่มีเขียนไว้ในพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "บุตรชายหัวปีทุกคนจะต้องถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า" ²⁴ ดังนั้นพวกเขาจึงถวายเครื่องบูชาตามที่พระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้ คือ "นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว"

²⁵ ดูกีเกิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งมีชื่อว่า สิเมโอน และชายคนนี้เป็นคนชอบธรรมและยำเกรงพระเจ้า ท่านกำลังมองหาการปลอบใจของอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่เหนือเขา ²⁶ เขาได้รับการสำแดงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ว่าเขาจะยังไม่เห็นความตาย ก่อนที่เขาจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁷ สิเมโอนได้เข้ามาในพระวิหารโดยการทรงนำของพระวิญญาณ เมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยชูเข้ามา เพื่อทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระบัญญัตินั้น ²⁸ เขาได้ลูบพระองค์ไว้ในอ้อมแขนและสรรเสริญพระเจ้า และเขากล่าวว่า ²⁹ "บัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปด้วยสันติสุขตามพระดำรัสของพระองค์เถิด

³⁰ เพราะตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์ ³¹ ที่ได้จัดเตรียมไว้เพื่อคนทั้งปวงในยุคนี้ ³² แสงสว่างเพื่อการเปิดเผยต่อคนต่างชาติ และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีต่ออิสราเอลประชากรของพระองค์"

³³ บิดามารดาของพระกุมารนั้นก็ประหลาดใจในถ้อยคำที่เขากล่าวเกี่ยวกับพระกุมาร ³⁴ สิเมโอนจึงอวยพรพวกเขาและกล่าวกับมารีย์ มารดาของพระกุมารว่า "ดูกีเกิด เด็กคนนี้จะได้รับการแต่งตั้ง เพื่อทำให้ผู้คนมากมายในอิสราเอลล้มลงหรือลุกขึ้น และเพื่อเป็นหมายสำคัญที่ถูกปฏิเสธ ³⁵ และดาบจะแทงทะลุจิตใจของท่านเอง เพื่อที่ความคิดในใจของคนมากมายจะถูกเปิดเผย"

³⁶ ผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่งชื่ออานาอยู่ที่นั่น เธอเป็นบุตรสาวของฟาเนเอลจากเผ่าอาเชอร์ เธอชรามากแล้ว เธออยู่กับสามีของเธอเป็นเวลาเจ็ดปี หลังจากที่เธอเป็นสาวพรหมจารี ³⁷ แล้วเธอก็เป็นม่ายเป็นเวลาแปดสิบสี่ปี เธอไม่เคยออกจากพระวิหาร แต่ได้รับใช้ด้วยการอดอาหารและอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน ³⁸ ในเวลานั้นเอง เธอก็ได้เข้ามาหาพวกเขาและขอบพระคุณพระเจ้าและเธอกล่าวถึงพระกุมารให้บรรดาผู้ที่รอคอยการไถ่กรุงเยรูซาเล็มฟัง

³⁹ เมื่อพวกเขาทำทุกสิ่งเสร็จแล้วตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจึงกลับไปยังนาซาเร็ธ เมืองของพวกเขา ในแคว้นกาลิลี ⁴⁰ พระกุมารนั้นก็เติบโตขึ้นและแข็งแรง เปี่ยมด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่เหนือพระองค์

⁴¹ บิดามารดาของพระองค์ได้ไปที่กรุงเยรูซาเล็มทุกปีเพื่อร่วมเทศกาลปัสกา ⁴² เมื่อพระองค์อายุสิบสองปี พวกเขาก็พาพระองค์ขึ้นไปที่เทศกาลตามประเพณีนั้นอีกครั้งหนึ่ง ⁴³ หลังจากที่พวกเขาอยู่จนครบวันของเทศกาลนั้น พวกเขาก็เดินทางกลับบ้าน แต่พระกุมารเยซูยังคงอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่บิดามารดาของพระองค์ไม่รู้ ⁴⁴ พวกเขาคิดว่าพระองค์อยู่ในกลุ่มของคนที่เดินทางมาด้วยกันกับพวกเขา ดังนั้น เมื่อพวกเขาเดินทางไปได้หนึ่งวัน แล้วพวกเขาก็เริ่มมองหาพระองค์ท่ามกลางญาติและเพื่อนๆ ของพวกเขา

⁴⁵ เมื่อพวกเขาหาพระองค์ไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปที่กรุงเยรูซาเล็ม และเริ่มตามหาพระองค์ที่นั่น ⁴⁶ หลังจากนั้นสามวัน พวกเขาก็พบพระองค์กำลังนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ กำลังฟังและถามคำถามพวกเขาอยู่ ⁴⁷ ทุกคนที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์

⁴⁸ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาก็ประหลาดใจ มารดาของพระองค์พูดกับพระองค์ว่า "ลูกเอ๋ย ทำไมลูกถึงทำกับพวกเราเช่นนี้? ฟังเถิด พ่อของลูกและแม่ตามหาลูกด้วยความร้อนใจยิ่งนัก" ⁴⁹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านตามหาเราทำไม? พวกท่านไม่รู้หรือว่า เราต้องอยู่กับพระราชกิจของพระบิดาของเรา?" ⁵⁰ แต่พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของคำเหล่านั้น

⁵¹ แล้วพระองค์ก็กลับไปบ้านพร้อมกับพวกเขาที่นาซาเร็ธและทรงเชื่อฟังพวกเขา มารดาของพระองค์เก็บเรื่องราวทั้งหมดนี้ไว้ในใจ ⁵² แล้วพระเยซูก็เติบโตขึ้นทั้งในด้านสติปัญญาและร่างกาย และเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าและผู้คน

Chapter 3

¹ ในปีที่สิบห้าของรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ขณะที่ปอนทิอัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็นผู้ครองแคว้นกาลิลี ฟลิปน้องชายของท่านเป็นผู้ครองแคว้นอิฐเรียและตราโคนิตัส และลิซาเนียสเป็นผู้ครองแคว้นอาบีเลน ² ในสมัยอันนาสและคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต พระวอนะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร

³ เขาไปทั่วทุกภาคของกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาสำแดงการกลับใจใหม่เพื่อรับการยกโทษบาป

⁴ ดังที่เขียนไว้ในหนังสือถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า "มีเสียงหนึ่งร้องเรียกในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม จงทำทางของพระองค์ให้ตรงไป'

⁵ หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินเขาทุกแห่งจะทำให้ต่ำลง ทางคดเคี้ยวจะกลายเป็นทางตรง ทางขรุขระจะกลับราบเรียบ ⁶ และมนุษย์ทั้งหลายจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า"

⁷ ดังนั้นยอห์นจึงกล่าวกับฝูงชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า "เจ้าซาตูลูร่าย ใครเตือนพวกท่านให้หนีจากพระพิโรธที่จะมานั้น?

⁸ ฉะนั้น จงสำแดงให้เห็นผลของการกลับใจ และอย่าเริ่มนึกเหมาในใจเอาเองว่า 'พวกเรามิอับราฮัมเป็นบิดาของพวกเรา' ข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านว่าพระเจ้าทรงสามารถให้บุตรทั้งหลายเกิดแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้

⁹ ถึงแม้ตอนนี้ขวานก็วางอยู่ตรงโคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีย่อมถูกตัดและทิ้งลงในไฟ"

¹⁰ แล้วฝูงชนจึงได้ถามเขาว่า "ถ้าเช่นนั้นแล้วพวกเราต้องทำอะไร?" ¹¹ ยอห์นจึงตอบพวกเขาว่า "หากผู้ใดมีเสื้อสองตัว เขาควรแบ่งให้คนที่ยังไม่มี และคนที่มีอาหารก็ควรทำเช่นเดียวกัน"

¹² พวกคนเก็บภาษีก็มารับบัพติศมาด้วยและพวกเขาก็ถามยอห์นว่า "อาจารย์ พวกเราต้องทำอะไร?" ¹³ ยอห์นบอกพวกเขาว่า "อย่าเก็บภาษีเกินจำนวนกว่าที่พวกท่านได้รับคำสั่งให้เก็บ"

¹⁴ มีทหารบางนายถามยอห์นเช่นกันว่า "แล้วพวกเราล่ะ? พวกเราต้องทำอะไร?" ยอห์นจึงตอบพวกเขาว่า "อย่าไปข่มขู่บังคับเอาเงินจากใคร และอย่าไปกล่าวหาคนที่ไม่ได้ทำสิ่งใดผิด จงพอใจกับค่าจ้างของพวกท่าน"

¹⁵ ขณะที่ผู้คนเหล่านี้ต่างกำลังคาดหวังอย่างจดจ่อว่าพระคริสต์จะเสด็จมา ทุกคนต่างสงสัยในใจเกี่ยวกับยอห์นว่าเขาจะเป็นพระคริสต์หรือไม่ ¹⁶ ยอห์นจึงได้ตอบพวกเขาทั้งหมดว่า "สำหรับตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้บัพติศมาพวกท่านด้วยน้ำ แต่ผู้หนึ่งซึ่งจะเสด็จมา ทรงฤทธิ์อำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้ามาก และข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะให้บัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

¹⁷ คราดของพระองค์ก็อยู่ในหัตถ์ของพระองค์แล้วเพื่อชำระลานนวดข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อแยกข้าวไปไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ"

¹⁸ ยอห์นยังการกระตุ้นเตือนกับ ประชาชนอีกหลายประการและประกาศข่าวประเสริฐแก่ประชาชน ¹⁹ เมื่อเฮโรดผู้ครองแคว้นถูกติเตียนเรื่องที่ตั้งงานกับเฮโรเดียสภรรยาของน้องชาย และเรื่องความชั่วถึงขั้นที่เฮโรดได้ทำ ²⁰ เขายังทำความชั่วหลายๆ อย่างที่เคยทำเพิ่มขึ้นอีก โดยการจับยอห์นขังไว้ในคุก

²¹ เมื่อคนเหล่านั้นรับบัพติศมา พระเยซูก็รับบัพติศมาด้วย และขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน ท้องฟ้าก็เปิดออก ²² และพระวิญญาณบริสุทธิ์รูปลักษณะดังนกเขาลงมาบนพระองค์ และมีพระสุรเสียงดังมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านคือบุตรของเรา ผู้ที่เรารัก เราพอใจอย่างยิ่งนัก"

²³ เมื่อเยซูทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ พระองค์มีพระชนมายุราวสามสิบพรรษา (ตามที่สันนิษฐาน) พระองค์เป็นบุตรของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรของเฮลี ²⁴ ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของเลวี ซึ่งเป็นบุตรของเมลคี ซึ่งเป็นบุตรของยันทาย ซึ่งเป็นบุตรของโยเซฟ

²⁵ ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของอาโมส ซึ่งเป็นบุตรของนาอูม ซึ่งเป็นบุตรของเฮสลี ซึ่งเป็นบุตรของนากาย ²⁶ ซึ่งเป็นบุตรของมาอาค ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของเฮเมอิน ซึ่งเป็นบุตรของโยเซค ซึ่งเป็นบุตรของโยดา

²⁷ ซึ่งเป็นบุตรของโยอานัน ซึ่งเป็นบุตรของเรซา ซึ่งเป็นบุตรของเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรของเซอัลทิเอล ซึ่งเป็นบุตรของเนรี ²⁸ ซึ่งเป็นบุตรของเมลคี ซึ่งเป็นบุตรของดัดดี ซึ่งเป็นบุตรของโคสิม ซึ่งเป็นบุตรของเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรของเฮอร์ ²⁹ ซึ่งเป็นบุตรของโยชูวา ซึ่งเป็นบุตรของเอลีเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรของโยริม ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของเลวี

³⁰ ซึ่งเป็นบุตรของสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรของยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรของโยนาห์ ซึ่งเป็นบุตรของเอลียาคิม ³¹ ซึ่งเป็นบุตรของเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรของเมเนนา ซึ่งเป็นบุตรของมักตะธา ซึ่งเป็นบุตรของนาธัน ซึ่งเป็นบุตรของดาวิด ³² ซึ่งเป็นบุตรของเจสสี ซึ่งเป็นบุตรของไอเบด ซึ่งเป็นบุตรของโบอาส ซึ่งเป็นบุตรของสัลมอน ซึ่งเป็นบุตรของนาโชน

³³ ซึ่งเป็นบุตรของอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรของอัดมิน ซึ่งเป็นบุตรของอารนี ซึ่งเป็นบุตรของเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรของเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรของยูดาห์ ³⁴ ซึ่งเป็นบุตรของยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรของอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรของเทร่า ซึ่งเป็นบุตรของนาโฮร์ ³⁵ ซึ่งเป็นบุตรของเสรุค ซึ่งเป็นบุตรของเรอู ซึ่งเป็นบุตรของเปเลก ซึ่งเป็นบุตรของเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรของเซลาห์

³⁶ ซึ่งเป็นบุตรของไคนาน ซึ่งเป็นบุตรของอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรของเซม ซึ่งเป็นบุตรของโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรของลามัค ³⁷ ซึ่งเป็นบุตรของเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรของเอโนค ซึ่งเป็นบุตรของยาเรด ซึ่งเป็นบุตรของมาหะลาเลเอล ซึ่งเป็นบุตรของไคนาน ³⁸ ซึ่งเป็นบุตรของเอโนส ซึ่งเป็นบุตรของเสทก ซึ่งเป็นบุตรของอาดัม ซึ่งเป็นบุตรของพระเจ้า

Chapter 4

¹ จากนั้น พระเยซูทรงเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเสด็จกลับจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณทรงนำพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ² ที่ซึ่งพระองค์ถูกมารทดลองถึงสี่สิบวัน ตลอดวันเหล่านั้นพระองค์ไม่ได้รับประทานสิ่งใดเลย เมื่อเวลานั้นสิ้นสุดแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว

³ มารจึงพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้เป็นขนมปัง" ⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "มีเขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้'"

⁵ แล้วมารได้นำพระเยซูไปยังที่สูง และแสดงราชอาณาจักรต่างๆ ของ โลกให้พระองค์เห็นภายในพริบตาเดียว ⁶ มารจึงพูดกับพระองค์ว่า "เราจะให้สิทธิอำนาจทุกอย่างนี้แก่ท่านและความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของพวกเขา เพราะว่า พวกเขาได้มอบไว้ให้แก่เราและเราก็สามารถมอบให้กับใครก็ได้ที่เราต้องการ" ⁷ ดังนั้นถ้าท่านก้มกราบและนมัสการเรา สิ่งเหล่านี้ก็จะเป็นของท่าน"

⁸ แต่พระเยซูตรัสตอบมันว่า "มีเขียนไว้ว่า 'ท่านจะนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านและท่านจะรับใช้พระองค์เพียงผู้เดียว'"

⁹ จากนั้นมารได้นำพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็มและให้พระองค์ประทับที่จุดสูงสุดของพระวิหาร และพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงจากที่นี่" ¹⁰ เพราะมีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะสั่งให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ดูแลท่านและปกป้องท่าน' ¹¹ และ 'พวกเขาจะเอามือประคองท่าน เพื่อไม่ให้เท้าของท่านกระแทกหิน'"

¹² พระเยซูตรัสตอบมันว่า "มีคำกล่าวว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน'" ¹³ เมื่อมารเสร็จสิ้นการทดลองพระเยซูแล้วมันก็จากไป และละพระองค์ไว้นานกว่าจะมีโอกาส

¹⁴ แล้วพระเยซูทรงกลับไปยังกาลิลีด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณและจิตตศรัทธาของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วดินแดนที่อยู่ล้อมรอบ ¹⁵ แล้วพระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขาและทุกคนก็พากันสรรเสริญพระองค์

¹⁶ พระองค์เสด็จมายังนาซาเร็ธ ที่ซึ่งพระองค์ทรงเติบโตขึ้น และพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และพระองค์ทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรม ¹⁷ พวกเขาจึงยื่นม้วนหนังสือผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ให้พระองค์ พระองค์ทรงเปิดม้วนหนังสือและพบข้อความที่เขียนไว้ว่า

¹⁸ "พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าให้บอกข่าวดีแก่คนยากจน พระองค์ส่งข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเขาและทำให้คนตาบอดมองเห็น เพื่อปลดปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่ให้ได้รับอิสระ" ¹⁹ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า"

²⁰ แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือ ส่งคืนแก่ผู้ดูแล และนั่งลง สายตาของทุกคนที่อยู่ในธรรมศาลาก็จ้องดูพระองค์ ²¹ พระองค์เริ่มตรัสกับพวกเขาว่า "พระคัมภีร์ที่ท่านได้ยืมวันนี้ได้สำเร็จลงแล้ว" ²² ทุกคนก็กล่าวชมเชยพระองค์ และพวกเขาพากันประหลาดใจกับถ้อยคำแห่งพระคุณที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และพวกเขาถามกันว่า "นี่คือบุตรชายของโยเซฟ มิใช่หรือ?"

²³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านคงจะต้องกล่าวคำสาบานนี้แก่ข้าพเจ้าเป็นแน่ว่า 'หมองจรรยาตนเองเกิด อะไรก็ตามที่พวกเราได้ยินว่าท่านได้กระทำในคาเปอร์นาอุม จงทำในเมืองของพวกเราด้วย'" ²⁴ แต่พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตนเอง

²⁵ แต่เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ในสมัยของเอลียาห์มีหญิงม่ายมากมายในอิสราเอล เมื่อท้องฟ้าปิดเป็นเวลาสามปีหกเดือนและเกิดการกันดารอาหารครั้งใหญ่ทั่วแผ่นดิน ²⁶ แต่เอลียาห์ไม่ได้ถูกส่งไปหาใคร ยกเว้นหญิงม่ายที่เขราพักในไซดอนที่อาศัยอยู่ที่นี่ ²⁷ ในสมัยผู้เผยพระวจนะเอลียาห์มีคนโรคเรื้อนมากมายในอิสราเอล แต่ไม่มีคนไหนหายจากโรคยกเว้นนาอามานคนซีเรีย"

²⁸ ทุกคนที่อยู่ในธรรมศาลาเต็มไปด้วยความโกรธ เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ ²⁹ พวกเขาลุกขึ้นและไล่พระองค์ออกไปนอกเมือง และพาพระองค์ไปยังหน้าผาของเนินเขาที่เมืองของพวกเขาตั้งอยู่ เพื่อจะผลักพระองค์ให้ตกหน้าผาไป ³⁰ แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางพวกเขาไป และพระองค์เสด็จไปยังที่อื่น

³¹ แล้วพระองค์ลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงเริ่มต้นสั่งสอนพวกเขาในวันสะบาโต ³² พวกเขาพากันประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสด้วยสิทธิอำนาจ

³³ ขณะนั้นในธรรมศาลานั้น มีชายคนหนึ่งมีผีโสโครกสิงอยู่ และเขาตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า ³⁴ "อะ พวกเราต้องทำอะไรกับท่านหรือ เยชูชานาซาเร็ธ? ท่านมาเพื่อทำลายพวกเราหรือ? ข้ารู้ว่าท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า"

³⁵ พระเยซูจึงตรัสห้ามผีร้ายว่า "เงียบและจงออกมาจากเขา" เมื่อผีร้ายทำให้ชายคนนั้นล้มลงท่ามกลางพวกเขา มันได้ออกจากเขาและไม่ได้ทำอันตรายใดๆ แก่เขาเลย ³⁶ คนทั้งปวงต่างพากันประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งและพวกเขาพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาพูดกันว่า "คำเหล่านี้คือ

อะไร? เขาสั่งให้ผีโสโครกออกมาด้วยสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช และพวกมันก็ออกมา" ³⁷ ดังนั้นกิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วทุกภาคแถบนั้น

³⁸ แล้วพระเยซูจึงออกไปธรรมศาลาและเข้าไปในบ้านของซีโมน แม่ยายของซีโมนล้มป่วยเป็นไข้สูง และพวกเขาจึงวิงวอนพระองค์แทนเธอ ³⁹ ดังนั้นพระองค์จึงทรงยืนอยู่เหนือเธอและทรงห้ามไข้ แล้วไข้ก็หายไป ทันใดนั้นเธอลุกขึ้นและเริ่มปรนนิบัติพวกเขา

⁴⁰ เมื่อเวลาพลบค่ำ ประชาชนพาทุกคนที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ มาหาพระเยซู พระองค์ทรงวางมือของพระองค์บนพวกเขาทุกคนและพวกเขาก็หายโรค ⁴¹ ผีก็ออกจากตัวของหลายคนและร้องว่า "ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า" แต่พระเยซูทรงห้ามผีร้ายและไม่ให้พวกมันพูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์

⁴² เมื่อถึงเวลารุ่งเช้า พระองค์ทรงออกไปยังที่สงบเงียบ ผู้คนก็พากันมองหาพระองค์และมายังสถานที่ที่พระองค์อยู่ พวกเขาพยายามห้ามพระองค์ไม่ให้ไปจากพวกเขา ⁴³ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราต้องไปประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นๆ เพราะนี่เป็นเหตุผลที่เราถูกส่งมาที่นี่" ⁴⁴ จากนั้นพระองค์ทรงเทศนาในธรรมศาลาต่างๆ ทั่วแคว้นยูเดีย

Chapter 5

¹ ขณะที่ฝูงชนล้อมรอบพระเยซูและฟังพระวจนะของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงยืนอยู่ริมฝั่งทะเลสาบเยเนซารัต ² พระองค์ทรงเห็นเรือสองลำถูกลากขึ้นมาที่ริมฝั่งทะเลสาบ ชาวประมงขึ้นมาจากเรือและกำลังชักอวนของพวกเขาอยู่ ³ พระเยซูจึงเสด็จลงไปในเรือลำหนึ่งซึ่งเป็นของซีโมนและทรงขอให้เขากอยเรือออกไปห่างจากฝั่งเล็กน้อย แล้วพระองค์ทรงนั่งลงและสอนประชาชนจากเรือลำนั้น

⁴ เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว พระองค์ตรัสกับซีโมนว่า "จงกอยเรือออกไปยังที่น้ำลึกและหย่อนอวนของท่านลงเพื่อจับปลา" ⁵ ซีโมนตอบว่า "ท่านอาจารย์ พวกเราทำงานมาทั้งคืนและไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพเจ้าจะหย่อนอวนลงตามคำของท่าน" ⁶ เมื่อพวกเขาทำ พวกเขาจับปลาได้จำนวนมากมาย จนอวนของพวกเขาใกล้จะขาด ⁷ ดังนั้นพวกเขาก็ส่งสัญญาณให้กับเพื่อนๆ ของพวกเขาที่อยู่ในเรือลำอื่นให้พวกเขามาช่วย พวกเขาก็มาและได้จนเต็มเรือทั้งสองลำจนเรือเริ่มจะจม

⁸ แต่ซีโมนเปโตรเมื่อเขาเห็นดังนั้น จึงทรุดตัวลงที่เท้าของพระเยซูกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะข้าพระองค์เป็นคนบาป" ⁹ เพราะเขาค้นพบทั้งหลายที่อยู่กับเขาต่างก็ประหลาดใจในเรื่องที่พวกเขาจับปลาได้ ¹⁰ รวมทั้งยากอบและยอห์น บุตรของเศเบดี พวกเขาเป็นเพื่อนร่วมงานของซีโมน พระเยซูจึงตรัสกับซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย เพราะจากนี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน" ¹¹ เมื่อพวกเขานำเรือของพวกเขาเข้าฝั่ง พวกเขาจึงทิ้งทุกสิ่งและตามพระองค์ไป

¹² ในขณะที่พระองค์อยู่ในเมืองๆ หนึ่ง มีชายคนหนึ่งป่วยเป็นโรคเรื้อนอยู่ ที่นั่น เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาขอบหน้าของเขาและคุกเข่าอ้อนวอนพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากพระองค์พอพระทัย ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้" ¹³ แล้วพระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปแตะต้องเขา พระองค์ตรัสว่า "เราเต็มใจ จงหายโรคเถิด" แล้วในทันใดโรคเรื้อนที่เป็นอยู่ก็หายไปจากเขา

¹⁴ พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกใคร แต่ตรัสกับเขาว่า "จงไปตามทางของท่าน และแสดงตนเองต่อปุโรหิตและถวายเครื่องบูชาสำหรับการหายจากโรคเรื้อนของท่านตามที่โมเสสสั่งไว้ เพื่อเป็นพยานต่อคนทั้งหลาย"

¹⁵ แต่กิตติศัพท์ของพระองค์กลับเลื่องลือออกไปมากยิ่งขึ้น และจนฝูงชนมากมายพากันมาฟังพระองค์สอน และรับการรักษาโรค ¹⁶ แต่พระองค์มักจะปลีกตัวออกไปยังที่เปลี่ยวและทรงอธิษฐาน

¹⁷ อยู่มาวันหนึ่งในขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอน และมีพวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนบัญญัตินั่งอยู่ที่นั่นด้วย พวกเขามาจากหมู่บ้านต่างๆ ในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิอำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์เพื่อการรักษาโรค

¹⁸ มีชายบางคนได้ห้ามผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นอัมพาตมานอนที่นั่น และพวกเขาพยายามมองหาทางที่จะนำเขาเข้ามาข้างใน เพื่อวางเขาลงต่อหน้าพระเยซู ¹⁹ พวกเขาไม่สามารถหาทางนำเขาเข้าไปได้เพราะฝูงชน ดังนั้นพวกเขาก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้าน แล้วหย่อนที่นอนซึ่งชายที่เป็นอัมพาตนอนอยู่ผ่านกระเบื้องหลังคากลางประชาชน ตรงหน้าพระเยซูพอดี

²⁰ ทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา พระเยซูจึงตรัสว่า "มนุษย์เอ๋ย บาปต่างๆ ของพวกท่านได้รับการอภัยแล้ว" ²¹ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเริ่มตั้งคำถามโดยพูดกันว่า "คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า? ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น?"

²² แต่พระเยซูทรงทราบที่พวกเขากำลังคิด จึงตรัสตอบพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงตั้งคำถามนี้ในใจของพวกท่าน? ²³ อย่างไหนจะง่ายกว่าที่จะพูดว่า 'บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว' หรือพูดว่า 'จงลุกขึ้นและเดินไป?' ²⁴ แต่พวกท่านอาจรู้ว่าคุณตรมมนุษย์มีสิทธิอำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะให้อภัยบาปได้" พระองค์จึงตรัสกับชายอัมพาต "เราบอกท่านว่า จงลุกขึ้น เก็บเสื้อที่นอนของท่านและไปบ้านของท่านเถิด"

²⁵ ในทันใดนั้น เขาลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวงและเก็บเสื้อที่เขานอนแล้วกลับไปยังบ้านของท่านพร้อมกับถวายเกียรติแด่พระเจ้า ²⁶ ทุกคนต่างก็ประหลาดใจและพวกเขาถวายเกียรติแด่พระเจ้า พวกเขาเต็มไปด้วยความเกรงกลัวและพูดกันว่า "วันนี้พวกเราได้เห็นสิ่งที่เหลือเชื่อเกิดขึ้น"

²⁷ หลังจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้น พระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่น และทรงเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่งชื่อว่า เลวี นั่งอยู่ที่เดิมที่เก็บภาษี พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา" ²⁸ ดังนั้นเลวีจึงลุกขึ้น และตามพระองค์ไป และทำทุกอย่างไว้เบื้องหลัง

²⁹ แล้วเลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านเพื่อพระเยซู มีคนเก็บภาษีจำนวนมากอยู่ที่นั่นและคนอื่นๆ ที่เอนกายลงที่โต๊ะและรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา ³⁰ แต่พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์กำลังบ่นกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมพวกท่านจึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆ?" ³¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คนที่มีสุขภาพดีแล้วก็ไม่ต้องการหมอ เฉพาะคนที่ป่วยเท่านั้นที่ต้องการ" ³² เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรมให้กลับใจ แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจ"

³³ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พวกศิษย์ของยอห์นมักจะถืออดอาหารและอธิษฐานอยู่เสมอ และพวกศิษย์ของฟาริสีก็ทำอย่างเดียวกัน แต่พวกศิษย์ของท่านทั้งกินและดื่ม" ³⁴ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ใครที่สามารถทำให้ผู้เข้าร่วมงานแต่งงานของเจ้าบ่าวอดอาหารในขณะที่เจ้าบ่าวยังคงอยู่กับพวกเขาได้หรือ?" ³⁵ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะถูกนำตัวไปจากพวกเขา และในวันเหล่านั้นพวกเขาจึงจะอดอาหาร"

³⁶ แล้วพระเยซูจึงตรัสเป็นคำอุปมาแก่พวกเขาว่า "ไม่มีใครอีกค้าจากเสื้อตัวใหม่เพื่อมาปะเสื้อเก่า ถ้าเขาทำอย่างนั้น เขาจะต้องฉีกเสื้อตัวใหม่ และผ้าจากเสื้อตัวใหม่ก็จะไม่เข้ากันกับเสื้อตัวเก่าด้วย

³⁷ ไม่มีใครเอาเหล้าจุ่นใหม่ใส่ลงไปในถุงหนังเก่า ถ้าเขาทำอย่างนั้น เหล้าจุ่นใหม่จะทำให้ถุงนั้นปริขาด เหล้าจุ่นจะไหลออกมาและถุงหนังก็จะเสียหาย ³⁸ แต่เหล้าจุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังจุ่นใหม่ ³⁹ ไม่มีใครที่ได้ดื่มเหล้าจุ่นเก่าแล้วจะต้องการเหล้าจุ่นใหม่ เพราะเขากล่าวว่า 'ของเก่าดีกว่า'"

Chapter 6

¹ เมื่อถึงวันสะบาโต ในขณะที่พระเยซูเสด็จผ่านทุ่งนาและเหล่าสาวกของพระองค์เด็ดรวงข้าว แล้วขยี้มันในมือของพวกเขาและกินเมล็ดข้าวนั้น ² แต่พวกฟาริสีบางคนกล่าวว่า "ทำไมพวกท่านจึงทำสิ่งที่เป็นข้อห้ามในวันสะบาโต?"

³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านเรื่องที่ว่าไดวิดกระทำเมื่อที่เขาหิว ทั้งเขาและพวกคนที่อยู่กับเขาหรือ? ⁴ เขาได้ไปที่พระนิเวศของพระเจ้า และเอาชนะปังหน้าพระพักตร์มารับประทาน และยังให้แก่พวกคนที่อยู่กับท่านรับประทานด้วย ซึ่งตามบทบัญญัติแล้วมีแต่ปุโรหิตเท่านั้นที่จะรับประทานได้" ⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโต"

⁶ เมื่อมาถึงวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปที่ธรรมศาลา และทรงเข้าไปสั่งสอนประชาชนที่นั่น มีชายคนหนึ่งมือขวาสิบ ⁷ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็จับตาอยู่ที่พระองค์ เพื่อจะดูว่าพระองค์จะทรงรักษาใครในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อที่พวกเขาจะหาเหตุที่จะกล่าวโทษพระองค์ ⁸ แต่พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขากำลังคิดอะไรอยู่ และพระองค์จึงตรัสกับชายที่มีมือสิบคนนั้นว่า "จงลุกขึ้นและมายืนอยู่ตรงกลางของทุกคน" ดังนั้นชายคนนั้นจึงลุกขึ้นและมายืนอยู่ที่นั่น

⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราถามพวกท่านว่า ตามพระบัญญัติวันสะบาโตควรที่จะทำการดี หรือทำการร้าย ควรที่จะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต?"

¹⁰ แล้วพระองค์ทรงมองพวกเขาไปรอบๆ และตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือของท่านออกมา" เขาก็ทำตามนั้น และมือของเขาจึงหายเป็นปกติ ¹¹ แต่คนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความโกรธ และพวกเขาคุยกันว่าจะทำอย่างไรกับพระเยซู

¹² ในวันนั้น พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน ¹³ เมื่อถึงตอนเช้า พระองค์ทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์ และพระองค์ทรงเลือกสิบสองคนในพวกเขา ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ทรงให้ชื่อว่า อัครสาวก

¹⁴ ชื่อของบรรดาอัครสาวก คือ ซีโมน (ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งชื่อให้ว่าเปโตร) และอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบ ยอห์น ฟิลิป บาร์โธโลมิว ¹⁵ มักธีว โธมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกกันว่าเศโลเท ¹⁶ ยูดาบุตรของยากอบ และยูดาสิสคาริโอท ผู้ที่กลายเป็นคนทรยศ

¹⁷ แล้วพระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขาพร้อมกับพวกเขา และทรงยืนอยู่บนพื้นที่ราบ กับฝูงชนกลุ่มใหญ่ที่เป็นเหล่าสาวกของพระองค์ และประชาชนมากมายจากแคว้นยูเดียและกรุงเยรูซาเล็ม และชายฝั่งทะเลของเมืองไทเบรีและไซดอน ¹⁸ พวกเขาพาเพื่อที่จะฟังพระองค์ และรักษาโรคต่างๆ ของพวกเขาให้หาย ประชาชนซึ่งทนทุกข์จากวิญญานโสโครกก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย ¹⁹ ทุกคนในฝูงชนพยายามที่จะแตะต้องพระองค์ เพราะว่ามิถุรีช่านออกจากพระองค์และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หายทุกคน

²⁰ แล้วพระองค์ทรงมองดูเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ความสุขมีแก่ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งหิวโหยอยู่ในขณะนี้ เพราะพวกท่านจะได้อิ่มเอม ความสุขมีแก่ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งร่ำไห้อยู่ในขณะนี้ เพราะพวกท่านจะได้หัวเราะ

²² ความสุขมีแก่ท่านทั้งหลายเมื่อผู้คนเกลียดชังพวกท่าน เมื่อพวกเขาขับไล่และสบประมาทพวกท่าน และปฏิเสชนามของพวกท่านประหนึ่งเป็นสิ่งที่ชั่วช้า เพราะบุตรมนุษย์ ²³ ในวันนั้นจงชื่นชมยินดีและโลดเต้นด้วยความเปรมปรีดิ์เถิดเพราะบำเหน็จของพวกท่านในสวรรค์ยิ่งใหญ่ยิ่งนัก เนื่องจากบรรพบุรุษของพวกท่านได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันนั้นกับบรรดาผู้เผยพระวจนะ

²⁴ แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งร่ำรวย เพราะพวกเจ้าได้รับความสุขสบายแล้ว ²⁵ วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งอิ่มท้องอยู่ในขณะนี้ เพราะพวกเจ้าจะหิวโหยในภายหลัง วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งหัวเราะอยู่ในเวลานี้ เพราะพวกเจ้าจะโศกเศร้าและร่ำไห้

²⁶ วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งปวงยกย่องพวกเจ้า เพราะบรรพบุรุษของพวกท่านได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันนั้นกับบรรดาผู้เผยพระวจนะเถิด

²⁷ แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่ฟังอยู่ว่าจงรักศรัทธาของพวกท่าน และจงทำดีแก่ผู้ซึ่งเกลียดชังพวกท่าน ²⁸ จงอวยพรผู้ซึ่งแช่งด่าท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ซึ่งทำร้ายท่าน

²⁹ ใครซึ่งตบแก้มของพวกท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างให้เขาด้วย ถ้าผู้ใดเอาเสื้อคลุมของพวกท่านไป จงอย่าหวงเสื้อของพวกท่านด้วยเช่นกัน ³⁰ จงให้แก่ทุกคนที่ขอยืมจากท่าน ถ้าใครเอาสิ่งที่เป็นของท่านไป อย่าได้ทวงถามเพื่อที่จะเอาคืน

³¹ พวกท่านควรจะมีปฏิบัติต่อคนทั้งปวงอย่างเดียวกับที่พวกท่านต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อพวกท่าน ³² ถ้าท่านทั้งหลายรักเฉพาะผู้ที่รักพวกท่าน พวกท่านจะได้รับความเลื่อมใสหรือ? เพราะแม้แต่พวกคนบาปก็รักเฉพาะคนที่รักพวกเขาเหมือนกัน ³³ ถ้าพวกท่านทำดีเฉพาะกับคนที่ทำดีต่อพวกท่าน พวกท่านจะได้รับความเลื่อมใสหรือ? เพราะแม้แต่พวกคนบาปก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ³⁴ ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะคนที่พวกท่านหวังจะได้คืน พวกท่านจะได้รับความเลื่อมใสหรือ? แม้แต่พวกคนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังจะได้คืนเหมือนกัน

³⁵ แต่จงรักศัตรูของพวกท่านและทำดีต่อพวกเขา จงให้ยืมโดยไม่หวังที่จะได้สิ่งใดคืน แล้วบำเหน็จของท่านจะยิ่งใหญ่ และท่านจะเป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ทรงพระกรุณาทั้งต่อคนอกตัญญูและคนชั่ว ³⁶ จงเมตตากรุณาเช่นเดียวกับที่พระบิดาของพวกท่านทรงเมตตากรุณา

³⁷ อย่าตัดสิน และท่านจะไม่ถูกตัดสิน อย่าแข่งด่า และท่านจะไม่ถูกแข่งด่า จงให้อภัยต่อคนอื่น ๆ และท่านจะได้รับการอภัย

³⁸ จงให้แล้วพวกท่านจะได้รับ จำนวนเหลือเพื่อยึดสันแน่มพูนล้นจะถูกเกลสในตักของท่าน เพราะท่านใช้กะนานอันใดก็ใช้กะนานอันเดียวกันนั้น ดวงแก่ท่าน"

³⁹ แล้วพระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาเป็นคำอุปมาว่า "คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือไม่? ถ้าเขาทำอย่างนั้น พวกเขาทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือไม่?" ⁴⁰ ศิษย์ไม่เป็นใหญ่กว่าครูของเขา แต่ทุกคนเมื่อพวกเขาได้รับการฝึกฝนอย่างดีแล้ว ก็จะเป็นกับเหมือนครูของพวกเขา

⁴¹ ทำไมพวกท่านจึงมองดูเศษฟางชิ้นเล็กๆที่อยู่ในตาพี่น้องของพวกท่าน แต่พวกท่านกลับไม่ได้สังเกตเห็นก่อนไม้ที่อยู่ในตาของตนเอง? ⁴² พวกท่านจะพูดกับพี่น้องของพวกท่านอย่างไรว่า 'พี่น้องเอ๋ย ขอให้ข้าพเจ้าเอาเศษฟางที่อยู่ในตาท่านออกไป' ในเมื่อท่านเองไม่เห็นก่อนไม้ที่อยู่ในตาของพวกท่านเอง? คนหน้าซื่อใจคด ท่านต้องเอาก่อนไม้ออกจากตาของท่านเสียก่อน แล้วท่านจึงจะมองเห็นได้อย่างชัดเจน เพื่อจะเอาเศษฟางที่อยู่ในตาของพี่น้องของท่านออกมาได้

⁴³ เพราะว่าไม่มีต้นไม้มัดที่ออกผลแล้ว หรือไม่มีต้นไม้มัดที่ออกผลดี ⁴⁴ เพราะว่าจอร์จิกต้นไม้มัดแต่ละต้นได้จากชนิดของผลที่ออกมา เพราะคนจะไม่เก็บผลมะเดื่อจากพุ่มหนาม หรือพวกเขาจะไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้ที่มีหนามเช่นกัน

⁴⁵ คนดีย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น

⁴⁶ ทำไมพวกท่านจึงเรียกเราว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า' แต่ไม่ทำตามสิ่งที่เราบอกนั้น? ⁴⁷ ทุกคนที่มาหาเราและได้ยินถ้อยคำของเรา และทำตามนั้น เราจะบอกให้พวกท่านรู้ว่าเขาเป็นเหมือนอะไร ⁴⁸ เขาก็เป็นเหมือนชายคนหนึ่งสร้างบ้าน ผู้ที่ขุดลึกลงไปในดินและสร้างฐานรากของบ้านบนศิลาที่แข็งแรง เมื่อน้ำท่วมและกระแสน้ำเชี่ยวไหลพัดบ้านหลังนั้น แต่ไม่สามารถทำให้บ้านหลังนั้นสั่นไหวได้ เพราะมันถูกสร้างไว้อย่างดีแล้ว

⁴⁹ แต่คนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่ทำตามนั้น เขาก็เหมือนชายคนหนึ่งสร้างบ้านไว้บนพื้นดินที่ปราศจากฐานราก เมื่อกระแสน้ำเชี่ยวไหลพัดบ้านหลังนั้น มันก็พังทลายลงในทันที และทำลายบ้านหลังนั้นลงอย่างสิ้นซาก

Chapter 7

¹ หลังจากที่พระเยซูตรัสให้ประชาชนได้ฟังเสร็จสิ้นทุกสิ่งแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม

² ขณะนั้นมีทาสของนายร้อยคนหนึ่งผู้ซึ่งเป็นที่เอาใจใส่ของนาย และเขากำลังป่วยหนักและใกล้จะตาย ³ เมื่อนายร้อยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซู เขาได้ส่งผู้อาวุโสของชาวยิวบางคนไปหาพระองค์ เพื่อเชิญพระองค์ให้เสด็จมาช่วยรักษาคนรับใช้ของเขา ⁴ เมื่อพวกเขาไปที่พระเยซู พวกเขาได้อ่อนน้อมพระองค์อย่างเอาใจจริงเขาจึงว่า "นายร้อยเป็นคนที่พระองค์สมควรจะทำสิ่งนี้เพื่อเขา ⁵ เพราะเขารักชนชาติของพวกเรา และเขาเป็นผู้ที่สร้างธรรมศาลาให้แก่พวกเรา"

⁶ ดังนั้นพระเยซูจึงเสด็จไปตามทางของพระองค์กับพวกเขา แต่เมื่อพระองค์ยังไม่ไกลจากบ้านของเขา นายร้อยส่งเพื่อน ๆ มาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าลำบากเลย เพราะข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับพระองค์เข้ามาได้ชายคาบ้านของข้าพระองค์ ⁷ เพราะเหตุนี้ ข้าพระองค์จึงเห็นว่าตนเองไม่สมควรที่จะมาหาพระองค์ ขอเพียงตรัสสั่งเพียงคำเดียวและคนรับใช้ของข้าพระองค์จะหายโรค ⁸ เพราะข้าพระองค์เป็นชายคนหนึ่งที่อยู่ภายใต้ผู้บังคับบัญชา และมีทหารที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์อีก ข้าพระองค์สั่งคนนี้ว่า 'ไป' เขาก็ไป และสั่งคนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา และสั่งคนรับใช้ว่า 'ทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"

⁹ เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พระองค์ทรงประหลาดใจในตัวเขา และหันไปหาฝูงชนที่ตามพระองค์มาแล้วตรัสว่า "เราบอกพวกท่านว่าเราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้แม้แต่ในอิสราเอล" ¹⁰ เมื่อคนเหล่านั้นที่ถูกส่งไปกลับมาถึงบ้านแล้ว พวกเขา ก็พบว่าคนรับใช้หายเป็นปกติแล้ว

¹¹ หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูเสด็จไปยังเมืองหนึ่งที่ชื่ออนานิ และเหล่าสาวกของพระองค์และฝูงชนกลุ่มใหญ่ไปกับพระองค์ด้วย ¹² เมื่อพระองค์เข้ามาใกล้ประตูเมืองแล้ว ดูเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เขาเป็นบุตรชายคนเดียวของมารดา (ซึ่งเป็นหญิงม่าย) และฝูงชนจำนวนมากจากเมืองก็นับอยู่ด้วย ¹³ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นเธอแล้ว พระองค์ทรงรู้สึกสงสารเธอยิ่งนัก และตรัสกับเธอว่า "อย่าร้องไห้" ¹⁴ แล้วพระองค์จึงเสด็จเข้าไปและแตะต้องขอบโลงศพที่พวกเขาหามศพอยู่และคนเหล่านั้นที่หามโลงศพหยุดยืนอยู่ พระองค์ตรัสว่า "ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้น" ¹⁵ ชายหนุ่มที่ตายนั้นจึงลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด แล้วพระเยซูจึงทรงมอบเขาให้แก่มารดาของเขา

¹⁶ แล้วพวกเขาทุกคนจึงเต็มไปด้วยความกลัว และพวกเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า "ผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่นี้ได้มาบังเกิดท่ามกลางพวกเราแล้ว" และ "พระเจ้าทรงทอดพระเนตรผู้คนของพระองค์แล้ว" ¹⁷ ข่าวเรื่องพระเยซูนี้ได้เลื่องลือไปทั่วยูเดียและแคว้นโดยรอบทั้งหมด

¹⁸ พวกศิษย์ของยอห์นมาเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ปวงเหล่านั้น ¹⁹ แล้วยอห์นจึงเรียกศิษย์สองคนของเขามาและส่งพวกเขาไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อถามว่า "พระองค์เป็นผู้ซึ่งจะมานั้นหรือ หรือว่าพวกเราต้องรอคอยอีกผู้หนึ่ง?" ²⁰ เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้พระเยซูแล้ว ชายเหล่านั้นจึงทูลว่า "ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ส่งพวกเรามาหาท่านเพื่อถามว่า 'ท่านเป็นผู้ซึ่งจะมานั้นหรือ หรือว่าเราต้องรอคอยอีกผู้หนึ่ง?'"

²¹ ในเวลานั้น พระองค์ทรงรักษาคนมากมายให้หายจากโรค และความทุกข์ยากต่างๆ และจากพวกวิญญาณชั่ว และทรงรักษาคนตาบอดหลายคนให้มองเห็นได้ ²² พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "หลังจากที่พวกท่านกลับไปแล้ว จงรายงานต่อยอห์นในสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยิน คนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายจากโรค คนหูหนวกได้ยิน คนตายเป็นขึ้นมามีชีวิต และคนยากไร้ก็ได้รับข่าวประเสริฐ ²³ ผู้ใดที่ไม่ล้มเลิกความเชื่อในเราเนื่องจากสิ่งที่เรากระทำก็เป็นสุข"

²⁴ หลังจากที่ผู้ส่งข่าวของยอห์นไปแล้ว พระเยซูจึงเริ่มตรัสกับฝูงชนเกี่ยวกับยอห์นว่า "ท่านออกไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร? ไปดูต้นอ้อไหวโดยลมหรือ? ²⁵ แต่ท่านออกไปดูอะไร? ไปดูชายคนหนึ่งที่ตั้งกายด้วยเสื้อผ้าเนื้อดีหรือ? ดูเถิด ผู้ที่ตั้งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพงและใช้ชีวิตอย่างหรูหราอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์ ²⁶ แต่ท่านออกไปดูอะไร? ผู้เผยพระวจนะหรือ? แน่ทีเดียว เราบอกพวกท่านว่าเป็นยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะอีก

²⁷ ท่านผู้นี้คือคนที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมทางไว้ข้างหน้าท่าน' ²⁸ เราบอกพวกท่านว่า ในบรรดาคนที่เกิดจากผู้หญิงเหล่านั้น ไม่มีใครใหญ่กว่ายอห์น แต่ผู้เล็กน้อยที่สุดในราชอาณาจักรของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าเขา"

²⁹ (เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยินดังนั้น รวมทั้งบรรดาคนเก็บภาษี พวกเขาประกาศว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม เพราะพวกเขาได้รับบัพติศมาจากยอห์นแล้ว ³⁰ แต่พวกฟาริสีและพวกผู้เขียนชาวยิวในบทบัญญัติไม่ยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้รับบัพติศมาจากยอห์น)

³¹ "แล้วเราจะเปรียบคนในยุคนี้กับอะไรดี? พวกเขาเหมือนอะไร? ³² พวกเขาเหมือนกับเด็กๆ ที่เล่นกันในตลาด ซึ่งนั่งลงและร้องเรียกกันและกันว่า 'พวกฉันเป่าปี่ให้พวกเธอ และพวกเธอไม่เต้น พวกฉันเศร้าโศก และพวกเธอไม่ร้องไห้'

³³ เพราะยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ ไม่ได้กินขนมปังและไม่ดื่มเหล้าองุ่น และพวกท่านกล่าวว่า 'เขามีผีสิง' ³⁴ บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และพวกท่านกล่าวว่า 'ดูเถิด เขาเป็นคนตะกละ และคนขี้เมา เป็นเพื่อนของพวกคนเก็บภาษีและคนบาป' ³⁵ แต่พระปัญญาที่ได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องแล้วโดยบรรดาลูกของพระปัญญานั้น"

³⁶ มีคนหนึ่งในพวกฟาริสีเชิญพระเยซูไปรับประทานอาหารกับเขา หลังจากที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของฟาริสีแล้ว พระองค์ทรงเอนพระกายลงที่โต๊ะเพื่อจะรับประทานอาหาร ³⁷ ดูกิลิต มีหญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นคนบาป เมื่อเธอรู้ว่าพระองค์กำลังเอนกายรับประทานอาหารในบ้านของฟาริสี เธอจึงได้นำผอบน้ำมันหอมมา ³⁸ เธอยืนอยู่ข้างหลังพระองค์ใกล้พระบาทของพระองค์และร้องไห้ เธอเริ่มร้องไห้จนน้ำตาของเธอไหลเปียกพระบาทของพระองค์ และเธอเช็ดด้วยผมจากศีรษะของเธอ จูบพระบาทของพระองค์ และชโลมด้วยน้ำมันหอมนั้น

³⁹ เมื่อฟาริสีคนที่ได้เชิญพระเยซูมาได้เห็นดังนั้น เขาก็คิดในใจเขาเองว่า "ถ้าท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะ ท่านก็ควรจะรู้ว่าผู้หญิงที่แตะต้องตัวท่านเป็นใครและเป็นคนแบบไหน เพราะเธอเป็นคนบาป" ⁴⁰ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ซีโมน เรามีบางอย่างจะบอกท่าน" เขาทูลว่า "ท่านอาจารย์ เชิญพูดเถิด"

⁴¹ พระเยซูตรัสว่า "เจ้าเห็นคนหนึ่งมีลูกหนึ่งสองคน คนหนึ่งเป็นหนี้ยำร่อยเดนาริอัน และอีกคนหนึ่งเป็นหนี้ยำสับเดนาริอัน ⁴² เมื่อพวกเขาไม่มีเงินจะจ่าย เขาก็ยกหนี้ยำให้ทั้งสองคน ดังนั้นในสองคนนั้น คนไหนจะรักเขามากกว่า?" ⁴³ ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นคนที่เขายกหนี้ยำให้มากที่สุด" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านตัดสินใจถูกต้องแล้ว"

⁴⁴ พระเยซูหันไปหาผู้หญิงคนนั้นและตรัสกับซีโมนว่า "ท่านเห็นผู้หญิงคนนี้ไหม เราเข้ามาในบ้านของท่าน ท่านไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าให้เรา แต่เธอร้องไห้จนเปียกเท้าของเราแล้วเอาผมของเธอเช็ด ⁴⁵ ท่านไม่ได้จูบเรา แต่เธोजูบเท้าของเราไม่หยุดเลยตั้งแต่ที่เราเข้ามา

⁴⁶ ท่านไม่ได้ชโลมศีรษะของเราด้วยน้ำมัน แต่เธอได้ชโลมเท้าของเราด้วยน้ำมันหอม ⁴⁷ ดังนั้นเราบอกท่านว่า บาปต่างๆ ของเธอที่มีบาปมากมายได้รับการอภัยแล้วเพราะเธอรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการอภัยน้อย ก็รักน้อย"

⁴⁸ แล้วพระองค์จึงตรัสกับเธอว่า "ความบาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว" ⁴⁹ คนเหล่านั้นที่ร่วมเอนกายอยู่ด้วยจึงพูดกันว่า "คนนี้เป็นใครที่จะอภัยโทษบาปได้" ⁵⁰ แล้วพระเยซูจึงตรัสกับหญิงคนนั้นว่า "ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด"

Chapter 8

¹ ต่อมาภายหลัง พระเยซูเสด็จไปยังเมืองและหมู่บ้านต่างๆ โดยรอบ ทรงเทศนาและประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า และสาวกสิบสองคนก็อยู่กับพระองค์ ² รวมทั้งพวกผู้หญิงที่ได้รับการรักษาจากวิญญานชั่วและโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา คนที่มีฝีเจ็ดตนถูกขับออกไป ³ โยอันนาภรรยาของคูซา หัวหน้ากรมวังของเฮโรด สุลันนาและหญิงคนอื่นๆ อีกหลายคนก็ได้จัดเตรียมสิ่งของให้พวกเขาด้วยทรัพย์สินของพวกเขา

⁴ ขณะผู้คนจำนวนมากมาชุมนุมกันอยู่และประชาชนจากเมืองนั้นเมืองนี้กำลังพากันมาเข้าเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสคำอุปมาว่า ⁵ "ชาวนาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน ขณะที่เขากำลังหว่าน บางเมล็ดก็ตกตามทาง และถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศก็มากินเสีย ⁶ บางเมล็ดตกบนหิน ไม่เข้ามันทิ้งอกขึ้นมา และค่อยๆ เหี่ยวเหาเพราะขาดความชุ่มชื้น

⁷ บางเมล็ดก็ตกอยู่ท่ามกลางต้นหนามและต้นหนามก็เติบโตขึ้นด้วยกับกับเมล็ดนั้นและปกคลุมพวกมันเสีย ⁸ แต่มีบางเมล็ดที่ตกบนดินดีและเกิดผลมากมายเป็นร้อยเท่า" หลังจากที่พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็ทรงร้องบอกว่า "ใครมีหูที่ได้ยิน ก็จงฟังเถิด"

⁹ เหล่าสาวกของพระองค์จึงถามพระองค์ถึงความหมายของคำอุปมานี้ ¹⁰ พระองค์ตรัสว่า "ความลับแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า ทรงโปรดให้พวกท่านรู้ แต่กับคนอื่นนั้นเรากล่าวเป็นคำอุปมาเพื่อว่า 'แม้ได้ดูพวกเขาาก็ไม่เห็น แม้ได้ฟังพวกเขาก็ไม่เข้าใจ'

¹¹ นี่คือความหมายของคำอุปมา เมล็ดพืชนั้นคือพระวจนะของพระเจ้า ¹² เมล็ดที่หล่นตามทางคือคนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วมารก็มาชิงพระวจนะไปจากใจของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็ไม่เชื่อและได้รับความรอด ¹³ เมล็ดที่ตกลงบนหินคือคนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วรับพระวจนะด้วยความยินดี แต่พวกเขาไม่มีราก พวกเขาเชื่อเพียงชั่วระยะหนึ่ง และเมื่อถูกทดลองก็หลงหายไป

¹⁴ เมล็ดที่ตกท่ามกลางต้นหนาม คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะ แต่พวกเขายังคงดำเนินในทางของตนเอง พวกเขาถูกความกังวล ทรัพย์สมบัติ และความสนุกสนานของชีวิตกีดขวาง และผลของพวกเขาจึงไม่เติบโตเต็มที่ ¹⁵ แต่เมล็ดที่ตกในดินดี คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจที่ซื่อสัตย์และดีงาม ยึดเอาไว้อย่างมั่นคง จึงเกิดผลโดยความทรงรอดถาวร

¹⁶ ไม่มีผู้ใดจุดตะเกียงแล้วเอาชามครอบไว้หรือวางไว้ใต้เตียง ในทางตรงกันข้ามเขาจะวางมันไว้ที่บนเชิงตะเกียง เพื่อว่าทุกคนที่เข้ามาจะได้มองเห็นแสงสว่าง ¹⁷ เพราะไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้จะไม่ปรากฏให้เห็น หรือสิ่งใดที่เป็นความลับนั้นจะไม่ถูกส่องรู้และถูกเผยออกมาในที่แจ้ง ¹⁸ ดังนั้นจงตั้งใจฟังให้ดี สำหรับคนที่มิได้อยู่แล้ว จะทรงเพิ่มเติมให้แก่คนนั้น แต่คนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขาคิดว่ามีอยู่นั้น ก็จะทรงเอาไปจากเขา"

¹⁹ แล้วมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่พวกเขาไม่สามารถเข้าใกล้พระองค์ได้เพราะฝูงชน ²⁰ คนจึงไปทูลพระองค์ว่า "มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกต้องการจะพบพระองค์" ²¹ แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "มารดาของเราและพวกน้องชายของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม"

²² วันหนึ่ง พระองค์ลงเรือไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ให้พวกเราข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบ" พวกเขา ก็แล่นเรือไป ²³ แต่เมื่อพวกเขาแล่นเรืออยู่นั้น พระองค์บรรทมหลับ เกิดพายุใหญ่กลางทะเลสาบอย่างรุนแรง และเรือของพวกเขาเต็มไปด้วยน้ำ และพวกเขาก็ตกอยู่ในอันตราย

²⁴ แล้วเหล่าสาวกของพระเยซูเข้าไปหาพระองค์และปลุกพระองค์ให้ตื่นขึ้น และกล่าวว่า "พระอาจารย์ พระอาจารย์ พวกเรากำลังจะตาย" พระองค์ทรงตื่นขึ้น และทรงห้ามลมและคลื่นที่กำลังบ้าคลั่ง และพวกมันก็หยุดและสงบเงียบ ²⁵ แล้วพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่ไหน?" และพวกเขาก็กลัว ขณะที่พวกเขากลัวพวกเขาก็ถามกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครหนอ พระองค์ถึงสั่งได้แม้กระทั่งลมและน้ำ และพวกมันก็เชื่อฟังคำสั่งท่าน?"

²⁶ พวกเขาแล่นเรือมาถึงเขตแดนเกราซา ซึ่งอยู่คนละฟากกับกาลิลี ²⁷ เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นฝั่ง พระองค์ทรงพบชายคนหนึ่งจากเมืองนั้น ชายนี้มีฝีหลายตัวสิงอยู่ เขาไม่ได้สวมเสื้อผ้ามาเป็นเวลานานแล้วและเขาไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้าน แต่อาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ

²⁸ เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็ได้ส่งเสียงร้องและกราบลงต่อหน้าพระองค์ และเขาตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า "ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์จะทำอะไรกับข้าพระองค์? ข้าพระองค์ขอรับพระวจนะ ขออย่ากรมานข้าพระองค์เลย" ²⁹ เพราะว่าพระเยซูทรงสั่งให้วิญญานโสโครกออกจากชายนั้น เพราะมันได้ครอบงำเขาหลายครั้งแล้ว แม้ว่าจะเอาโซ่และตรวนล่ามเขาไว้และให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแล เขาก็หักโซ่ตรวนเสียและฉีรายับเขาให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

³⁰ แล้วพระเยซูถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร?" และมันตอบว่า "ชื่อกอง" เพราะมีฝีหลายตนเข้าอยู่ภายในเขา ³¹ พวกมันอ่อนวอนพระองค์ที่จะไม่ส่งพวกมันไปสู่ขุมรก

³² ขณะนั้นมีฝูงสุกรกำลังหากินอยู่บนเนินเขา พวกผีเหล่านั้นได้ขอร้องพระองค์อนุญาตพวกมันให้เข้าไปสิงในสุกรเหล่านั้น และพระองค์อนุญาตพวกมันให้ทำเช่นนั้น ³³ ดังนั้นพวกผีจึงได้ออกจากชายคนนั้นและไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร และฝูงสุกรได้พากันวิ่งกระโจนลงจากหน้าผาสู่ทะเลและจมน้ำตาย

³⁴ เมื่อคนทั้งแคว้นฝูงสุกรเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาก็อึ้งหนัไปและเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและในชนบท ³⁵ ดังนั้นผู้คนก็พากันออกไปดูสิ่งที่เกิดขึ้น และพวกเขามาหาพระเยซูและพบชายที่ถูกขับผีออก เขานั่งอยู่แทบพระบาทของพระเยซู สวมเสื้อผ้า และมีสติ และพวกเขาก็เกิดความกลัว

³⁶ จากนั้นผู้ที่เห็นเหตุการณ์ต่างพากันพูดถึงการที่ชายที่ถูกผีสิงได้รับการช่วยรักษาให้หาย ³⁷ แล้วคนทั้งปวงที่อยู่ในดินแดนเกรซาจึงขอร้องพระเยซูให้ทรงไปจากพวกเขา เพราะพวกเขากลัวมาก ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป

³⁸ ชายที่ได้รับการขับผีขอร้องพระองค์อนุญาตให้เขาไปกับพระองค์ด้วย แต่พระเยซูส่งเขากลับไป และตรัสว่า ³⁹ "จงกลับไปที่บ้านของท่านและเล่าถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำต่อท่าน" ชายนั้นจึงไปตามทางของตน และประกาศให้คนทั้งเมืองทราบถึงเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่พระเยซูทรงทำต่อเขา

⁴⁰ เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ฝูงชนก็พากันมาต้อนรับพระองค์ เนื่องจากพวกเขารอคอยพระองค์อยู่ ⁴¹ ดุเล็ด มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลา เขามาและก้มลงกราบที่พระบาทพระเยซู และเขาอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปที่บ้านของเขา ⁴² เพราะว่าลูกสาวคนเดียวของเขา เด็กหญิงอายุประมาณสิบสองปีกำลังจะตาย ขณะพระเยซูเสด็จไป ฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ก็เบียดเสียดพระองค์แน่นขนัด

⁴³ ขณะนั้นหญิงคนหนึ่งมีโลหิตตกมาสิบสองปีและใช้เงินทั้งหมดของเธอไปกับการรักษา และไม่มีใครรักษาเธอได้ ⁴⁴ เธอมาข้างหลังพระเยซูและแตะต้องชายฉลองของพระองค์ และทันใดนั้นโลหิตของนางก็หยุดไหล

⁴⁵ พระเยซูตรัสว่า "ใครแตะต้องเรา?" เมื่อทุกคนปฏิเสธ เปโตรจึงทูลว่า "พระอาจารย์ ฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์กำลังเบียดเสียดพระองค์" ⁴⁶ แต่พระเยซูตรัสว่า "มีบางคนแตะต้องเรา เพราะเรารู้ว่าฤทธิ์อำนาจได้แผ่ผ่านออกจากเรา"

⁴⁷ เมื่อหญิงคนนั้นเห็นว่าเธอไม่อาจหนีพ้นการสังเกตเห็นได้ เธอก็มาตัวสั่นและก้มกราบต่อหน้าพระองค์ และหมอบกราบต่อหน้าพระเยซู เธอได้เปิดเผยต่อหน้าประชาชนทั้งปวงว่าทำไมเธอจึงแตะต้องพระองค์และเธอได้หายโรคในทันใดนั้น ⁴⁸ แล้วพระองค์จึงตรัสกับเธอว่า "บุตรสาวเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายโรค จงไปเป็นสุขเถิด"

⁴⁹ ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น มีบางคนมาจากบ้านของนายธรรมศาลามาบอกว่า "บุตรสาวของท่านได้ตายแล้ว อย่ารบกวนอาจารย์อีกเลย"

⁵⁰ แต่เมื่อพระเยซูได้ยินเช่นนั้น จึงตอบไยรัสว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น แล้วเธอจะหาย"

⁵¹ เมื่อพระองค์เสด็จถึงที่บ้าน พระองค์ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปในบ้านกับพระองค์ ยกเว้นเปโตร ยอห์นและยากอบ และบิดากับมารดาของเด็กนั้น ⁵² ผู้คนที่อยู่ที่นั่นกำลังโศกเศร้าและร้องไห้คร่ำครวญให้กับเธอ แต่พระองค์ตรัสว่า "อย่าร้องไห้คร่ำครวญไปเลย เธอไม่ได้ตาย แต่หลับอยู่" ⁵³ แต่พวกเขาพากันหัวเราะเยาะพระองค์เพราะรู้ว่าเด็กนั้นได้ตายไปแล้ว

⁵⁴ แต่พระองค์จับมือเธอ แล้วตรัสออกมาว่า "ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด" ⁵⁵ วิญญาณของเธอก็กลับมา และเธอก็ลุกขึ้นทันที พระองค์สั่งพวกเขาให้นำอาหารมาให้เธอรับประทาน ⁵⁶ บิดามารดาของเธอพากันประหลาดใจ แต่พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้บอกใครถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนี้

Chapter 9

¹ พระองค์ทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคนมาพร้อมกัน แล้วประทานฤทธิ์เดชและสิริอำนาจเหนือวิญญาณชั่วทั้งปวงและการรักษาโรคต่างๆ ให้พวกเขา ² พระองค์ทรงส่งพวกเขาออกไปประกาศเรื่องราวอาณาจักรของพระเจ้าและรักษาคนป่วยให้หาย

³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ต้องนำสิ่งใดติดตัวไปในการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นไม้เท้า ย่ามใส่ของ อาหาร เงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว ⁴ เมื่อท่านเข้าไปในบ้านใด จงพักที่บ้านนั้นจนกว่าจะออกจากที่นั่น

⁵ หากพวกเขาไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกจากเมืองนั้น จงสะบัดฝุ่นออกจากเท้าของพวกท่าน เพื่อเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา" ⁶ แล้วพวกเขาก็ได้เข้าไปในหมู่บ้านต่างๆ เพื่อประกาศข่าวประเสริฐและรักษาโรคในทุกๆ ที่

⁷ ขณะที่เฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น และเขาจึงสับสน เพราะมีบางคนกล่าวว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว ⁸ และบางคนกล่าวว่าเอลียาห์ได้มาปรากฏตัวถึงยังมีคนอื่น ๆ ที่บอกว่าผู้เผยพระวจนะสมัยก่อนคนหนึ่งได้เป็นขึ้นจากตาย ⁹ เฮโรดจึงกล่าวว่า "เราได้ตัดศีรษะของยอห์นแล้ว แต่คนที่เราได้ยินเรื่องราวของเขาเช่นนี้เป็นใครกัน?" ดังนั้นเขาจึงพยายามหาโอกาสที่จะพบพระองค์

¹⁰ เมื่อบรรดาอัครทูตกลับมาแล้ว พวกเขาทูลพระเยซูถึงทุกสิ่งที่ได้ทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปกับพระองค์ และพวกเขาไปกันตามลำพังยังเมืองที่เรียกว่าเบธsaida ¹¹ แต่เมื่อฝูงชนทราบเรื่องนี้จึงได้พากันตามพระองค์ไป พระองค์ต้อนรับพวกเขาและตรัสกับพวกเขาเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า และพระองค์ทรงรักษาโรคให้กับคนเหล่านั้นที่ต้องการให้รักษา

¹² ในเวลาใกล้ค่ำ และสาวกสิบสองคนมาหาพระองค์และกล่าวว่า "ขอทรงส่งฝูงชนเหล่านี้ไปตามหมู่บ้านและตามเมืองรอบๆ นี้เถิด เพื่อให้พวกเขาหาที่พักและอาหาร เพราะว่าที่นี่เราอยู่ที่นี่ที่เปลี่ยว" ¹³ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านจงให้อาหารพวกเขากินเถิด" พวกเขาทูลว่า "พวกเราไม่มีอะไรมากกว่าขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว นอกจากว่าพวกเราจะออกไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงเหล่านี้" ¹⁴ (มีผู้ชายประมาณห้าพันคน) พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ให้พวกเขานั่งลงเป็นกลุ่มๆ ละประมาณห้าสิบคน"

¹⁵ ดังนั้นพวกเขาก็ทำตามและประชาชนทั้งปวงก็นั่งลง ¹⁶ ทรงนำขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวมาแล้วมองขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์และขอพรสำหรับอาหารนั้น แล้วทรงหักเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงส่งให้เหล่าสาวกนำไปแจกแก่ฝูงชน ¹⁷ พวกเขาได้กินอิ่มกันทุกคนและเก็บเศษอาหารที่เหลือได้ถึงสิบสองตะกร้า

¹⁸ ขณะที่พระเยซูทรงกำลังอธิษฐานเป็นการส่วนพระองค์และเหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ด้วย พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า "ผู้คนพูดกันว่าเราเป็นใคร?" ¹⁹ พวกเขาจึงทูลว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่บางคนบอกว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นๆ บอกว่าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะในอดีตที่เป็นขึ้นมาจากครั้งหนึ่ง"

²⁰ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "แต่พวกท่านละคิดว่าเราเป็นใคร?" เปโตรทูลพระองค์ว่า "เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า" ²¹ แต่พระองค์ทรงห้ามพวกเขาไม่ให้บอกใครเรื่องนี้ ²² ตรัสว่า "บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายประการด้วยกันและจะถูกบรรดาผู้อาวุโสและพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ปฏิเสธร และพระองค์จะถูกประหาร และในวันที่สามพระองค์จะทรงมีชีวิตรอดเป็นขึ้นมาใหม่"

²³ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาทุกคนว่า "ถ้าใครปรารถนาที่จะตามเรา มาให้ผู้นั้นปฏิเสธตนเอง และแบกกางเขนของตนทุกวันและตามเรา" ²⁴ ใครต้องการจะเอาชีวิตของเขาให้รอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตของเขาเพราะเห็นแก่เรา คนนั้นจะได้ชีวิตรอด ²⁵ จะมีประโยชน์อะไรที่คนๆ หนึ่งจะได้โลกนี้ทั้งโลกแต่ต้องสูญเสียตัวของเขาเอง?

²⁶ ใครก็ตามอับอายในตัวเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายในตัวเขา เมื่อพระองค์เสด็จมาด้วยพระเกียรติสิริของพระองค์และพระเกียรติสิริของพระบิดา และเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธ์ ²⁷ เรามอบความจริงแก่พวกท่านว่า "มีบางคนซึ่งยืนอยู่ที่นี่จะไม่ได้รับรสความตายก่อนที่จะพวกเขาจะเห็นราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁸ ประมาณแปดวันหลังจากที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์พาเปโตร ยอห์นและยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน ²⁹ ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไปและฉลองพระองค์เปลี่ยนเป็นสีขาวเจิดจ้า

³⁰ ดูเถิด มีชายสองคนกำลังสนทนากับพระองค์ คือโมเสสและเอลียาห์ ³¹ ผู้ซึ่งปรากฏด้วยสง่าราศี พวกเขาพูดถึงการจากไปของพระองค์ ซึ่งพระองค์กำลังจะทำให้สำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม

³² ขณะที่เปโตรและคนที่อยู่กับเขานั้นนอนหลับสนิท แต่เมื่อพวกเขาตื่นขึ้น พวกเขาได้เห็นพระสิริของพระองค์และเห็นชายสองคนยืนอยู่กับพระองค์ ³³ ขณะที่พวกเขากำลังไปจากพระเยซู เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์ เป็นการดีที่พวกเราอยู่ที่นี้ ให้พวกเราทำเพิงขึ้นสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสสและอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์" (เขาไม่รู้ว่าเขากล่าวอะไรออกไป)

³⁴ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น หมู่เมฆก็มาปกคลุมพวกเขาไว้ และพวกเขาก็กลัวเมื่อเขาอยู่ในหมู่เมฆนั้น ³⁵ มีพระสุรเสียงตรัสออกมาจากหมู่เมฆนั้นว่า "นี่เป็นบุตรของเราซึ่งได้เลือกสรรไว้ จงเชื่อฟังท่านเถิด" ³⁶ เมื่อสิ้นพระสุรเสียงนั้น พระเยซูทรงอยู่เพียงลำพัง พวกเขาเก็บเจียบไว้และในช่วงเวลานั้นพวกเขาไม่ได้เล่าสิ่งที่พวกเขาได้เห็นให้ใครฟัง

³⁷ วันต่อมา เมื่อพวกเขาลงมาจากภูเขา ฟองชนกลุ่มใหญ่ก็มาพบกับพระองค์ ³⁸ ดุเถิด มีชายคนหนึ่งจากฟองชนนั้นร้องออกมาว่า "ท่านอาจารย์ ข้าพระองค์ขอให้ท่านทอดพระเนตรบุตรชายคนเดียวของข้าพระองค์" ³⁹ ดุเถิด มีวิญญาณเข้าสิงเขาและเขาจะกรีดร้องทันที มันทำให้เขาชักเกร็งกราย น้ำลายฟูมปาก ไม่ค่อยยอมออกจากตัวเขา และทำให้เนื้อตัวเขาฟกช้ำ ⁴⁰ ข้าพระองค์ขอให้สาวกของพระองค์ขับมันออก แต่พวกเขาทำไม่ได้"

⁴¹ พระเยซูจึงตรัสตอบว่า "พวกเจ้าที่อยู่ในยุคที่ขาดความเชื่อและวิปัสสา เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด? จงพาทูตรชายของท่านมาที่นี่เถิด" ⁴² เมื่อเด็กนั้นกำลังมา วิญญาณชั่วก็ทำให้เขาล้มลงบนพื้นและชักดิ้น แต่พระเยซูทรงห้ามวิญญาณโสโครกและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา

⁴³ แล้วพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ขณะที่คนเหล่านั้นทั้งหมดกำลังอัศจรรย์ใจกับสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ ⁴⁴ "จงให้คำเหล่านี้เข้าไปในหูของพวกท่าน คือบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือมนุษย์" ⁴⁵ แต่พวกเขาไม่เข้าใจถึงความหมายนี้และมันถูกปิดซ่อนไว้จากพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถเข้าใจ และพวกเขาก็กลัวที่จะถามเรื่องนี้

⁴⁶ แล้วก็เกิดการทะเลาะกันท่ามกลางพวกเขาว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุด ⁴⁷ แต่พระเยซูทรงทราบถึงความคิดในจิตใจของพวกเขา จึงทรงนำเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาไว้ข้างพระองค์ ⁴⁸ และตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าผู้ใดต้อนรับเด็กคนหนึ่งในนามของเรา เขาก็ต้อนรับเราด้วย และถ้าผู้ใดต้อนรับเรา เขาก็ต้อนรับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามาด้วย เพราะว่าใครก็ตามเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดท่ามกลางท่านทั้งหลาย ก็คือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"

⁴⁹ ยอห์นทูลตอบว่า "พระอาจารย์ พวกเราเห็นบางคนขับผีออกโดยนามของพระองค์ และพวกเราห้ามเขาไว้ เพราะว่าเขาไม่ได้ตามพวกเรา" ⁵⁰ พระเยซูตรัสว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไม่ได้ต่อสู้ท่าน ก็เป็นฝ่ายท่านแล้ว"

⁵¹ เมื่อใกล้วันที่พระองค์จะถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งหน้าเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵² พระองค์ทรงใช้พวกผู้ส่งข่าวล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน และพวกเขาจึงออกไปและเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย เพื่อจัดเตรียมทุกสิ่งสำหรับพระองค์ ⁵³ แต่ว่าผู้คนที่นั่นไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะว่าพระองค์กำลังมุ่งหน้าที่จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

⁵⁴ เมื่อเหล่าสาวกของพระองค์คือยาโคบและยอห์นได้เห็นดังนี้แล้วจึงทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงต้องการให้พวกเราส่งไฟจากสวรรค์ลงมาและเผาไหม้พวกเขาหรือไม่?" ⁵⁵ แต่พระองค์ทรงหันมาและตำหนิพวกเขา ⁵⁶ แล้วพวกเขาจึงไปที่หมู่บ้านอื่น

⁵⁷ ขณะที่พวกเขาเดินไปตามทาง ก็มีบางคนทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปในทุกที่ ที่พระองค์เสด็จไป" ⁵⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "หมาจึงจ้องยังมีโพรงและนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของท่าน"

⁵⁹ แล้วพระองค์ตรัสกับอีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด" แต่เขาทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาของข้าพระองค์ก่อน" ⁶⁰ แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด แต่สำหรับท่านจงไปและประกาศเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้าทุกหนทุกแห่ง"

⁶¹ แล้วมีอีกคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่บ้านของข้าพระองค์ก่อน"

⁶² พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดเอามือของเขาจับคันท่อนแล้วหันหลังกลับ ผู้นั้นก็ไม่เหมาะสำหรับราชอาณาจักรของพระเจ้า"

Chapter 10

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแต่งตั้งอีกเจ็ดสิบคน และส่งพวกเขาเป็นคู่ๆ ล่วงหน้าไปก่อนพระองค์ เข้าไปในทุกเมืองและทุกสถานที่ที่พระองค์จะเสด็จไป ² พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าต้องเก็บเกี่ยวมีมากมาย แต่คนงานมีน้อยอยู่ ฉะนั้นจงทูลขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานทั้งหลายมาเก็บเกี่ยวข้าวของพระองค์"

³ จงออกไปตามทางของพวกเขา ดูกิจการที่เราส่งพวกเขาก่อนออกไปเป็นเหมือนเหล่าลูกแกะในท่ามกลางฝูงหมาป่า ⁴ อย่านำถุงเงิน ยาม หรือรองเท้าไป และอย่าทักทายผู้ใดตามทาง

⁵ เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในบ้านหลังใด ให้พูดก่อนว่า 'ขอให้สันติสุขอยู่กับบ้านหลังนี้' ⁶ ถ้ามีคนแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของพวกเขาท่านก็จะอยู่กับเขา แต่ถ้าไม่มี สันติสุขจะกลับคืนมาอยู่กับพวกท่าน ⁷ จงอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน จงรับประทานอาหารและดื่มสิ่งที่พวกเขาจัดให้ เพราะคนงานสมควรได้รับค่าจ้าง อย่าย้ายจากบ้านหลังหนึ่งไปอีกหลังหนึ่ง

⁸ ไม่ว่าท่านจะเข้าไปยังเมืองใด และพวกเขาต้อนรับท่าน จงรับประทานอาหารที่พวกเขาจัดให้ท่าน ⁹ และจงรักชามคนเจ็บป่วยในที่นั้น บอกแก่พวกเขาว่า 'ราชอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านแล้ว'

¹⁰ แต่เมื่อพวกเขากลับเข้าไปในเมืองใด และพวกเขาไม่ต้อนรับพวกท่าน ให้ออกไปที่ถนนและกล่าวว่า ¹¹ 'แม้แต่ฝุ่นจากเมืองของเจ้าที่ติดเท้าของพวกเรา เราขอปัดออกต่อหน้าเจ้า แต่จงรู้ไว้ว่า ราชอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว' ¹² เรบอกท่านว่าในวันพิพากษา โทษของเมืองโสโดมก็จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

¹³ วัณโรคแก่เจ้าเมืองโคราซัน วัณโรคแก่เจ้าเมืองเบรซาดา ถ้าการงานที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งได้กระทำ ท่ามกลางเจ้าได้ทำในเมืองโทรและเมืองโซดอนแล้วนั้น พวกเขาคงจะบ่งห้ามผ้ากระสอบและนั่งบนขี้เถา กลับใจใหม่มาแล้ว ¹⁴ แต่โทษของเมืองโทรและเมืองโซดอนจะเบากว่าโทษของพวกเจ้าในการพิพากษา ¹⁵ ส่วนเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นสูงถึงฟ้าสวรรค์หรือไม่เลย เจ้าจะถูกนำลงไปยังแดนมรณา

¹⁶ ผู้ที่ฟังพวกเขาก็ฟังเรา และผู้ที่ปฏิเสธพวกเขาก็ปฏิเสธเรา ผู้ที่ปฏิเสธเราก็ปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงส่งเรา"

¹⁷ พวกเขาเจ็ดสิบคนกลับมาด้วยความชื่นชมยินดี กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า แม้แต่เหล่าวิญญาณชั่วก็ยอมต่อพวกเราในนามของพระองค์" ¹⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราได้เห็นซาตานตกลงมาจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ ¹⁹ ดูกิจการที่เราให้ท่านทั้งหลายมีอำนาจที่จะบดขยี้งูร้าย และแมงป่อง และอยู่เหนืออำนาจของศัตรู และไม่มีอะไรจะหาทางทำร้ายพวกท่านได้เลย ²⁰ แต่อย่างไรก็ตาม อย่าชื่นชมยินดีในสิ่งนี้ ที่วิญญาณต่างๆ ยอมสยบให้พวกท่าน แต่จงชื่นชมยินดีที่ข้าพเจ้าชื่อของพวกท่านถูกจดไว้ในสวรรค์"

²¹ ในขณะเดียวกัน พระองค์ทรงยินดียิ่งอย่างมากในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตรัสว่า "ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ ข้าแต่พระบิดา องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนฉลาดและคนที่มีความเข้าใจ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งนั้นให้แก่บรรดาคนที่ไม่ได้รับการสอน ซึ่งเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์"

²² "พระบิดาของเราได้มอบทุกสิ่งให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะเปิดเผยแก่เขา"

²³ แล้วพระองค์ทรงหันไปยังเหล่าสาวก และตรัสเป็นส่วนตัวว่า "บรรดาผู้ที่เห็นแบบเดียวกับที่พวกท่านเห็นก็เป็นสุข ²⁴ เรบอกกับพวกท่านว่า บรรดาผู้เผยพระวจนะและบรรดาภคิตรีัยทั้งหลายปรารถนาจะเห็นสิ่งที่พวกท่านเห็น แต่พวกเขาไม่ได้เห็น และปรารถนาที่จะได้ยินสิ่งที่พวกท่านได้ยิน แต่พวกเขาก็ไม่ได้ยินสิ่งนั้น"

²⁵ ดูกิจการ มีอาจารย์สอนธรรมบัญญัติของพวกยิวคนหนึ่ง ยืนขึ้นทดสอบพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์?" ²⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ธรรมบัญญัติเขียนไว้ว่าอย่างไร? ท่านอ่านได้หรือไม่?" ²⁷ เขาจึงตอบว่า "ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" ²⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านตอบได้ถูกต้อง จงทำตามนี้ แล้วท่านจะได้ชีวิต"

²⁹ แต่อาจารย์คนนั้น อยากจะพิสูจน์ตนเอง จึงทูลพระเยซูว่า "ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?" ³⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "มีชายคนหนึ่งเดินทางลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไปยังเมืองเยรีโค เขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงทรัพย์สินของเขาไป และทุบตีเขา และทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว

³¹ โดยบังเอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงมาทางนั้น และเมื่อเขาได้เห็นคนนั้น เขาก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง ³² เช่นเดียวกับเลวีคนหนึ่ง เมื่อเขามาถึงที่นั่น และเห็นคนนั้น ก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

³³ แต่มีชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เขาเดินทางมาถึงที่คนนั้นอยู่ เมื่อเขาเห็นคนนั้น เขาก็เกิดความสงสาร ³⁴ เขาจึงเดินเข้าไปหาคนนั้น และพันบาดแผลของเขา เเทน้ำมันและเหล้าองุ่นลงที่บาดแผล เขาให้คนนั้นขึ้นหลังสัตว์ของตนเอง และพาคนนั้นไปที่โรงแรม และดูแลเขา ³⁵ ในวันถัดมา เขาก็เอาเงินสองเดनาริอันให้แก่เจ้าของโรงแรม และบอกว่า 'จงดูแลเขา และหากท่านต้องจ่ายอะไรเพิ่มเติม เมื่อข้าพเจ้ากลับมา ข้าพเจ้าจะจ่ายคืนให้ท่าน'

³⁶ ท่านคิดว่าคนใดในสามคนนี้เป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกโจรปล้น?" ³⁷ อาจารย์คนนั้นก็ตอบว่า "ชายคนที่แสดงความเมตตาให้แก่คนนั้น" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงไปทำแบบเดียวกันเถิด"

³⁸ ในขณะที่พวกเขาเดินทาง พระองค์ก็เข้าไปยังหมู่บ้านหนึ่ง และมีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธามาเชิญพระองค์เข้าไปในบ้านของเธอ ³⁹ เธอมีน้องสาวชื่อมารีย์ ซึ่งเป็นผู้ที่นั่งแทบพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าและฟังถ้อยคำของพระองค์

⁴⁰ แต่มารธายืนอยู่กับการจัดเตรียมอาหารมากเกินไป เธอจึงได้มาหาพระเยซู และกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่สนใจหรือว่าน้องสาวของข้าพเจ้าปล่อยให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติแต่เพียงผู้เดียว? ฉะนั้นขอบอกให้เธอมาช่วยงานข้าพเจ้าด้วย" ⁴¹ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเธอว่า "มารธามารธาเอ๋ย เธอกังวลเกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่าง ⁴² แต่สิ่งที่จำเป็นนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาสิ่งที่ดีที่สุดไว้ ซึ่งจะเอาไปจากเธอไม่ได้"

Chapter 11

¹ เมื่อพระเยซูกำลังอธิษฐานอยู่ที่แห่งหนึ่ง สาวกคนหนึ่งของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องสอนเราให้อธิษฐานเหมือนกับที่ยอห์นสอนศิษย์ของเขาด้วย"

² พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เมื่อก่อนอธิษฐาน จงกล่าวว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้ราชอาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่'

³ ขอร้องโปรดประทานอาหารประจำวันแก่เราทั้งหลาย ⁴ ขอร้องโปรดยกความผิดบาปของเราทั้งหลาย เหมือนที่พวกเราได้ยกโทษแก่ทุกคนที่เป็นหนี้พวกเรา ขออย่านำเราทั้งหลายเข้าสู่การทดลอง"

⁵ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านที่มีเพื่อน และไปหาเขาตอนเที่ยงคืน พุดกับเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย ให้เรายืมขนมปังสักสามก้อนเถิด' ⁶ เพื่อนของข้าเพิ่งเดินทางมาจากที่แห่งหนึ่ง และข้าก็ไม่ได้เตรียมอะไรไว้ต้อนรับเขาเลย?' ⁷ และคนที่อยู่ข้างในอาจตอบว่า 'อย่ารบกวนข้าเลย ประตูปิดแล้ว และลูกๆ ของข้าก็กำลังอยู่บนที่นอนกับข้า ข้าไม่สามารถลุกขึ้นเพื่อหยิบขนมปังมาให้ท่านได้' ⁸ เราบอกกับท่านทั้งหลายว่า ถึงแม้เขาไม่ลุกขึ้นหยิบขนมปังให้พวกท่าน เพราะพวกท่านเป็นเพื่อนของเขา แต่เพราะการร้องขออย่างไม่ลดละของพวกท่าน เขาก็จะลุกขึ้นและเอาขนมปังให้ท่าน มากเท่าที่ท่านต้องการ

⁹ เราบอกกับท่านทั้งหลายว่า จงขอ แล้วจะมอบให้แก่พวกท่าน จงหา แล้วพวกท่านจะพบ จงเคาะ แล้วจะเปิดให้แก่ท่านทั้งหลาย ¹⁰ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คือได้รับ และคนที่หาก็จะพบ และคนที่เคาะก็จะเปิดให้

¹¹ มีบิดาคนใดท่ามกลางพวกท่าน ถ้าบุตรของพวกท่านขอปลา จะเอาให้เขาแทนปลาหรือ? ¹² หรือเมื่อเขาขอไข่ พวกท่านจะเอาแมงป่องให้เขาหรือ? ¹³ เหตุฉะนั้น ถ้าพวกท่านซึ่งเป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน แล้วยิ่งกว่านั้นพระบิดาของพวกท่านในสวรรค์ย่อมประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่บรรดาผู้ที่ทูลขอต่อพระองค์?"

¹⁴ ขณะที่พระเยซูทรงกำลังขับผีร้ายออกซึ่งเป็นผีใบ้ เมื่อผีออกแล้ว ชายที่เป็นใบ้นั้นจึงพุดได้ และฝูงชนก็ประหลาดใจ ¹⁵ แต่บางคนในคนเหล่านั้นพุดว่า "ขับผีออกได้โดยอาศัยเบเอลเซบูล นายผีนั้น"

¹⁶ คนอื่นๆ ก็ทดสอบพระองค์โดยขอให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากท้องฟ้า ¹⁷ แต่พระเยซูทรงรู้ถึงความคิดของพวกเขาก็ตรัสว่า "อาณาจักรทุกแห่งที่แตกแยกกันย่อมต้องพินาศ และครอบครัวไหนที่แตกแยกกันเองย่อมพังทลาย

¹⁸ ถ้าซาตานแตกแยกกันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร? เพราะพวกท่านกล่าวว่าเราขับผีออกได้โดยอาศัยเบเอลเซบูล ¹⁹ ถ้าเราขับผีออกโดยอาศัยเบเอลเซบูล แล้วพวกพ้องของพวกท่านขับมันออกโดยอาศัยใคร? เพราะเหตุนี้ พวกพ้องของพวกท่านจะเป็นผู้ตัดสินโทษท่าน ²⁰ แต่ถ้าเราได้ขับผีนั้นออกโดยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า แล้วราชอาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงพวกท่านแล้ว

²¹ เมื่อคนที่แข็งแรงถืออาวุธพร้อมและเฝ้าระวังบ้านของตน ทรัพย์สินของเขาก็ปลอดภัย ²² แต่เมื่อคนที่แข็งแรงกว่าเขาเอาชนะเขาได้ คนที่แข็งแรงกว่าก็จะยึดอาวุธไปจากชายคนนั้นและปล้นเอาสมบัติของคนนั้นไป ²³ ใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา และใครไม่รวบรวมไว้กับเรา ก็ทำให้กระจัดกระจายไป

²⁴ เมื่อวิญญาณโสโครกออกจากชายคนหนึ่ง มันก็ได้เดินทางผ่านไปอยู่ที่ก้นดาน้ำและมองหาที่พัก เมื่อหาไม่พบ มันจึงพุดว่า 'ข้าจะกลับไปยังบ้านของข้าที่ข้าจากมานั้น' ²⁵ เมื่อมาถึงก็เห็นบ้านนั้นถูกกวาดและจัดเป็นระเบียบไว้แล้ว ²⁶ แล้วมันจึงไปและพาผีอื่นอีกเจ็ดตัวที่ร้ายกว่าตัวมันเองเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น แล้วในที่สุดคนนั้นก็ตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายยิ่งกว่าตอนแรก"

²⁷ ขณะที่พระองค์กำลังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางฝูงชนร้องทูลพระองค์ว่า "ครรภ์ที่ให้กำเนิดท่านและเต้านมที่เลี้ยงท่านนั้นก็เป็นสุข" ²⁸ แต่พระองค์ตรัสว่า "ตรงกันข้าม คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าแล้วถือรักษาไว้ต่างหากก็เป็นสุข"

²⁹ เมื่อฝูงชนเริ่มมาชุมนุมกันมากขึ้น พระองค์ตรัสว่า "ชนชาติยุคนี้เป็นยุคที่ชั่วร้าย ชอบแสวงหาหมายสำคัญ แต่จะไม่มีหมายสำคัญอันใดเปิดเผยเว้นแต่หมายสำคัญของโยนาห์ ³⁰ เพราะโยนาห์เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนินะเวห์จันใด บุตรมนุษย์ก็เป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้จันนั้น

³¹ ราชนีแห่งทิสได้จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับผู้ชายในยุคนี้และลงโทษคนในยุคนี้ เพราะเธอได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี้

³² ผู้คนแห่งเมืองนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนในยุคนี้และจะปรับโทษคนในยุคนี้ เมื่อพวกเขากลับใจเพราะการประกาศของโยนาห์และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้

³³ ไม่มีใครหลังจากจุดตะเกียงแล้วจะตั้งไว้ในที่ซ่อนไว้หรือเอาถังครอบไว้ แต่จะตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อคนที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่าง ³⁴ ดวงตาของพวกเขา คือ ประทีปของร่างกาย หากตาของพวกเขาดี ร่างกายของพวกเขา ก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของพวกเขาเสีย ร่างกายของพวกเขา ก็จะเต็มไปด้วยความมืด ³⁵ เหตุฉะนั้น จงระวังอย่าให้แสงสว่างในตัวพวกเขามืดไป ³⁶ ถ้าทั้งตัวของพวกเขาก็เต็มไปด้วยความสว่าง ไม่มีความมืดเลย มันก็จะสว่างไสวไปหมดเหมือนอย่างความสว่างของตะเกียงที่ส่องมายังพวกเขา

³⁷ เมื่อพระองค์ตรัสเสร็จแล้ว ฟาริสีคนหนึ่งได้เชิญพระองค์ไปรับประทานอาหารที่บ้านของเขา เมื่อพระเยซูไปถึงและเอนกายลง ³⁸ ฟาริสีคนนั้นก็ประหลาดใจที่พระองค์ไม่ได้ล้างมือก่อนจะรับประทานอาหารเนื้อเยื่อ

³⁹ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "บัดนี้ พวกท่านซึ่งเป็นฟาริสี ชำระถ้วยและชามแต่เพียงภายนอก แต่ข้างในตัวพวกท่านกลับเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย ⁴⁰ พวกท่านช่างโง่งมเสียจริง ผู้ที่สร้างภายนอกก็สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ? ⁴¹ จงให้ท่านแก่คนยากจนด้วยสิ่งที่อยู่ภายใน แล้วทุกสิ่งก็จะสะอาดสำหรับพวกท่าน

⁴² แต่วัติแก่ท่าน พวกฟาริสี เพราะท่านได้ถวายยกย่องด้วยใบสะระแหน่ ขมิ้น และพืชผักอื่นๆ จากสวน แต่ท่านได้เพิกเฉยต่อความยุติธรรมและความรักของพระเจ้า มีความจำเป็นต้องกระทำอย่างยุติธรรมและรักพระเจ้า โดยไม่บกพร่องในการทำสิ่งอื่นๆ ด้วย

⁴³ วัติแก่ท่าน พวกฟาริสี เพราะว่าพวกท่านชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลา และชอบให้คำนับถักกายกลางตลาด ⁴⁴ วัติแก่พวกท่าน เพราะว่าพวกท่านเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพที่ไม่ปรากฏให้เห็น และคนก็เดินเหยียบอยู่บนนั้นโดยไม่รู้เรื่อง"

⁴⁵ คนหนึ่งในผู้สอนธรรมบัญญัติทูลพระองค์ว่า "อาจารย์ สิ่งที่ท่านพูดก็สับสนประมาทพวกเราด้วย" ⁴⁶ พระเยซูตรัสว่า "วัติแก่พวกท่าน พวกผู้สอนธรรมบัญญัติ เพราะพวกท่านวางภาระหนักที่แบกแทนไม่ไหวให้ผู้คน ส่วนพวกท่านเองแม้แต่นี้ๆ เดี๋ยวก็ไม่ขยับช่วยพวกเขา

⁴⁷ วัติแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านสร้างอุโมงค์ฝังศพให้เหล่าผู้เผยพระวจนะ และบรรพบุรุษของท่านเองก็เป็นผู้ฆ่าท่านเหล่านั้น ⁴⁸ ฉะนั้นพวกท่านจึงเป็นพยานและเห็นชอบกับการกระทำของบรรพบุรุษของพวกท่าน เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้ฆ่าผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น และพวกท่านก็เป็นผู้ก่ออุโมงค์ให้

⁴⁹ เพราะเหตุนี้พระปณิธานของพระเจ้าจึงตรัสไว้ว่า 'เราจะส่งพวกผู้เผยพระวจนะและบรรดาอัครทูตไปหาพวกเขา แล้วบางคนจะถูกพวกเขาย่ำเหยียบ และบางคนจะถูกพวกเขากิน' ⁵⁰ ฉะนั้นคนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบโลหิตของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นซึ่งหลั่งออกมาตั้งแต่แรกสร้างโลก ⁵¹ ตั้งแต่โลหิตของอาเบลจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายบริเวณระหว่างแท่นบูชากับพระนิเวศ เรามอบพวกเขาว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น

⁵² วัติแก่เจ้า พวกผู้สอนธรรมบัญญัติของคนยิว เพราะพวกท่านได้เอากุญแจแห่งความรู้ไป พวกท่านเองไม่เข้าไป แล้วยังขัดขวางคนอื่นที่กำลังเข้าไป

⁵³ หลังจากพระเยซูเสด็จออกจากที่นั่น พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้ต่อต้านและโต้เถียงกับพระองค์อีกหลายเรื่อง ⁵⁴ พยายามจะให้พระองค์ติดกับดักจากคำตรัสของพระองค์

Chapter 12

¹ ในระหว่างนั้น เมื่อคนหลายพันคนมารวมตัวกัน มากจนพวกเขาต้องเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์เริ่มตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า "จงระวังชื่อของพวกฟาริสีซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด

² แต่ไม่มีความลับใดที่จะไม่ถูกเปิดเผยและไม่มีสิ่งใดที่ซุกซ่อนไว้จะไม่ถูกล่วงรู้ ³ ไม่ว่าอะไรที่พวกท่านพูดในที่มืดจะถูกได้ยินในที่แจ้ง และสิ่งที่พวกท่านกระซิบที่หูในห้องชั้นในก็จะถูกป่าวประกาศที่หลังคาบ้าน

⁴ เรบอกแก่พวกท่านที่เป็นเพื่อนของเราว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่ร่างกาย แล้วหลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก ⁵ แต่เราอยากเตือนพวกท่านเกี่ยวกับผู้ที่ควรกลัว จงเกรงกลัวพระองค์ผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะโยนพวกท่านลงนรกหลังจากได้ฆ่ากายของพระองค์แล้ว เรบอกพวกท่านว่าจงเกรงกลัวพระองค์

⁶ นกกระจอกห้าตัวขายสองเหรียญไม่ใช่หรือ? ไม่มีสักตัวที่ถูกลืมในสายพระเนตรของพระเจ้า ⁷ แม้แต่เส้นผมที่บนศีรษะของพวกท่านก็ถูกนับไว้หมดแล้ว อย่างง่ายดาย พวกท่านมีค่ามากกว่าพวกนกกระจอกมากมายนัก

⁸ เรบอกท่านทั้งหลายว่า ทุกคนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะยอมรับต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า ⁹ แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ก็จะถูกปฏิเสธต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ¹⁰ ทุกคนที่กล่าวร้ายบุตรมนุษย์ จะทรงอภัยให้ แต่ผู้ใดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่ทรงอภัยให้

¹¹ เมื่อเขาก็ก็นำพวกท่านเข้ามาอยู่หน้าธรรมศาลา ต่อหน้าผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ อย่ากังวลว่าพวกท่านจะพูดแตกต่างให้ตนเองอย่างไร หรือพวกท่านจะพูดอะไร ¹² เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนพวกท่านในเวลาอันเหมาะสมว่าพวกท่านควรจะพูดอะไร"

¹³ แล้วมีบางคนในฝูงชนทูลกับพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ ช่วยบอกพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้ข้าพเจ้าด้วย" ¹⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "มนุษย์เอ๋ย ใครตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษาหรือผู้ไกล่เกลี่ยให้แก่ท่าน?" ¹⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงระวังตัวของพวกท่านจากความโลภทุกอย่าง เพราะชีวิตคนไม่ได้ประกอบด้วยทรัพย์สินสมบัติอันอุดมของเขา"

¹⁶ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาด้วยคำอุปมาว่า "ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก ¹⁷ และเขาก็คิดกับตนเองว่า "ข้าจะทำอย่างไรดี เพราะว่าข้าไม่มีที่ให้เก็บผลผลิตของข้าแล้ว?" ¹⁸ เขาพูดว่า 'สิ่งที่ข้าจะทำก็คือ ข้าจะซื้อถังวางของข้าออกและสร้างหลังใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม และข้าจะรวบรวมรวมข้าวและสิ่งของอื่นๆ ทั้งหมดของข้าไว้ในนั้น' ¹⁹ ข้าจะบอกกับจิตใจของข้าว่า "จิตใจเอ๋ย เจ้ามีสิ่งของมากมายที่ถูกรวบรวมไว้ใช้ได้อีกหลายปี จงพักให้สบาย กิน ดื่มและรื่นเริงเถิด"

²⁰ แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า 'คนโง่เอ๋ย คึ่นี้จิตใจของเจ้าจะถูกเรียกไปจากเจ้า และสิ่งต่างๆ ที่เจ้าเตรียมไว้ นั้นจะเป็นของใคร?' ²¹ คนที่สะสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัว และไม่ได้มีถึงต่อหน้าพระเจ้านั้นเป็นเช่นนั้น"

²² พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ดังนั้น เรบอกพวกท่านว่า อย่ากังวลถึงชีวิตของพวกท่าน ว่าพวกท่านจะกินอะไร หรือห่อหุ้มร่างกายของตนเองว่าพวกท่านจะเอาอะไรใส่ ²³ เพราะชีวิตมีค่ามากกว่าอาหาร และร่างกายก็มีค่ามากกว่าเครื่องนุ่งห่ม

²⁴ จงพิจารณาฝูงนก พวกมันไม่ได้หว่านหรือเกี่ยว พวกมันไม่มีที่เก็บหรือยุ้งฉาง แต่พระเจ้าทรงเลี้ยงดูพวกมัน พวกท่านมีค่ามากกว่าพวกนกเหล่านั้นมากนัก ²⁵ มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย สามารถต่อความสูงให้อาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ? ²⁶ ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดพวกท่านยังทำไม่ได้ พวกท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า?

²⁷ จงพิจารณาดอกกลีบลำไยมันเติบโตขึ้นอย่างไร มันไม่ได้ทำงาน มันไม่ได้ปั้นฝ้าย เรบอกพวกท่านว่า แม้แต่ซาโลมอนที่มั่งคั่งด้วยสง่าราศีของพระองค์ ก็ไม่ได้แต่งตัวงามเท่าดอกไม้ในนี้สักดอกหนึ่ง ²⁸ ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้านี้ที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอพวกท่านที่มีความเชื่อเล็กน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านยิ่งกว่านั้นมากนัก

²⁹ อย่าแสวงหาว่าพวกท่านจะเอาอะไรกิน และพวกท่านจะเอาอะไรดื่ม และไม่ต้องวิตกกังวล ³⁰ เพราะบรรดาประชาชาติทั้งหลายในโลกพากันแสวงหาสิ่งเหล่านี้ และพระบิดาของพวกท่านก็ทรงทราบที่พวกท่านต้องการสิ่งต่างๆ เหล่านี้

³¹ แต่จงแสวงหาราชอาณาจักรของพระองค์ และสิ่งเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน ³² อย่างง่ายดาย ฝูงลูกแกะเล็กน้อย เพราะพระบิดาของพวกท่านทรงพอพระทัยที่จะประทานราชอาณาจักรให้แก่พวกท่าน

³³ จงขายทรัพย์สินสมบัติของท่านและแจกจ่ายให้กับคนยากจน จงทำถุงใส่เงินที่ไม่รู้จักเก่าสำหรับตนเอง คือทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ที่ไม่รู้จักหมด ที่ขโมยไม่สามารถเข้าใกล้และไม่มีแมลงมามีทำลาย ³⁴ เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติของพวกท่านอยู่ที่ไหน ใจของพวกท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

³⁵ จงเอาคางเอวเสื่อคลุมของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่ ³⁶ จงเป็นเหมือนคนที่คอยรับนายของท่านเมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อที่ว่าเมื่อนายมาและเคาะประตูแล้วพวกเขาจะเปิดให้นายได้ทันที

³⁷ บ่าวพวกนั้นซึ่งนายมาพบที่กำลังคอยเฝ้าเจ้านายอยู่ก็เป็นสุข เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายผู้นั้นจะคางเอวไว้และให้บ่าวพวกนั้นนั่งลงที่โต๊ะ และนายนั้นจะมาปรนนิบัติพวกเขา ³⁸ ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยามและพบว่าบ่าวกำลังคอยเฝ้าอยู่ บ่าวพวกนั้นก็เป็นสุข

³⁹ แต่จงเข้าใจอย่างนี้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ก่อนว่านายจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้กะลวงบ้านของเขาได้ ⁴⁰ จงเตรียมพร้อม เพราะพวกท่านไม่รู้ว่เวลาใดที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

⁴¹ เปโตรกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์กำลังตรัสคำอุปมานี้แก่พวกเราหรือแก่ทุกคน?" ⁴² องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ใครเป็นพ่อบ้านซื่อสัตย์และฉลาด ที่นายตั้งไว้เหนือพวกคนรับใช้อื่นๆ เพื่อแจกอาหารตามเวลา?" ⁴³ เมื่อนายมาพบเขาทำอย่างนั้น บ่าวคนนั้นก็จะเป็นสุข ⁴⁴ เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เจ้านายจะตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของท่านที่มีอยู่

⁴⁵ แต่ถ้าบ่าวคนนั้นคิดในใจว่า 'นายของข้าคงจะกลับมาช้า' แล้วเริ่มต้นโดยตีบรรดาบ่าวชายหญิง และกินดื่มเมามาย ⁴⁶ นายของบ่าวคนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่คาดคิด ในเวลาที่เขาไม่รู้ และจะลงโทษเขาอย่างหนัก และจะจับใส่ให้ไปอยู่ในที่ของพวกที่ไม่สัตย์ซื่อ

⁴⁷ บ่าวคนที่รู้เจ้านายและไม่ได้เตรียมตัวไว้ ไม่ได้ทำตามใจของนาย จะต้องถูกเชียนอย่างหนัก ⁴⁸ แต่คนที่ไม่รู้ แล้วทำสิ่งที่สมควรจะถูกเชียน เขาก็จะถูกเชียนเพียงเล็กน้อย แต่ทุกคนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากคนเหล่านั้นมาก และคนที่ได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากคนนั้นมาก

⁴⁹ เรามาเพื่อจะให้ไฟเกิดขึ้นที่แผ่นดินโลก และเราอยากไฟนั้นลุกขึ้นแล้ว ⁵⁰ แต่เราจะต้องรับบาปติศมาอย่างหนึ่ง และเราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ

⁵¹ พวกท่านคิดว่าเรามาเพื่อจะให้เกิดขึ้นสภาพในโลกหรือ? เรบอกพวกท่านว่า ไม่ใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก ⁵² เพราะว่าตั้งแต่บัดนี้ไป ห้าคนในบ้านหลังหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม ⁵³ พวกเขาจะถูกแบ่งแยก พ่อจะแตกแยกกับลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกกับพ่อ แม่กับลูกสาว และลูกสาวกับแม่ แม่พัวกับลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้กับแม่พัว"

⁵⁴ พระเยซูตรัสกับฝูงชนอีกว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆก่อตัวขึ้นทางทิศตะวันตก พวกท่านก็กล่าวกันว่า 'ฝนจะตก' และมันก็เกิดขึ้น ⁵⁵ เมื่อเห็นลมทิศใต้พัดมา พวกท่านก็บอกว่า 'จะร้อนจัด' และมันก็เกิดขึ้น ⁵⁶ คนหน้าซื่อใจคด พวกท่านรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เพราะอะไรท่านถึงวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้?

⁵⁷ ทำไมพวกท่านไม่ตัดสินใจเองว่าจะไรเป็นสิ่งที่ถูก? ⁵⁸ เพราะในขณะที่พวกท่านกับโจรภักพากันไปหาตุลาการ จงอุตสาหหาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่ระหว่างทาง เกรงว่าเขาจะดูดลากพวกท่านเข้าไปถึงตัวผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบพวกท่านไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังท่านไว้ในคุก ⁵⁹ เรบอกท่านว่า พวกท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าพวกท่านจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์"

Chapter 13

¹ ในเวลานั้น บางคนที่อยู่ที่นั่นทูลพระองค์เกี่ยวกับชาวกาลิลีกลุ่มหนึ่งซึ่งปีลาตเอาเลือดของพวกเขาผสมกับเครื่องบูชาของพวกเขา ² พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ท่านคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านี้เป็นคนบาปมากกว่าชาวกาลิลีคนอื่น ๆ ทุกคน เพราะว่าพวกเขาทนทุกข์ทรมานเช่นนี้หรือ?" ³ เราบอกแก่ท่านว่า ไม่ใช่ แต่ถ้าพวกท่านไม่กลับใจใหม่ พวกท่านทุกคนก็จะพินาศเช่นเดียวกัน

⁴ หรืออย่างสิบแปดคนนั้นที่ถูกหอสโลอัมพังลงมากับตายน ท่านคิดว่าคนเหล่านั้นเป็นคนบาปที่เลวร้ายกว่าคนอื่น ๆ ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ? ⁵ เราบอกว่า ไม่ใช่ แต่ถ้าพวกท่านไม่กลับใจใหม่ พวกท่านทุกคนก็จะพินาศเช่นเดียวกัน

⁶ พระเยซูทรงกล่าวเป็นคำอุปมาว่า "มีคนหนึ่งได้ปลูกต้นมะเดื่อไว้ในสวนองุ่นของเขา แล้วเขาได้มามองหาผลของต้นนั้น แต่ไม่พบเลย ⁷ ชายคนนั้นจึงบอกกับคนทำสวนว่า 'ดูเถิด เราได้มาและพยายามมองหาผลของต้นมะเดื่อต้นนี้เป็นเวลาสามปีแล้ว แต่ไม่พบเลย จงโค่นมันลง จะปล่อยให้มันทำให้พื้นดินเสียเปล่าทำไมเล่า?'

⁸ คนทำสวนจึงตอบว่า 'ขอให้ปล่อยมันไว้อีกปีหนึ่ง และข้าพเจ้าก็จะขุดรอบๆ ต้นและใส่ปุ๋ยให้มัน ⁹ ถ้ามันออกผลในปีหน้าก็ดี แต่ถ้ามันไม่ออกผลจึงโค่นมันลง''

¹⁰ พระเยซูทรงสอนในธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต ¹¹ ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งที่มีผีเข้าสิงซึ่งทำให้เธอเป็นโรคมาสิบแปดปีแล้ว หลังของเธอคือโค้ง และยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย

¹² เมื่อพระเยซูทรงเห็นเธอ พระองค์ก็ทรงเรียกเธอมา และตรัสว่า "หญิงเอ๋ย เจ้าได้รับการปลดปล่อยจากความเจ็บป่วยของเจ้าแล้ว" ¹³ พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเธอ และในทันใดนั้น เธอเหยียดตัวตรงขึ้น และเธอก็สรรเสริญพระเจ้า ¹⁴ แต่นายธรรมศาลาไม่พอใจ เพราะพระเยซูทรงรักษาโรคในวันสะบาโต ดังนั้นนายธรรมศาลาจึงกล่าวกับฝูงชนว่า "มีกฎวันที่จัดไว้สำหรับทำงาน จงมาและรับการรักษาโรคเถิด แล้วอย่าทำในวันสะบาโต"

¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า "เจ้าคนหน้าซื่อใจคด พวกท่านจะไม่ปล่อยวัวหรือลาของเขากลับจากคอกและนำมันไปกินน้ำในวันสะบาโตหรือ?"

¹⁶ เช่นเดียวกันกับบุตรสาวของอับราฮัมผู้ซึ่งซาตานได้ผูกมัดเธอไว้จนถึงสิบแปดปีแล้ว ไม่สมควรที่เธอจะได้หลุดพ้นจากสิ่งที่ผูกมัดเธอในวันสะบาโตหรือ?"

¹⁷ เมื่อพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้ คนที่ต่อต้านพระองค์ก็ได้รับความอับอาย แต่ฝูงชนทั้งปวงก็พากันชื่นชมยินดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งที่น่าสรรเสริญ

¹⁸ แล้วพระเยซูตรัสว่า "ราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นอย่างไร เราจะเปรียบราชอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับอะไรดี? ¹⁹ ก็เป็นเหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่งที่คนนำมาหว่านไว้ในสวนของเขา และมันก็เติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ใหญ่ และนกในอากาศก็มาทำรังบนกิ่งก้านของมัน"

²⁰ พระองค์ตรัสอีกครั้งว่า "เราจะเปรียบราชอาณาจักรของพระเจ้ากับอะไรดี? ²¹ ก็เป็นเหมือนเชื้อที่หญิงคนหนึ่งได้นำมาผสมลงไปในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"

²² แล้วพระเยซูได้เสด็จตามบ้านเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ทรงสั่งสอนระหว่างทางที่มุ่งไปสู่กรุงเยรูซาเล็ม ²³ บางคนทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า คนที่จะรอดได้มีจำนวนเพียงเล็กน้อยเท่านั้นหรือ?" ดังนั้นพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า ²⁴ "จงเพียรพยายามที่จะเข้าไปทางประตูแคบ เพราะเราบอกพวกท่านว่า มีคนจำนวนมากที่ต้องการจะเข้าไปทางนั้น แต่พวกเขาไม่สามารถที่จะเข้าไปได้

²⁵ ในวันหนึ่งเมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นและใส่กลอนประตูแล้ว และพวกท่านยืนอยู่ภายนอกประตูที่ประตูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วยเปิดให้พวกเราเข้าด้วย' แต่เขาจะตอบกับพวกท่านว่า 'เราไม่รู้จักเจ้า และไม่รู้เจ้ามาจากไหน' ²⁶ แล้วพวกท่านจะกล่าววว่า 'พวกเราได้กินและดื่มต่อหน้าท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกเรา' ²⁷ แต่เขาจะตอบกลับวว่า 'เราบอกเจ้าว่า เราไม่รู้เจ้ามาจากไหน จงไปให้พ้นหน้าเรา เจ้าคนชั่ว'

²⁸ ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้และเสียงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อท่านได้เห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบและบรรดาผู้เผยพระวจนะทุกคนในราชอาณาจักรของพระเจ้า ส่วนท่านจะถูกโยนออกไปข้างนอก ²⁹ พวกเขาจะมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือและทิศใต้ และนั่งร่วมโต๊ะในราชอาณาจักรของพระเจ้า ³⁰ จงรู้ไว้ว่า ผู้ที่เป็นคนสุดท้ายจะกลายเป็นคนแรก และผู้ที่เป็นคนแรกจะกลายเป็นคนสุดท้าย"

³¹ หลังจากนั้นไม่นานนัก พวกฟาริสีก็มาหาและทูลพระองค์ว่า "จงออกไปจากที่นี่ เพราะเฮโรดต้องการจะฆ่าท่าน" ³² พระเยซูตรัสว่า "จงไปบอกเจ้านายจึงออกนั้นว่า 'ดูเถิด เราได้ขับผีออกไป และทำการรักษาโรคในวันนี้ และวันพรุ่งนี้ และวันที่สาม เราจะทำให้สำเร็จตามเป้าหมายของเรา' ³³ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม เราก็ไม่จำเป็นที่จะทำต่อไปไม่ว่าจะเป็นวันนี้ พรุ่งนี้ และวันต่อๆ ไป เพราะว่าเราเป็นไปไม่ได้ที่ผู้เผยพระวจนะจะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็ม

³⁴ เยรูซาเล็มเอ๋ย เยรูซาเล็มที่ได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาก้อนหินขว้างคนเหล่านั้นที่ได้ส่งมาเพื่อเจ้า บ่อยครั้งที่เราปรารถนาที่จะรวบรวมลูกๆ ของเจ้า เหมือนกับแม่ไก่ที่กกลูกไว้ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ได้ปรารถนาเช่นนั้น ³⁵ ดูกิจการบ้านของเจ้าก็ถูกทำให้รกร้าง เราบอกพวกท่านว่า พวกท่านจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าพวกท่านจะกล่าวว่า 'สรรเสริญพระองค์ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า'"

Chapter 14

¹ ในวันสะบาโต เมื่อพระองค์เสด็จไปเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งของพวกหัวหน้านักฟาริสีเพื่อรับประทานอาหาร ที่นั่นพวกเขาจับตามองพระองค์อย่างใกล้ชิด ² ดูก่อน มีชายคนหนึ่งป่วยเป็นโรคบวมน้ำอยู่ต่อหน้าพระองค์ ³ พระเยซูถามพวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติของยิวและพวกฟาริสีว่า "การรักษาโรคในวันสะบาโตถูกต้องตามบัญญัติหรือไม่?"

⁴ แต่พวกเขานิ่งเงียบ ดังนั้นพระเยซูจึงตั้งตัวชายที่ป่วยนั้น ทรงรักษาเขา และปล่อยเขากลับไป ⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มีคนใดในพวกท่านที่มีบุตรชายคนหนึ่งหรือวัวตัวหนึ่งตกลงไปในบ่อน้ำในวันสะบาโตแล้วจะไม่รับช่วยดึงเขาขึ้นมาทันทีบ้าง?" ⁶ พวกเขาไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้

⁷ เมื่อพระเยซูสังเกตเห็นว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับคำเชิญเลือกนั่งในที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมาว่า ⁸ "เมื่อพวกท่านได้รับคำเชิญจากใครบางคนให้ไปร่วมงานมงคลสมรส จงอย่านั่งในที่อันมีเกียรติ เพราะอาจมีบางคนที่ได้รับคำเชิญที่มีเกียรติมากกว่าพวกท่าน ⁹ เมื่อคนที่เชิญท่านทั้งสองมาถึง เขาจะพูดกับท่านว่า 'ขอท่านลุกจากที่นั่งนี้เพื่อให้คนอื่นหนึ่ง' แล้วท่านก็ต้องอับอายเพราะต้องย้ายไปนั่งในที่ต่ำสุด

¹⁰ แต่เมื่อท่านได้รับคำเชิญ จงไปและนั่งในที่ต่ำสุด และเมื่อคนที่เชิญท่านมาถึง เขาอาจพูดกับท่านว่า 'เพื่อนเอ๋ย ขอไปนั่งในที่สูงกว่าเถิด' เมื่อนั้นท่านก็จะได้รับเกียรติต่อหน้าผู้คนที่นั่งร่วมโต๊ะเดียวกันกับท่าน ¹¹ เพราะทุกคนที่ยกย่องตัวเองจะถูกทำให้ถ่อมลง แต่คนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับยกย่อง"

¹² พระเยซูตรัสกับชายคนที่เชิญพระองค์ด้วยว่า "เมื่อท่านจัดงานเลี้ยงไม่ว่ากลางวันหรือตอนเย็นก็ตาม อย่าเชิญบรรดาเพื่อน หรือพวกพี่น้อง หรือเหล่าเครือญาติของท่าน หรือเพื่อนบ้านที่ร่ำรวย เพราะพวกเขาจะเชิญท่านกลับและทำการเลี้ยงตอบแทนท่าน

¹³ แต่เมื่อท่านจัดงานเลี้ยง จงเชิญคนที่ยากจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอด ¹⁴ แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาก็ตอบแทนไม่มีอะไรตอบแทนท่าน ส่วนท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย"

¹⁵ เมื่อคนหนึ่งในที่กลางพวกเขานั่งร่วมโต๊ะกับพระเยซูได้ยื่นสิ่งเหล่านี้ เขาชี้แจงกับพระองค์ว่า "ผู้ที่ได้รับประทานอาหารในราชอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข" ¹⁶ แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ชายคนหนึ่งได้จัดเตรียมงานเลี้ยงใหญ่ในมือเย็น และเขาได้เชิญคนมากมาย ¹⁷ เมื่ออาหารเย็นได้จัดเตรียมเอาไว้พร้อมแล้ว เขามอบให้คนรับใช้ของเขาไปบอกกับคนเหล่านั้นที่ได้รับคำเชิญว่า 'ขอมาเถิด เพราะว่าทุกสิ่งเตรียมไว้พร้อมแล้ว'

¹⁸ พวกเขาทุกคนเริ่มค้นหาข้ออ้าง คนแรกบอกว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อที่ดินแปลงหนึ่ง และข้าพเจ้าต้องออกไปดูแลที่นาฉัน ขอภัยที่ไปร่วมงานไม่ได้' ¹⁹ อีกคนหนึ่งบอกว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวมาห้าคู่ และข้าพเจ้าต้องไปลงวัวพวกนั้น ขอโทษที่ข้าพเจ้าไปร่วมงานไม่ได้' ²⁰ แล้วอีกคนหนึ่งบอกว่า 'ข้าพเจ้าได้แต่งงานมีภรรยาแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าไม่สามารถไปร่วมงานได้'

²¹ คนรับใช้เข้ามาและบอกถึงสิ่งเหล่านี้ให้กับเจ้านายของเขา แล้วเจ้านายของบ้านนั้นจึงโกรธและบอกกับคนรับใช้ของเขาว่า 'จงรีบออกไปตามถนนและตรอกซอยต่างๆ ในเมืองนี้ และพาพวกคนยากจน คนพิการ คนตาบอด และคนง่อยมาที่งานเลี้ยง' ²² คนรับใช้ก็มาบอกว่า 'เจ้านาย ข้าพเจ้าทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ยังมีที่ว่างอยู่'

²³ เจ้านายคนนั้นจึงบอกกับคนรับใช้ว่า 'จงออกไปตามทางหลวงต่างๆ และตามพื้นที่โดยรอบ และเกณฑ์ผู้คนที่เข้ามา เพื่อว่าบ้านของเราจะไม่มีที่ว่าง' ²⁴ เขาบอกเจ้าว่า 'จะไม่มีคนใดในพวกท่านได้รับเชิญนั้นได้ลิ้มรสอาหารของเราเลย'"

²⁵ ตอนนี้ฝูงชนกลุ่มใหญ่กำลังไปกับพระองค์ พระองค์จึงหันไปและตรัสกับพวกเขาว่า ²⁶ "ถ้าใครก็ตามที่มาหาเราและไม่เกลียดชังบิดา มารดา ภรรยา บุตร พี่น้องชายหญิงของพวกเขา รวมทั้งชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขาจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ²⁷ ใครก็ตามที่ไม่แบกกางเขนของตนและตามเรามา ก็เป็นสาวกของเราไม่ได้

²⁸ เพราะว่ามีคนใดในพวกท่านที่ปรารถนาจะสร้างหอสูงแล้วจะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอที่จะสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่? ²⁹ มีเช่นนั้น เมื่อเขาได้วางรากฐานและไม่สามารถสร้างให้สำเร็จได้ ทุกคนที่มองเห็นจะเริ่มตบเย้ยหยันเขา ³⁰ โดยพูดว่า 'ชายคนนี้เริ่มสร้างและไม่สามารถทำให้สำเร็จได้'

³¹ หรือมีกษัตริย์องค์ไหน เมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่งนั้น จะไม่นั่งลงคิดดูเสียก่อนหรือว่ามีพลทหารหนึ่งหมื่นจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นได้หรือไม่? ³² ถ้าสู้ไม่ได้ ท่านก็จะใช้พวกทูตไปและเจรจากับผู้ใดสักหนึ่งในระหว่างที่อีกฝ่ายยังอยู่ไกล ³³ ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าใครในพวกท่านที่ไม่ได้ละทิ้งทุกสิ่งที่มี เขาก็เป็นสาวกของเราไม่ได้

³⁴ เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือสูญเสียรสเค็มของมันแล้ว จะทำให้มันกลับมามีรสเค็มอีกได้อย่างไร? ³⁵ จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ก็ไม่ได้ มีแต่จะถูกเอาไปโยนทิ้งเท่านั้น ใครมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด"

Chapter 15

¹ ในเวลานั้น พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปทั้งหลายเข้ามาหาพระเยซูเพื่อจะฟังพระองค์ ² ทั้งพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ได้บ่นกันว่า "ชายคนนี้ต้อนรับคนบาปและยังกินด้วยกันกับพวกเขาอีก"

³ พระเยซูตรัสเป็นคำอุปมาแก่พวกเขาว่า ⁴ "ใครในพวกท่าน ถ้าเขามีแกะหนึ่งร้อยตัว และมีหนึ่งตัวหายไป จะไม่ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะพบหรือ? ⁵ แล้วเมื่อเขาพบมันแล้ว เขาก็จะยกขึ้นแบกบนบ่าของเขาด้วยความชื่นชมยินดี

⁶ เมื่อเขามาถึงบ้าน เขาเรียกเพื่อนๆ ของเขาและเพื่อนบ้านของเขามาพร้อมกัน บอกพวกเขาว่า 'มาร่วมชื่นชมยินดีกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไป' ⁷ เรามักจะยกตัวอย่างนี้ ในทำนองเดียวกันนี้ จะมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์ เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจ มากกว่าผู้ชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจ

⁸ หรือหญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ ถ้าเธอทำเหรียญนั้นสูญหายไปเหรียญหนึ่ง จะไม่จุดไฟตะเกียงและกวาดบ้านค้นหาอย่างขยันขันแข็งจนกระทั่งพบหรือ? ⁹ เมื่อเธอพบแล้ว เธอก็จะเรียกเพื่อนๆ ของเธอและเพื่อนบ้านของเธอ มาพร้อมกันแล้วบอกว่า 'จงชื่นชมยินดีร่วมกันกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพบเหรียญที่ข้าพเจ้าทำหายไป' ¹⁰ ในทำนองเดียวกันนี้ เรามักจะยกตัวอย่างนี้ จะมีความชื่นชมยินดีท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับใจ"

¹¹ แล้วพระเยซูตรัสว่า "ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน ¹² และบุตรชายคนเล็กของเขาพูดกับบิดาของเขาว่า 'พ่อ ขอแบ่งทรัพย์สมบัติส่วนที่เป็นของลูกให้ลูกด้วย' ดังนั้นเขาก็จ้างแบ่งทรัพย์สมบัติของเขาให้บุตรทั้งสอง

¹³ ไม่กี่วันต่อมา บุตรชายคนเล็กก็รวบรวมสมบัติทั้งหมดของตนแล้วไปยังเมืองไกล และที่นั่นเขาได้พลาญทรัพย์ของตนทั้งหมดด้วยการใช้ชีวิตสุรุ่ยสุร่าย ¹⁴ เมื่อใช้จ่ายจนหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว ก็เกิดการกันดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วเมือง และเขาก็จ้างเริ่มตลาดแลก

¹⁵ เขาออกไปเป็นลูกจ้างของชาวเมืองคนหนึ่งในเมืองนั้น และคนนั้นได้ส่งเขาไปให้เลี้ยงหมูในทุ่งนา ¹⁶ เขาเต็มใจที่จะกินฝักถั่วที่หมูกิน เพราะไม่มีใครให้อะไรเขากิน

¹⁷ แต่เมื่อบุตรน้อยสำนึกตัว เขาก็จ้างพูดว่า 'ลูกจ้างของพ่อไม่ว่าจะมีมากสักแค่ไหน ยังมีอาหารกินเหลือเฟือ แต่ข้าต้องมาอดอาหารตายที่นี่หรือ' ¹⁸ ข้าจะออกจากที่นี่ไปหาพ่อของข้าและพูดกับพ่อว่า 'พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย' ¹⁹ ลูกไม่สมควรที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ขอโปรดให้ลูกอยู่ในฐานะของลูกจ้างคนหนึ่งของท่านด้วยเถิด"

²⁰ ดังนั้นบุตรชายคนเล็กจึงออกเดินทางมาหาบิดาของเขา ขณะที่เขาอยู่แต่ไกล บิดาของเขามองเห็นเขา และมีใจสงสาร แล้วบิดาจึงวิ่งออกไปกอดเขาและจูบเขา ²¹ บุตรชายพูดกับเขาว่า 'พ่อครับ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ลูกไม่สมควรที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป'

²² บิดาพูดกับคนรับใช้ของเขาว่า 'จงรีบนำเอาเสื้อคลุมอย่างดีมาใส่ให้เขา และเอาแหวนมาสวมใส่นิ้วมือของเขา และเอารองเท้ามาสวมเท้าของเขา

²³ แล้วจงเอาลูกวัวที่อ้วนพีมาฆ่าให้เรามาจัดงานเลี้ยงฉลองกัน ²⁴ เพราะลูกชายของเราได้ตายไปแล้ว แต่ตอนนี้กลับเป็นขึ้นมาอีกครั้ง เขาได้หลงหายไปและตอนนี้ได้พบแล้ว แล้วพวกเขาก็จะเริ่มเต้นเฉลิมฉลอง

²⁵ ส่วนบุตรชายคนโตของเขาได้ออกไปยังทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้จะถึงบ้านแล้วเขาได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ ²⁶ เขาเรียกคนรับใช้คนหนึ่งมาถามว่า 'นี่มันอะไร?' ²⁷ คนรับใช้พูดกับเขาว่า 'น้องชายของท่านกลับมาบ้าน และบิดาของท่านได้ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพี เพราะเขากลับมาด้วยความปลอดภัย'

²⁸ บุตรชายคนโตก็โกรธ และไม่ยอมเข้าไปข้างใน และบิดาของเขาก็ออกมาขอร้องเขา ²⁹ แต่บุตรชายคนโตพูดกับบิดาของเขาว่า 'ดูสิ หลายปีมานี้ลูกได้ปรนนิบัติรับใช้พ่อ และลูกไม่เคยทำผิดกฎของพ่อ แต่พ่อก็ไม่เคยให้ลูกแพะสักตัวหนึ่งเพื่อที่ลูกจะได้ฉลองร่วมกับเพื่อนๆ ของลูกเลย' ³⁰ แต่เมื่อบุตรชายของพ่อมา คนที่พลาญสมบัติของพ่อโดยการคบกับพวกหญิงโสเภณี ท่านก็ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีให้แก่เขา'

³¹ บิดาได้พูดกับเขาว่า 'ลูกเอ๋ยเจ้าอยู่กับพ่อมาตลอด และทุกสิ่งที่เป็นของพ่อก็เป็นของเจ้าอยู่แล้ว ³² แต่เป็นเรื่องที่พวกเราสมควรจะชื่นชมยินดีและรื่นเริง เพราะว่าน้องชายคนหนึ่งของเจ้าได้ตายไปแล้ว แต่เดี๋ยวนี้กลับเป็นขึ้นมาอีก และเขาได้หลงหายไปแล้ว แต่เดี๋ยวนี้ได้พบกันอีก"

Chapter 16

¹ พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกด้วยว่า "มีเศรฐฐีที่มีพ่อบ้านคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเขาว่า พ่อบ้านนี้ได้ผลาญสมบัติของเขาเสียแล้ว ² ดังนั้นเศรฐฐีจึงเรียกเขาและถามเขาว่า 'เรื่องที่เราได้ยินมาเกี่ยวกับเจ้านี้หมายความว่าอย่างไร? จงเอาบัญชีพ่อบ้านของเจ้ามา เพราะเจ้าไม่ได้เป็นพ่อบ้านอีกต่อไป'

³ พ่อบ้านนั้นจึงคิดในใจว่า 'ข้าควรทำอย่างไรดี เพราะนายจะทอดข้าออกจากงานในหน้าที่พ่อบ้านแล้ว? จะขุดดินก็ไม่มีแรง และจะขอกานก็อายเขา

⁴ ข้ารู้แล้วว่าข้าจะทำอะไรดี เพื่อว่าเมื่อข้าถูกทอดจากหน้าที่พ่อบ้านแล้ว ผู้คนก็จะต้อนรับข้าเข้าไปในบ้านของพวกเขา'

⁵ ต่อมาพ่อบ้านนั้นเรียกลูกหนี้แต่ละคนของนายของเขา มาถามคนแรกว่า 'ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้าเท่าไร?' ⁶ เขาตอบว่า 'เป็นหนี้ห้ามันมะกอกจำนวนหนึ่งร้อยถัง' และเขาบอกกับลูกหนี้คนนั้นว่า 'เอาบิลมา นั่งลงเร็วเข้า แล้วเก็บห้าสิบลัง' ⁷ จากนั้นพ่อบ้านก็พูดกับอีกคนว่า 'แล้วท่านเป็นหนี้อยู่เท่าไร?' เขาตอบว่า 'เป็นหนี้ข้าวสาลีจำนวนหนึ่งร้อยกระสอบ' เขาบอกกับลูกหนี้คนนั้นว่า 'เอาบิลมา แล้วเก็บแปดสิบลังกระสอบ'

⁸ แล้วเศรฐฐีก็ชมพ่อบ้านอธรรมนั้นเพราะเขาได้กระทำอย่างฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ก็ฉลาดในการจัดการกับพวกเขาเองมากกว่าลูกของความสว่าง ⁹ เรามอบท่านทั้งหลายว่า จงทำตัวให้มีเพื่อนๆ ด้วยทรัพย์สินสมบัติธรรม เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาก็จะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์

¹⁰ คนที่สัตย์ซื่อในสิ่งเล็กน้อยที่สุดก็สัตย์ซื่อในสิ่งใหญ่ด้วย และคนที่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยที่สุด ก็อสัตย์ในสิ่งใหญ่ด้วย ¹¹ ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สินสมบัติธรรม ใครจะมอบทรัพย์สินสมบัติอันแก่ให้แก่ท่านเล่า? ¹² ถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบเงินที่เป็นของท่านเองให้แก่ท่าน?

¹³ ไม่มีคนใช้คนใดปรนนิบัตินายสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่งและรักนายอีกคน หรือเขาจะทุ่มเทต่อนายคนหนึ่งและเหยียดหยามนายอีกคน ท่านไม่สามารถปรนนิบัติพระเจ้าและทรัพย์สินสมบัติไปพร้อมกันได้"

¹⁴ ขณะนั้นฝ่ายพวกฟาริสีซึ่งเป็นคนเห็นแก่เงินได้ยินสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พวกเขา ก็เยาะเย้ยพระองค์ ¹⁵ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านทำตัวให้ดูดีในสายตามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงพิสูจน์กราบจิตใจของพวกท่าน ด้วยว่าซึ่งเป็นที่ยกย่องท่ามกลางมนุษย์กลับเป็นที่น่ารังเกียจในสายพระเนตรของพระเจ้า

¹⁶ ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ มีผลใช้จนกระทั่งยอห์นได้มา นับตั้งแต่นั้นมาข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้ถูกประกาศออกไป และทุกคนก็พยายามบากบั่นที่จะเข้าไปในทางนั้น ¹⁷ แต่การที่จะให้สวรรค์และโลกสลายไปก็ง่ายกว่าที่จะให้สักขีใดขีหนึ่งของหนังสือธรรมบัญญัติเป็นโมฆะ แต่ฟ้าและดินจะล่วงลับไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักขีใดขีหนึ่งจะใช้การไม่ได้

¹⁸ ทุกคนที่หย่ากับภรรยาของเขาและแต่งงานกับคนอื่นก็ผิดประเวณี และผู้ที่แต่งงานกับผู้ที่หย่าจากสามีก็ผิดประเวณี

¹⁹ ขณะนั้นมีเศรฐฐีคนหนึ่งสวมชุดสีม่วงและผ้าลินินเนื้อดี ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานกับทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของเขาทุกวัน ²⁰ มีขอกานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั่วทั้งตัว ได้มานอนอยู่ที่ประตูบ้านของเศรฐฐี ²¹ และอยากกินอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรฐฐี แม้แต่สุนัขก็มาเลียแผลของเขา

²² อยู่มาขอกานนั้นก็ตาย และเหล่าทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่ข้างอับราฮัม ฝ่ายเศรฐฐีก็ตายเช่นกัน และถูกฝังไว้ ²³ และเมื่ออยู่ในนรก ซึ่งทุกข์ทรมานมาก เศรฐฐีแหงนมองเห็นอับราฮัมอยู่ไกลๆ มีลาซารัสเคียงข้าง

²⁴ ดังนั้นเขาจึงร้องว่า 'ท่านบิดาอับราฮัม ขอโปรดเมตตาข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมา เพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นข้าพเจ้าให้เย็น เพราะข้าพเจ้าเจ็บปวดสาหัสอยู่ในเปลวไฟนี้'

²⁵ แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย จำได้ไหมว่าตลอดชีวิตของเจ้า เจ้าได้รับสิ่งดีทั้งสิ้นแต่ลาซารัสอยู่ในสภาพเลวร้ายสิ้น มาบัดนี้เขาได้รับการปลอบประโลมอยู่ที่นี้ และเจ้าอยู่ในความทรมานแสนสาหัส ²⁶ นอกเหนือจากทั้งหมดนี้ยังมีหุบเหวใหญ่ขวางอยู่ ใครอยากจะข้ามจากที่นี่ไปหาเจ้าก็ไม่ได้ หรือจะข้ามจากที่โน่นมาหาเราก็คannotได้'

²⁷ เศรฐฐีนั้นพูดว่า 'ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ท่านบิดาอับราฮัม ขอท่านช่วยส่งเขาไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า ²⁸ เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสได้เตือนพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาที่ทรมานนี้ด้วย'

²⁹ แต่อับราฮัมกล่าวว่า 'พวกเขาไม่เสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะแล้ว ให้พวกเขาฟังท่านเหล่านั้นเถิด' ³⁰ เศรฐฐีนั้นจึงว่า 'ไม่ได้ ท่านบิดาอับราฮัม แต่หากมีใครเป็นขึ้นจากตายไปหาพวกเขา แล้วพวกเขาจะกลับใจ' ³¹ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า 'หากพวกเขาไม่ฟังโมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะแล้ว ต่อให้มีใครบางคนเป็นขึ้นจากตาย ก็ไม่สามารถที่จะทำให้พวกเขาเชื่อได้'"

Chapter 17

¹ พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "แต่ก็เดี๋ยวที่จะมีสิ่งต่างๆ ที่เป็นสาเหตุให้พวกเรากำบาป แต่วิบัติแก่คนนั้นที่เป็นต้นเหตุ ² ถ้าเอาหินไม่แบ่งผูกคอเขาและถ่วงที่ทะเลก็ดีกว่าที่จะให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด

³ จงระวังตัวเองให้ดี ถ้าหากพี่น้องของพวกท่านทำบาป จงตักเตือนเขา และถ้าเขากลับใจ จงให้อภัยเขา ⁴ ถ้าหากเขากำบาปต่อพวกท่านเจ็ดครั้งในหนึ่งวัน แล้วเขากลับมาหาพวกท่านทั้งเจ็ดครั้งโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้ากลับใจ' พวกท่านต้องให้อภัยแก่เขา"

⁵ พวกอัครทูตทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ขอเพิ่มความเชื่อให้กับพวกเราเถิด" ⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่ากับเมล็ดมัสตาร์ดหนึ่งเมล็ด พวกท่านก็จะพูดกับต้นหม่อนนี้ว่า 'จงถอนรากและไปปักลงในทะเล' แล้วมันก็จะเชื่อฟังพวกท่าน

⁷ แต่ในพวกท่านมีคนใดที่มีคนรับใช้โง่เขลาหรือเลื่องลือ และจะพูดกับเขาเมื่อเขากลับมาจากทุ่งนาว่า 'มาเร็วเข้า และนั่งลงกินอาหารด้วยกัน'? ⁸ ผู้เป็นเจ้านายจะไม่พูดกับเขาว่า 'จงเตรียมอาหารให้เรากิน และจงคาดเอวของเจ้า และรับใช้เราจนกว่าเราจะกินและดื่มเสร็จ แล้วเจ้าจึงค่อยกินและดื่มหรือ'?"

⁹ เขาไม่ชอบคุณคนรับใช้เพราะคนรับใช้ทำสิ่งต่างๆ ตามคำสั่งของเขาใช่ไหม? ¹⁰ พวกท่านก็เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านได้ทำทุกสิ่งตามคำสั่งที่พวกท่านได้รับแล้ว ก็สมควรพูดว่า 'พวกเราเป็นคนรับใช้ที่ไม่คู่ควร เพราะพวกเราเพียงแต่ทำสิ่งที่พวกเราสมควรทำอยู่แล้ว'"

¹¹ เมื่อพระองค์เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์เสด็จผ่านเขตชายแดนของแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี ¹² ขณะที่พระองค์เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่นั่นพระองค์ได้พบชายสิบคนที่ป่วยเป็นโรคเรื้อน พวกเขายืนอยู่ห่างจากพระองค์ ¹³ และพวกเขาเปล่งเสียงของพวกเขาร้องว่า "พระเยซู พระอาจารย์ ขอโปรดเมตตาพวกเราเถิด"

¹⁴ เมื่อพระองค์มองเห็นพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "จงไปและสำแดงตัวของพวกท่านแก่พวกปุโรหิต" ในขณะที่พวกเขาไปนั้นพวกเขาก็หายจากโรคเรื้อน ¹⁵ เมื่อหนึ่งในคนในพวกเขามองเห็นว่าเขาได้รับการรักษาให้หายแล้ว เขาก็ย้อนกลับมาและร้องเสียงดังถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ¹⁶ เขาก็กราบลงที่พระบาทของพระเยซูและขอบพระคุณพระองค์ เขาเป็นชาวสะมาเรีย

¹⁷ พระเยซูตรัสตอบว่า "ทั้งสิบคนก็ได้รับการรักษาให้หายไม่ใช่หรือ? แล้วอีกเก้าคนไปไหนเล่า? ¹⁸ ไม่มีคนอื่นที่กลับมาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเว้นแต่คนเดียวคนนี้หรืออย่างไร?" ¹⁹ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "จงลุกขึ้นและไปเถิด ความเชื่อของท่านได้รับการรักษาแล้ว"

²⁰ พวกฟาริสีถามพระเยซูว่าเมื่อไหร่ที่ราชอาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึง พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ราชอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มาอย่างที่ท่านสังเกตได้ ²¹ หรือสิ่งใดใครจะพูดว่า 'ดูที่นี่สิ' หรือ 'ดูที่นั่นสิ' เพราะราชอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในพวกท่าน"

²² พระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อพวกท่านปรารถนาที่จะเห็นหนึ่งในบรรดาวันของบุตรมนุษย์ แต่พวกท่านจะไม่ได้เห็น ²³ แล้วพวกเขาจะพูดกับพวกท่านว่า 'ดูที่นั่น ดูที่นี่' แต่จงอย่าไปดู หรือวิ่งตามหลังพวกเขาไป ²⁴ ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์

²⁵ แต่ก่อนอื่นพระองค์จะต้องทนทุกข์หลายประการและถูกคนยุคนี้นปฎิเสธ ²⁶ ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย ²⁷ พวกเขากิน พวกเขาดื่ม พวกเขาแต่งงาน และพวกเขาถูกมอมในการสมรส จนกระทั่งถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และน้ำก็ได้ท่วมจนทำลายพวกเขาทุกคน

²⁸ อย่างเดียวกันกับสมัยของโลกที่พวกเขากิน ดื่ม ซื่อซาย เพาะปลูก และก่อสร้าง ²⁹ แต่เมื่อถึงวันที่โลกออกจากเมืองโสโดม มีลูกไฟและกำมะถันตกลงมาจากฟ้า และพวกเขาก็ถูกทำลายจนหมดสิ้น

³⁰ หลังจากที่สิ่งเดียวกันนี้เกิดขึ้นแล้วก็จะถึงวันที่บุตรมนุษย์ถูกทำให้ปรากฏ ³¹ ในวันนั้นผู้ที่อยู่บนดาดฟ้า อย่าลงมาเก็บข้าวของที่อยู่ในบ้าน และคนที่อยู่ในทุ่งนาไม่ควรกลับมาเอาสิ่งใด

³² จงจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นกับบรรดาของโลกให้ดี ³³ ใครก็ตามแสวงหาที่จะได้มาซึ่งชีวิตของเขา ก็จะสูญเสียชีวิต แต่ใครก็ตามที่สูญเสียชีวิตก็จะรักษาชีวิตให้รอดได้

³⁴ เรบอกพวกท่านว่า ในคืนนั้นจะมีคนสองคนนอนอยู่ในเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไปและอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ ³⁵ จะมีผู้หญิงสองคนที่กำลังไม่แบ่งด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกจับไปและอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ ³⁶ มีสองคนอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกจับไปและอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้

³⁷ พวกเขาทูลถามพระองค์ว่า "สิ่งนี้จะเกิดขึ้นที่ไหนหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้า?" และพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "หากศพอยู่ที่ไหนก็จะมีฝูงนกแร้งมารุมล้อมกันอยู่ที่นี่"

Chapter 18

¹ แล้วพระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งแก่พวกเขาเกี่ยวกับการที่พวกเขาควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่อ่อนระอาใจ ² ตรัสว่า "ในเมืองหนึ่ง มีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด

³ ในเมืองนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่ง และเธอมาขอร้องเขาบ่อยๆ ว่า 'ขอช่วยให้ข้าพเจ้าได้รับความยุติธรรมต่อฝ่ายตรงข้ามของข้าพเจ้าด้วยเถิด' ⁴ เขาปฏิเสธที่จะช่วยเหลือเธออยู่เป็นเวลานาน แต่หลังจากนั้นสักระยะหนึ่งเขาก็คิดว่า 'แม้เราไม่ยำเกรงพระเจ้าหรือเห็นแก่หน้าผู้ใด ⁵ แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้น่าทวงใจเรา เราจะช่วยเธอให้ได้รับความยุติธรรม เพื่อว่าเธอจะได้ไม่ต้องมารบกวนเราอยู่เรื่อยๆ'"

⁶ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "จงฟังสิ่งที่ผู้พิพากษามุสลิมพูด ⁷ แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงนำความยุติธรรมมายังคนที่พระองค์เลือกสรรไว้คือผู้ที่ร้องเรียกพระองค์ทั้งวันทั้งคืนหรือ? พระองค์จะยืดเวลาในเรื่องพวกเขาหรือ? ⁸ เรานอกท่านทั้งหลายว่าพระองค์จะนำความยุติธรรมมาสู่พวกเขาอย่างรวดเร็ว แม้กระนั้น เมื่อบุตรมนุษยชาติมา พระองค์จะพบความเชื่อบนโลกนี้หรือ?"

⁹ แล้วพระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่บางคนที่หลงคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมและดูถูกคนอื่น ¹⁰ "มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นฟาริสี อีกคนเป็นคนเก็บภาษี

¹¹ ฟาริสีขึ้นอธิษฐานในเรื่องเกี่ยวกับตัวเองว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นที่เป็นโจร เป็นคนอธรรม เป็นคนล่วงประเวณี หรือเป็นเหมือนคนเก็บภาษีนี้ ¹² ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองครั้งทุกสัปดาห์ ข้าพระองค์ถวายสิบลดจากทั้งหมดที่ข้าพระองค์ได้รับ'

¹³ แต่คนเก็บภาษีที่กำลังยืนอยู่ห่างออกไป ไม่กล้าแม้แต่จะมองขึ้นบนฟ้า แต่ทูลขอของตนกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปด้วยเถิด' ¹⁴ เรามอบพวกเขาว่า เมื่อชายคนนั้นกลับไปยังบ้านของเขาก็ถือว่าเขาเป็นคนชอบธรรมมากกว่าคนอื่น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวเองขึ้นก็จะถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงก็จะได้รับการยกขึ้น"

¹⁵ แล้วประชาชนก็อุ้มการของพวกเขามาให้พระองค์และต้องการเหล่านั้น แต่เมื่อพวกเขาเห็น พวกเขาถึงพากันห้ามประชาชน ¹⁶ แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้มาหาพระองค์และตรัสว่า "จงปล่อยให้พวกเขาเถิด มหาเราเถิด และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเด็กเหล่านี้ ¹⁷ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดไม่รับราชอาณาจักรของพระเจ้าเช่นเดียวกับเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในราชอาณาจักรนั้นไม่ได้แน่นอน"

¹⁸ มีขุนนางคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์" ¹⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม? ไม่มีใครประเสริฐ นอกจากพระเจ้าเท่านั้น ²⁰ ท่านรู้จักพระบัญญัติที่บอกว่ายาล่วงประเวณี อย่าฆ่าคน อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของท่าน" ²¹ ขุนนางคนนั้นทูลว่า "บัญญัติทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้าเชื่อฟังมาตั้งแต่สมัยข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก"

²² เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์ก็ตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง ท่านต้องไปขายทั้งหมดที่ท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้แก่คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงตามเรา" ²³ แต่เมื่อขุนนางได้ยินสิ่งเหล่านี้ เขาก็เป็นทุกข์อย่างมาก เพราะว่าเขาร่ำรวยมาก

²⁴ แล้วพระเยซูทรงเห็นเขาเป็นทุกข์นัก จึงตรัสว่า "เป็นการยากแก่ไหนที่คนร่ำรวยจะเข้าไปในราชอาณาจักรของพระเจ้า ²⁵ เพราะอูฐลอดรูเข็มก็ยังง่ายกว่าคนร่ำรวยที่จะเข้าไปในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁶ บรรดาคนที่ได้ยินต่างก็พูดว่า "แล้วใครจะรอดได้?" ²⁷ พระเยซูทรงตอบว่า "สิ่งที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์นั้น แต่เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า"

²⁸ เปโตรทูลว่า "พวกเราได้ทิ้งทุกสิ่งที่เป็นของเราเองและได้ติดตามพระองค์" ²⁹ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เรามอบความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ใดที่ทิ้งบ้าน หรือภรรยา หรือพี่น้อง หรือบิดามารดา หรือบุตร เพื่อเห็นแก่ราชอาณาจักรของพระเจ้า ³⁰ ก็จะเป็นผู้ที่ไม่ได้รับมากขึ้นในโลกนี้ และจะได้ชีวิตนิรันดร์ในโลกหน้า"

³¹ หลังจากที่พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนเข้ามา พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ดูเถิด พวกเรากำลังจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทุกสิ่งที่ได้เขียนไว้โดยพวกผู้เผยพระวจนะในเรื่องบุตรมนุษยชาติจะสำเร็จลง ³² เพราะว่าพระองค์จะถูกมอบให้แก่คนต่างชาติ และจะถูกเยาะเย้ย และจะถูกทำให้อับอาย และถูกถ่มน้ำลายรด ³³ หลังจากเขียนตีพระองค์แล้ว พวกเขาก็จะประหารพระองค์ และในวันที่สามพระองค์ก็จะเป็นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง"

³⁴ พวกเขาไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้เลย และถ้อยคำนี้ถูกปิดซ่อนไว้จากพวกเขา และพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัส

³⁵ เมื่อพระเยซูมาใกล้เมืองเยรีโค มีชายตาบอดคนหนึ่งกำลังนั่งขอทานอยู่ริมถนน ³⁶ เมื่อได้ยินเสียงฝูงชนกำลังเดินผ่านไป เขาก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้น ³⁷ พวกเขาบอกชายตาบอดนั้นว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธกำลังเสด็จผ่านมา

³⁸ ดังนั้นชายตาบอดก็ร้องออกมาว่า "พระเยซู บุตรดาวิด โปรดเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด" ³⁹ ผู้คนที่เดินอยู่ข้างหน้าก็ห้ามปรามชายตาบอด บอกให้เขาเงียบ แต่เขากลับร้องดังกว่าเดิมว่า "บุตรดาวิด โปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด"

⁴⁰ พระเยซูทรงหยุดนิ่งและตรัสสั่งให้พาศายคนนั้นเข้ามาหาพระองค์ เมื่อชายตาบอดเข้ามาใกล้ พระเยซูตรัสถามเขา ⁴¹ "ท่านอยากให้เรทำอะไรแก่ท่าน?" เขากล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์อยากมองเห็น"

⁴² พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงมองเห็นเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหาย" ⁴³ ทันใดนั้นเขาก็มองเห็น และตามพระองค์ไป ถวายเกียรติพระเจ้าของประชาชนทั้งหมดได้เห็นสิ่งนี้ก็พากันสรรเสริญพระเจ้า

Chapter 19

¹ ฝ่ายพระเยชูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป ² ดูกิด มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นชื่อว่าศักเคียส เขาเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีและเป็นคนร่ำรวย

³ เขาพยายามจะเห็นว่าพระเยชูเป็นใคร แต่ดูไม่เห็นเพราะฝูงชน เนื่องจากว่าเขาตัวเตี้ย ⁴ ดังนั้นเขาจึงวิ่งนำหน้าประชาชนไปและปีนขึ้นบนต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะพระเยชูกำลังจะเสด็จผ่านมาทางนั้น

⁵ เมื่อพระเยชูมาถึงสถานที่นั้น พระองค์เงยหน้าขึ้นและตรัสกับเขาว่า "ศักเคียสเอ๋ย จงรับลงมาเถิด เพราะวันนี้เราต้องพักอยู่ที่บ้านของท่าน" ⁶ ดังนั้น เขาจึงรับปีนลงมาและต้อนรับพระองค์อย่างเบิกบานใจ ⁷ เมื่อคนทั้งหลายเห็นดังนี้ พวกเขาทั้งหมดก็บ่นกันว่า "พระองค์ไปเป็นแขกของชายคนนั้นซึ่งคนบาป"

⁸ ศักเคียสลุกขึ้นยืนและทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ดูกิด องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะมอบทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของข้าพเจ้าให้กับคนยากไร้ และถ้าหากข้าพเจ้าได้โง่งมสิ่งใดของผู้ใด ข้าพเจ้าก็จะคืนให้สั้เท่า" ⁹ พระเยชูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ ความรอดก็มาถึงบ้านหลังนี้แล้ว เพราะเขาก็คือเป็นบุตรของอับราฮัมอีกคนหนึ่งด้วย" ¹⁰ เพราะบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้คนที่หลงหายให้รอด"

¹¹ ขณะที่พวกเขาได้ยินเรื่องเหล่านี้ พระองค์กำลังตรัสต่อไปอีกเป็นคำอุปมา เพราะพระองค์อยู่ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาคิดว่าราชอาณาจักรของพระเจ้ากำลังจะมาปรากฏในที่นี้ ¹² พระองค์ตรัสว่า "มีขุนนางองค์หนึ่งกำลังจะเดินทางไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา

¹³ ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า 'จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา' ¹⁴ แต่ชาวเมืองชังท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไปทูลท่านว่า 'เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา' ¹⁵ เมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้คืนมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรมาเท่าไร

¹⁶ คนแรกมาบอกนายว่า 'ท่านเจ้านาย เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา' ¹⁷ ท่านขุนนางจึงพูดกับเขาว่า 'ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าซื่อสัตย์ในสิ่งที่เล็กน้อย เจ้าจะมีอำนาจที่จะปกครองสิบเมือง'

¹⁸ คนที่สองเข้ามาแล้วพูดว่า "เงินมินาของท่านเจ้านายได้กำไรห้ามินา" ¹⁹ ท่านขุนนางจึงพูดกับเขาว่า "เจ้าจงดูแลเมืองห้าเมืองเถิด"

²⁰ อีกคนหนึ่งเข้ามาแล้วพูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่คือเงินมินาของท่านที่ข้าพเจ้าเก็บใส่ไว้ในผ้าอย่างปลอดภัย' ²¹ เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน เนื่องจากท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลที่ท่านไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวข้องที่ท่านไม่ได้หว่าน'

²² ขุนนางนั้นจึงพูดกับเขาว่า 'เราจะตัดสินเจ้าตามคำพูดของเจ้าเอง เจ้าทาสชั่วช้า เจ้ารู้ว่าเราเป็นผู้ที่เข้มงวด เก็บเอาผลที่เราไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวข้องในสิ่งที่เราไม่ได้หว่าน' ²³ แล้วท่านเจ้าไม่เก็บเงินไว้ในธนาคาร เมื่อเรากลับมาก็จะได้เงินพร้อมดอกเบียด้วย?'

²⁴ ขุนนางนั้นจึงพูดกับคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ว่า 'จงนำเงินมินาจากเขาและให้กับคนที่มิสิบมินา' ²⁵ พวกเขาพูดกับท่านว่า 'ท่านเจ้านาย ชายคนนั้นมีสิบมินาแล้ว'

²⁶ 'เราบอกกับพวกท่านว่า คนที่มีมากก็จะได้รับมากขึ้นอีก แต่สำหรับคนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่มีนั้นก็จักถูกเอาไป' ²⁷ แต่บรรดาศัตรูของเรา ผู้ที่ไม่ยอมให้เราปกครองพวกมัน จงนำตัวพวกมันมาที่นี่แล้วฆ่าพวกมันเสียต่อหน้าเรา'

²⁸ เมื่อพระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เดินนำหน้า ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

²⁹ เมื่อพระองค์ได้มาถึงหมู่บ้านเบธฟายีและเบธานีบนภูเขาที่เรียกว่าภูเขามะกอกเทศ พระองค์ส่งสาวกไปสองคน ³⁰ ตรัสว่า "จงไปยังหมู่บ้านถัดไป เมื่อพวกท่านเข้าไปก็จะเห็นลูกลาที่ยังไม่เคยถูกขี่ จงแก้มัดแล้วพามันมาให้เรา" ³¹ ถ้ามีใครถามพวกท่านว่า 'พวกท่านแก้มัดมันทำไม?' ให้ตอบว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการใช้มัน'"

³² พวกคนที่ถูกส่งไปก็พบลูกลาตามที่พระเยชูได้ตรัสกับพวกเขา ³³ ขณะที่พวกเขากำลังแก้มัดลูกลาอยู่นั้น พวกเจ้าของก็ถามพวกเขาว่า "ท่านแก้มัดลูกลาทำไม?" ³⁴ พวกเขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการใช้มัน" ³⁵ พวกเขานำลูกลามาให้พระเยชู และพวกเขาวางเสื่อคลุมของพวกเขาวีบบนหลังลาแล้วให้พระเยชูขึ้นขี่มัน ³⁶ ขณะที่พระองค์เสด็จนั้น พวกเขา ก็พากันปูเสื่อคลุมของตนไว้บนถนน

³⁷ เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ทางลงจากภูเขามะกอกเทศ ฝูงชนของเหล่าสาวกทั้งหมดต่างชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้ากันเสียงดัง สำหรับมหกิจทั้งหมดที่พวกเขาได้เห็น ³⁸ และพูดว่า "สรรเสริญกษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอจงมีสันติสุขในสวรรค์ และพระเกียรติสิริในที่สูงที่สุด"

³⁹ ฟาริสีบางคนในฝูงชนทูลพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ จงห้ามพวกสาวกของท่าน" ⁴⁰ พระเยซูตอบว่า "เราบอกท่านว่า ถ้าแม้นคนเหล่านี้เจียบเสียงไป ก้อนหินทั้งหลายก็จะเปล่งเสียงแทน"

⁴¹ เมื่อพระเยซูเสด็จมาใกล้เมือง พระองค์ร้องไห้เสียใจให้กับเมืองนี้ ⁴² ตรัสว่า "ถ้าเพียงแต่เจ้าได้รู้ในวันนี้ว่าอะไรจะนำสันติสุขมาสู่เจ้า แต่บัดนี้สิ่งนั้นถูกซ่อนจากสายตาของเจ้าแล้ว"

⁴³ เพราะว่าเวลานั้นจะมาถึงเจ้า เมื่อพวกศัตรูของเจ้าจะก่อเซ็งเก็นต่อสู่เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน ⁴⁴ พวกเขาจะเหวี่ยงเจ้าลงกับพื้น และลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า พวกเขาจะไม่ปล่อยให้ก้อนหินซ้อนทับกันสักก้อนเลย เพราะเจ้าไม่ได้ตระหนักถึงเมื่อพระเจ้าพยายามช่วยเจ้า"

⁴⁵ พระเยซูเข้าไปในพระวิหารและไล่พวกที่กำลังขายของอยู่ ⁴⁶ ตรัสกับพวกเขาว่า "มีเขียนไว้ว่า 'วิหารของเราเป็นวิหารแห่งการอธิษฐาน' แต่พวกท่านทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร"

⁴⁷ ดังนั้นพระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ที่พระวิหารทุกวัน พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ และเหล่าผู้นำของประชาชนต้องการจะฆ่าพระองค์ ⁴⁸ แต่พวกเขายังไม่สามารถหาทางทำได้ เพราะประชาชนทั้งปวงกำลังตั้งใจฟังคำสอนของพระองค์

Chapter 20

¹ วันหนึ่ง ขณะที่พระเจ้ากำลังสั่งสอนประชาชนในพระวิหารและเทศนาข่าวประเสริฐอยู่นั้น พวกหัวหน้าปุโรหิต และธรรมาจารย์พร้อมกับพวกผู้สาวุโส มาหาพระองค์ ² พวกเขากล่าวว่า "บอกพวกเราด้วยว่าท่านกระทำการเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอะไร หรือใครเป็นผู้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน"

³ พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "เราก็จะถามพวกท่านข้อหนึ่งด้วยเหมือนกัน และพวกท่านจงบอกเราว่า ⁴ บัณฑิตมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์?"

⁵ พวกเขาหารือกันว่า "ถ้าพวกเขาบอกว่า 'มาจากสวรรค์' เขาก็จะถามว่า 'แล้วทำไมท่านถึงไม่เชื่อยอห์น?' ⁶ แต่ถ้าพวกเขาบอกว่า 'มาจากมนุษย์' ประชาชนทั้งหมดก็จะเอาหินขว้างพวกเรา เพราะพวกเขาเชื่อว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ"

⁷ ดังนั้นพวกเขาก็จึงตอบว่าพวกเขาไม่รู้มาจากไหน ⁸ พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านเหมือนกันว่า เรากะทำการเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด"

⁹ พระองค์ได้เล่าคำอุปมาเรื่องนี้ให้ประชาชนฟังว่า "ชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่นไว้ แล้วให้ชาวสวนเช่า แล้วออกเดินทางไปยังต่างประเทศเป็นเวลานาน

¹⁰ เมื่อถึงเวลากำหนด เขาก็ส่งคนรับใช้ไปยังชาวสวน เพื่อเก็บส่วนแบ่งจากสวนองุ่นนั้น แต่ชาวสวนกลับทุบตีเขา และไล่เขากลับไปมือเปล่า

¹¹ เขาก็ส่งคนรับใช้ไปอีกคนหนึ่ง พวกชาวสวนก็ทุบตีเขา กระทำต่อเขาอย่างน่าละอาย แล้วไล่เขากลับไปมือเปล่า ¹² เขาก็ยังส่งคนรับใช้คนที่สามไปอีกคนหนึ่ง และพวกชาวสวนทำร้ายเขา และโยนเขาออกไป

¹³ ดังนั้นผู้เป็นเจ้าของสวนองุ่นจึงกล่าวว่า 'เราจะทำอย่างไรดี? เราจะส่งบุตรชายที่รักของเราไป บางทีพวกชาวสวนคงจะให้เกียรติเขาบ้าง' ¹⁴ แต่เมื่อพวกชาวสวนเห็นบุตรนั้น พวกเขารื้อกันว่า 'นี่คือเป็นทายาท ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะได้ตกเป็นของพวกเรา'

¹⁵ พวกเขาโยนร่างของบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเขา แล้วผู้เป็นเจ้าของสวนองุ่น จะทำอย่างไรกับพวกเขา? ¹⁶ เจ้าของสวนก็จะมาฆ่าพวกชาวสวนองุ่นนั้น แล้วยกสวนองุ่นให้แก่ผู้อื่นเสีย" เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้นจึงกล่าวว่า "ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย"

¹⁷ แต่พระเยซูทรงจึงดูพวกเขาแล้วตรัสว่า "แล้วที่เขียนไว้ที่นั่นหมายความว่าอย่างไร 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาบุ๋มเอกแล้ว'? ¹⁸ ทุกคนที่ตกกับศิลานั้นจะแหลกเป็นชิ้นๆ แต่ศิลานี้ตกกับผู้ใด ผู้ใดจะแหลกละเอียด"

¹⁹ ดังนั้นพวกธรรมาจารย์และพวกหัวหน้าปุโรหิตจึงหาช่องทางที่จะจับพระองค์เสียในเวลานั้น เพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ตรัสคำอุปมานั้นเพื่อว่ากระทบเขา แต่พวกเขากลัวประชาชน ²⁰ พวกเขาจับดาบพระองค์อย่างใกล้ชิดโดยส่งคนสอดแนมซึ่งแสรังทำเป็นคนซื้อตรงมา หวังจะจับผิดถ้อยคำของพระเยซู แล้วจะได้มอบพระองค์ไว้ในอำนาจและการพิพากษาของผู้ว่ากล่าว

²¹ พวกเขาถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ เราเห็นว่าท่านพูดและสอนอย่างถูกต้อง และไม่เห็นแก่หน้าใคร แต่ท่านสอนความจริงเรื่องทางของพระเจ้า

²² การที่จะจ่ายภาษีให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่?"

²³ แต่พระเยซูทรงรู้ทันอุบายของพวกเขาก็ตรัสกับพวกเขาว่า ²⁴ "จงเอาเงินเดนาเรียนเหรียญหนึ่งมาให้เราดู รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?" พวกเขาทูลตอบว่า "ของซีซาร์"

²⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นของๆ ซีซาร์ก็จงถวายแก่ซีซาร์ และของๆ พระเจ้าก็จงถวายแด่พระเจ้า" ²⁶ พวกเขาจึงจับผิดในคำสอนของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และพวกเขาก็ประหลาดใจในคำตอบของพระองค์จึงเงียบไป

²⁷ เมื่อพวกเขาสะอึกบางคนมาหาพระองค์ พวกนี้คือคนที่ไม่เชื่อในเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย ²⁸ พวกเขาถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ โมเสสเขียนสั่งพวกเราไว้ว่า ถ้าชายคนใดมีภรรยาและตายไปโดยไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อมีบุตรสืบตระกูลให้พี่ชาย

²⁹ มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน คนแรกมีภรรยาและตายโดยไม่มีบุตร ³⁰ และคนที่สองก็เช่นกัน ³¹ คนที่สามจึงรับเธอมาเป็นภรรยา และเป็นเช่นนี้ไปจนถึงคนที่เจ็ด ก็ยังไม่มีบุตรแล้วก็ตายไป ³² ต่อมาภายหลังหญิงนั้นก็ตายด้วย ³³ ในวันที่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย เธอจะเป็นภรรยาของใคร? เพราะทั้งเจ็ดคนต่างก็ได้เธอเป็นภรรยาของพวกเขามาก่อน"

³⁴ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "คนในโลกนี้แต่งงานและถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน ³⁵ แต่ผู้ที่สมควรมีส่วนในยุคนั้นที่ได้รับในการเป็นขึ้นจากตาย จะไม่แต่งงานหรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน ³⁶ พวกเขาจะไม่ตายอีกเลย เพราะพวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ และเป็นบุตรของพระเจ้าเนื่องจากเป็นบุตรแห่งการเป็นขึ้นจากตาย

³⁷ แต่เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น โมเสสก็สำแดงไว้ในเรื่องฟุ่มุไม้ ท่านเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ³⁸ บัดนี้พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น เพราะว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่"

³⁹ พวกภรรยานางหลายคนตอบว่า "ท่านอาจารย์ ท่านตอบได้ดี" ⁴⁰ เพราะพวกเขาไม่กล้าถามคำถามอะไรพระองค์เพิ่มอีกเลย

⁴¹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นเชื้อสายของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร? ⁴² เพราะว่าดาวิดเองกล่าวไว้ในพระธรรมสดุดีว่า พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า 'จงนั่งข้างขวามือของเรา' ⁴³ จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน เป็นที่รองเท้าของท่าน' ⁴⁴ ฉะนั้นถ้าดาวิดยังเรียกพระคริสต์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?"

⁴⁵ ขณะประชาชนทั้งหมดกำลังฟังอยู่ พระองค์ตรัสกับบรรดาสาวกของพระองค์ว่า ⁴⁶ "จงระวังพวกภรรยานางให้ดี พวกที่ชอบสวมเสื้อคลุมยาวเดินไปเดินมา ขอให้คนค้านับกลางตลาด ชอบที่นั่งสำคัญในธรรมศาลาและที่มีเกียรติในงานเลี้ยง ⁴⁷ พวกเขายึดบ้านของหญิงม่ายและแสวงหาอิสรฐานเสียยืดยาว พวกคนเช่นนี้จะต้องถูกลงโทษหนักยิ่งขึ้น"

Chapter 21

¹ พระเยซูยกหน้าขึ้นและเห็นเศรษฐีคนหนึ่งกำลังนำเงินใส่ตู้เก็บเงินถวาย ² พระองค์ยังทรงเห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งหย่อนเหรียญทองแดงเล็กๆ สองเหรียญถวายด้วย ³ แล้วพระองค์จึงตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ถวายเงินมากกว่าคนทั้งปวง ⁴ เขาเหล่านั้นได้ถวายเงินส่วนที่เหลือใช้ แต่หญิงม่ายนี้ ทั้งที่ยากจน ยังเอากองหมดที่เธอมีไว้เลี้ยงชีพมาถวาย"

⁵ ขณะที่บางคนพูดถึงพระวิหารว่ามีการตกแต่งด้วยหินที่สวยงามและของถวายต่างๆ พระองค์จึงว่า ⁶ "สิ่งเหล่านี้ที่พวกท่านเห็น จะมีสักวันหนึ่งที่ จะไม่มีก้อนหินซ้อนทับกันแม้แต่ก้อนเดียว แต่จะถูกทำลายลงหมด"

⁷ ดังนั้นพวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์ เหตุการณ์พวกนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? อะไรเป็นหมายสำคัญว่าใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว?" ⁸ พระเยซูตรัสตอบว่า "จงระวังอย่าให้ใครหลอกพวกท่านได้ เพราะว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา บอกว่า 'เราเป็นผู้นั้น' และ 'เวลานั้นมาใกล้แล้ว' อย่าตามพวกเขาไป ⁹ เมื่อพวกท่านได้ยินเสียงเรื่องของการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง"

¹⁰ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ประชาชาติต่อประชาชาติ อาณาจักรต่ออาณาจักรจะสู้รบกัน ¹¹ จะมีแผ่นดินไหวใหญ่และเกิดการกันดารอาหารในที่ต่างๆและโรคระบาด และจะมีเหตุการณ์ที่น่ากลัวและหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์

¹² แต่ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์เหล่านั้น เขาก็หลายจะจับพวกท่านไว้ และจะข่มเหงพวกท่านและจะส่งมอบตัวพวกท่านไปยังธรรมศาลาและคุก และจะพาพวกท่านไปอยู่ต่อหน้าบรรดาฆาตกรและเจ้าเมืองทั้งหลาย เพราะนามของเรา ¹³ สิ่งนี้จะนำไปสู่โอกาสเพื่อที่พวกท่านจะได้เป็นพยาน

¹⁴ ดังนั้นอย่าให้ใจของท่านวิตกกังวลไปก่อนว่าจะเกิดข้อหาเหล่านั้นอย่างไร ¹⁵ เพราะเราจะให้ถ้อยคำและสติปัญญานั้นแก่พวกท่าน ซึ่งพวกศัตรูของท่านทั้งหลายจะต่อต้านและคิดค้านไม่ได้

¹⁶ แม้แต่บิดามารดา พี่น้อง ญาติๆ และเพื่อนๆ ก็จะมีมอบตัวพวกท่านไว้ และพวกเขาจะทำให้พวกท่านบางคนถึงแก่ความตาย ¹⁷ ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา ¹⁸ แต่ผมแม้เพียงเส้นเดียวจะไม่ร่วงจากศีรษะของท่านเลย ¹⁹ พวกท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความทรหดอดทนของพวกท่าน

²⁰ เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิถีของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว ²¹ แล้วให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา และผู้ที่อยู่ในเมืองให้ออกไป และผู้ที่อยู่นอกเมืองให้เข้ามาในเมือง ²² เพราะว่าวันเหล่านี้คือวันแห่งการแก้แค้น เพื่อให้ทุกสิ่งที่เขียนไว้ นั้นจะสำเร็จ

²³ ในวันเหล่านั้น วิถีแห่งหญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าเธอจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และพระพิโรธจะตกแก่ชนชาตินี้

²⁴ พวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบและพวกเขาจะต้องถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยของทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

²⁵ จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดิน ประชาชาติต่างๆ จะมีความทุกข์ร้อน มีความฉงนสนเท่ห์ เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น ²⁶ จะมีผู้คนจะสับสนเพราะความกลัว และหวาดหวั่นเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในโลก เพราะบรรดาสิ่งที่มิอำนาจในท้องฟ้าจะสะท้อนสะท้อน

²⁷ แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธอำนาจและด้วยพระเกียรติสิริอันยิ่งใหญ่ ²⁸ แต่เมื่อสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเริ่มเกิดขึ้น จงยืนขึ้นและเชิดศีรษะพวกท่านขึ้น เพราะพวกท่านใกล้จะได้รับการไถ่แล้ว"

²⁹ พระเยซูตรัสกับเขาเป็นคำอุปมาว่า "จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งหมด ³⁰ เมื่อพวกมันผลิใบ พวกท่านก็เห็นและรู้ด้วยตนเองว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว ³¹ เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พวกท่านก็รู้ว่าราชอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว

³² เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าทุกสิ่งจะเกิดขึ้น ³³ ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายเลย

³⁴ แต่จงระวังตัวของพวกท่านเองให้ดี เกรงว่าใจของพวกท่านจะเต็มไปด้วยการเมาเหล้า และการห้วงก้วงลึกลับชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงพวกท่านโดยไม่คาดฝัน ³⁵ เพราะวันนั้นจะมาถึงคนทั้งปวงที่ใช้ชีวิตอยู่บนพื้นโลก

³⁶ แต่จงตื่นตัวตลอดเวลา จงอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะเข้มแข็งเพียงพอจนสามารถหลีกเลี่ยงจากสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น และเพื่อจะยืนหยัดต่อพระพิทรรษของบุตรมนุษย์ได้"

³⁷ ดังนั้นพระองค์ทรงสั่งสอนในบริเวณพระวิหารในช่วงเวลากลางวัน และในเวลากลางคืนพระองค์เสด็จออกไปและประทับบนภูเขามะกอกเทศ ³⁸
ประชาชนทั้งปวงมากันแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์ในพระวิหาร

Chapter 22

¹ ขณะเมื่อใกล้จะถึงเทศกาลขนมปังไม้ใส่เชื้อที่เรียกว่าปัสกาแล้ว ² พวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์ปรึกษากันว่าพวกเขาจะฆ่าพระเยซูอย่างไร เพราะพวกเขาเกลียดประชาชน

³ แล้วซาตานได้เข้าดลใจยูดาสอิสคาริโอทซึ่งเป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคน ⁴ ยูดาสไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกนายทหารและปรึกษากับพวกเขาว่าพวกเขาจะทรยศพระเยซูได้ด้วยวิธีใด

⁵ พวกเขายินดียิ่ง และตกลงกันว่าจะให้เงินแก่ยูดาส ⁶ เขาจึงตอบตกลง และพยายามมองหาโอกาสเหมาะที่จะมอบพระองค์แก่พวกเขา ในสถานที่ห่างไกลจากฝูงชน

⁷ เมื่อถึงวันเทศกาลขนมปังไม้ใส่เชื้อซึ่งจะต้องถวายลูกแกะสำหรับปัสกา ⁸ ดังนั้นพระเยซูจึงส่งเปโตร และยอห์นไปและตรัสว่า "จงไปและจัดเตรียมปัสกาสำหรับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้รับประทานกัน" ⁹ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเราจัดเตรียมที่ไหน?"

¹⁰ พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "จงฟัง เมื่อพวกท่านเข้าไปในเมือง จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบพวกท่าน จงตามเขาไปยังบ้านที่เขาเข้าไป แล้วบอกกับเจ้าของบ้านว่า 'พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า' 'ห้องรับแขกที่เรารับประทานปัสกากับสาวกของเราอยู่ที่ไหน?'"

¹² เขาจะชี้ให้พวกท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว" ¹³ ดังนั้นพวกเขาก็ไปและพบทุกสิ่งตามที่พระองค์ตรัสกับพวกเขา แล้วพวกเขาก็จัดเตรียมอาหารปัสกาไว้พร้อมที่นั้น

¹⁴ เมื่อถึงเวลา พระองค์ทรงนั่งลงกับพวกอัครสาวก ¹⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับประทานปัสกานี้กับพวกท่านก่อนที่จะต้องทนทุกข์" ¹⁶ เพราะเรบอกพวกท่านว่า เราจะไม่รับประทานปัสกานี้อีก จนกว่าปัสกาสำเร็จครบถ้วนในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

¹⁷ แล้วพระเยซูทรงหยิบถ้วย และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ตรัสว่า "จงรับถ้วยนี้ไปแบ่งกันดื่ม" ¹⁸ เพราะเรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มจากผลของเถาองุ่นอีกต่อไปจนกว่าราชอาณาจักรของพระเจ้ามาถึง

¹⁹ แล้วพระองค์ทรงหยิบขนมปัง และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์จึงทรงหักขนมปัง และตรัสว่า "นี่คือกายของเราที่ให้แก่ท่านทั้งหลาย จงทำอย่างนี้ เพื่อระลึกถึงเรา" ²⁰ พระองค์ทรงหยิบถ้วยนั้นด้วยอาการอย่างเดียวกัน และตรัสว่า "ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา ซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

²¹ แต่ให้สนใจว่า คนที่ทรยศเราอยู่ร่วมโต๊ะกับเราด้วย ²² เพราะบุตรมนุษย์จะไปตามที่กำหนดไว้ แต่บัดนี้แก่ผู้ที่ทรยศต่อบุตรมนุษย์ แต่บัดนี้แก่คนนั้น คือผู้ที่ได้ทรยศพระองค์" ²³ พวกเขาเริ่มถามกันเอง ว่าใครในพวกเขาที่จะทำเช่นนั้น

²⁴ แล้วมีการโต้เถียงกันท่ามกลางพวกเขาด้วยว่าใครที่นับว่าเป็นใหญ่ที่สุด ²⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "บรรดาภคัตริย์ของคนต่างชาติเป็นเจ้านายเหนือพวกเขา และมีอำนาจเหนือพวกเขาเรียกว่าเจ้านายนายคุณ

²⁶ แต่พวกท่านจะไม่เป็นอย่างนั้น ในพวกท่านคนที่ใหญ่ต้องเป็นเหมือนผู้เยาว์ที่สุด และให้คนที่สำคัญที่สุดเป็นเหมือนผู้ปรนนิบัติ ²⁷ เพราะคนที่นั่งโต๊ะกับผู้ปรนนิบัติ ใครยิ่งใหญ่กว่ากัน? คนที่นั่งโต๊ะไม่ใช่หรือ? แต่เราอยู่ท่ามกลางพวกท่านเหมือนผู้ปรนนิบัติ

²⁸ แต่พวกท่านเป็นคนที่อยู่กับเราในเวลาที่เรากดกลอง ²⁹ เราได้มอบราชอาณาจักรให้แก่พวกท่าน อย่างที่พระบิดาของเราได้มอบราชอาณาจักรให้แก่เรา ³⁰ ที่พวกท่านจะได้กินและดื่มที่โต๊ะของเราในราชอาณาจักรของเรา และพวกท่านจะนั่งบนบัลลังก์เพื่อที่จะพิพากษาสิบสองเผ่าของอิสราเอล

³¹ ซีโมนเอ๋ย ซีโมน จงรู้ไว้ ซาตานได้ขอท่านไว้เพื่อจะฟัดร่อนท่านเหมือนฟัดข้าวสาลี ³² แต่เราได้อธิษฐานเพื่อท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ล้มลงหลังจากที่ เมื่อท่านหันกลับมาแล้ว จงช่วยให้พี่น้องของท่านเข้มแข็งขึ้น"

³³ เปโตรทูลพระองค์ว่า"องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์พร้อมที่จะไปกับพระองค์ ไม่ว่าจะต้องติดคุกหรือตาย" ³⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "เรบอกท่านว่า เปโตรเอ๋ย วันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าท่านไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง"

³⁵ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เมื่อเราส่งท่านออกไปโดยไม่มียูเงิน ยาม หรือรองเท้า พวกท่านขาดสิ่งใดหรือไม่?" พวกเขาตอบพระองค์ว่า "ไม่ขาดสิ่งใดเลย" ³⁶ แล้วพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "แต่บัดนี้ คนที่มียูเงินก็ให้เอาติดตัวไปและยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน คนที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของเขา ไปซื้อดาบ

³⁷ เพราะเรบอกพวกท่านว่า สิ่งที่ยืนยันไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับคนอธรรม' เพราะว่าสิ่งที่เล็งถึงเรานั้นกำลังจะสำเร็จแล้ว" ³⁸ แล้วพวกเขาทูลพระองค์ว่า"องค์พระผู้เป็นเจ้า ดูสิ ที่นี้มีดาบสองเล่ม" และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พอแล้ว"

³⁹ พระองค์เสด็จออกไปที่ภูเขามะกอกเทศตามเคย และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป ⁴⁰ เมื่อพวกเขามาถึง พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงอธิษฐาน เพื่อที่พวกท่านจะไม่เข้าสู่การทดลอง"

⁴¹ พระองค์เสด็จออกไปห่างจากพวกเขาแต่ระยะขีว้างก้อนหิน พระองค์ทรงคุกเข่าลงและทรงอธิษฐาน ⁴² ว่า "ข้าแต่พระบิดา ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยคำนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์"

⁴³ แล้วทูตองค์หนึ่งจากฟ้าสวรรค์มาปรากฏต่อพระองค์ และช่วยให้พระองค์มีกำลังขึ้น ⁴⁴ เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ก็ยิ่งอธิษฐานอย่างจริงจังมากขึ้น และเหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตเม็ดใหญ่ไหลหยดลงถึงดิน

⁴⁵ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการอธิษฐานของพระองค์ และพระองค์เสด็จมาหาพวกสาวก และทรงเห็นว่าพวกเขากำลังหลับอยู่ เพราะความโศกเศร้า ⁴⁶ และตรัสถามพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงยังหลับอยู่? จงลุกขึ้นและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าสู่การทดลอง"

⁴⁷ ขณะที่พระองค์ตรัสอยู่นั้น นีแนะ มีฝูงชนปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับยูดาสนึงในสาวกสิบสองคนที่นำพวกเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูและจูบพระองค์ ⁴⁸ แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ยูดาส ท่านจะทรยศต่อบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ?"

⁴⁹ เมื่อพวกสาวกที่ห้อมล้อมพระเยซูอยู่ เห็นว่าอะไรเกิดขึ้น พวกเขาทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์เฝ้าติดตามพระองค์มาตลอดวันทั้งวัน ข้าพระองค์ก็พินคนรับใช้ของมหาปุโรหิต และตัดหูข้างขวาของเขายา ⁵¹ พระเยซูตรัสว่า "พอแล้ว" แล้วพระองค์ทรงแต่งตั้งหูของเขารักษาเขาให้หาย

⁵² พระเยซูตรัสกับพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้เอาใส่ที่ออกมาจับพระองค์ว่า "พวกท่านเห็นเราเป็นโจรหรือ ถึงได้ถือดาบถือตะบองออกมา?" ⁵³ เมื่อเราอยู่กับพวกท่านทุกวันในพระวิหาร พวกท่านไม่ยอมยื่นมือออกมาจับเรา แต่นี่เป็นเวลาของพวกท่าน และเป็นอำนาจของความมืด"

⁵⁴ พวกเขาก็จับพระองค์และพาเข้าไปในบ้านของมหาปุโรหิต แต่เปโตรตามไปห่างๆ ⁵⁵ หลังจากที่พวกเขาถือไฟที่กลางลานบ้านและนั่งอยู่ด้วยกัน เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา

⁵⁶ สาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ในแสงไฟก็จ้องมองเขาและพูดว่า "ชายคนนี้อยู่กับเขาด้วย" ⁵⁷ แต่เปโตรปฏิเสธว่า "หญิงเอ๋ย ข้าไม่รู้จักเขา" ⁵⁸ หลังจากนั้นไม่นาน อีกคนหนึ่งก็เห็นเขาและพูดว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขา" แต่เปโตรบอกว่า "พ่อหนุ่ม ข้าไม่ได้เป็น"

⁵⁹ หลังจากนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมง มีอีกคนยืนยันว่า "ชายคนนี้อยู่กับเขาแน่ๆ เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี" ⁶⁰ แต่เปโตรบอกว่า "พ่อหนุ่ม ที่ท่านพูดนั้น ข้าไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดอะไร" ในทันใดนั้น ในขณะที่เขาพูดอยู่ก็ถึงขีด

⁶¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสด็จมามองที่เปโตร และเปโตรจึงระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ตรัสกับเขาว่า "ก่อนไถ่ขันวันนี้ ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" ⁶² เปโตรก็ออกไปข้างนอกและร้องไห้อย่างขมขื่น

⁶³ พวกที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยและทุบตีพระองค์ ⁶⁴ พวกเขาปิดตาพระองค์และถามพระองค์ว่า "ทายสิ ว่าใครดีเจ้า?" ⁶⁵ พวกเขาทุบดูหมิ่นพระองค์อีกหลายอย่าง

⁶⁶ ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกผู้เอาใส่ของประชาชนก็มารวมตัวกัน รวมทั้งพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ พวกเขานำพระองค์เข้าไปในสภา ⁶⁷ และพูดว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกพวกเราเถิด" แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าเราบอกพวกท่าน พวกท่านก็จะไม่เชื่อ ⁶⁸ และถ้าเราถามพวกท่าน พวกท่านก็จะไม่ตอบ

⁶⁹ ตั้งแต่บัดนี้ไป บุตรมนุษย์จะนั่งอยู่บนบัลลังก์ขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์" ⁷⁰ พวกเขาทุกคนจึงถามว่า "แล้วท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ?" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านก็บอกแล้วว่าเราเป็น" ⁷¹ พวกเขาบอกว่า "ทำไมพวกเราต้องการพยานอะไรอีกเล่า? พวกเราก็ได้ยินกับหูตัวเองจากปากของเขาเองแล้ว"

Chapter 23

¹ พวกเขาจึงลุกขึ้นพร้อมกันและพาพระองค์ไปหาปีลาต ² พวกเขาเล่าหาพระองค์ว่า "พวกเราพบว่าชายคนนี้ได้ทำให้ชนชาติของเราให้หลงผิด ด้วยการห้ามส่งส่วยแก่ซีซาร์และกล่าวว่าตัวเขาเองเป็นพระคริสตเจ้าผู้ทรงพยากรณ์"

³ ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชนยิวหรือ?" พระเยซูตอบเขาว่า "ก็ท่านพูดเองแล้ว" ⁴ ปีลาตจึงพูดกับพวกหัวหน้าปุโรหิตและกับฝูงชนนั้นว่า "เราไม่พบความผิดของชายคนนี้เลย" ⁵ แต่พวกเขาถ่มน้ำลายและยืนยืนยันว่า "ชายผู้นี้ยุยงประชาชนให้จู่โจมและสั่งสอนก่อกวนตลอดแคว้นยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่"

⁶ ดังนั้นเมื่อปีลาตได้ยินเรื่องนี้ ท่านจึงถามว่า ชายคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ ⁷ เมื่อปีลาตทราบว่าพระองค์อยู่ภายใต้การปกครองของเฮโรด เขาจึงส่งพระเยซูไปหาเฮโรด ผู้ซึ่งพักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น

⁸ เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซู เขาก็มีความยินดีเป็นอย่างมาก เพราะว่าเขายากพบพระองค์มานานแล้ว เฮโรดได้ยินเรื่องพระองค์และเขาหวังที่จะเห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์ ⁹ เฮโรดซักถามพระเยซูหลายข้อ แต่พระเยซูไม่ทรงตอบอะไรเลย ¹⁰ พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมจารย์ก็ขึ้นยืนและกล่าวหาพระองค์อย่างรุนแรง

¹¹ เฮโรดกับพวกทหารของเขาก็ถูกพระเยซูและพวกเขาถ่มน้ำลายเยาะเย้ยพระองค์ และแล้วพวกเขาเอาเสื้อผ้าที่สวดยามมาสวมให้พระองค์แล้วส่งพระองค์กลับไปหาปีลาต ¹² ในวันนั้นเฮโรดกับปีลาตกลายเป็นมิตรกัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้พวกเขาเป็นศัตรูกัน

¹³ แล้วปีลาตจึงเรียกพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกผู้นำ และประชาชนมาพร้อมหน้ากัน ¹⁴ และปีลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านพากันมาหาเราเหมือนกับว่าชายคนนี้ได้นำประชาชนให้ทำสิ่งที่ชั่วช้า และดูเถิด เราได้ถามเขาต่อหน้าพวกท่าน ก็ไม่พบว่าชายคนนี้มีความผิดตามที่พวกท่านกล่าวหาเขา"

¹⁵ เฮโรดก็ไม่เห็นว่ามีความผิดเพราะเขาส่งตัวชายคนนั้นกลับมาหาเราอีก และดูเถิด เขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ¹⁶ เราจะลงโทษเขาและปล่อยเขาไป" ¹⁷ .

¹⁸ แต่พวกเขาเหล่านั้นร้องขึ้นพร้อมกันว่า "ถ้าจัดคนนี้เสีย และปล่อยบารับบัสให้เรา" ¹⁹ บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลในเมืองและฆ่าคน

²⁰ ปีลาตนั้นยังต้องการที่ปล่อยพระเยซูไป จึงพูดกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง ²¹ แต่พวกเขากลับร้องตะโกนว่า "ตรึงเขาที่กางเขน ตรึงเขาที่กางเขน" ²² ปีลาตจึงถามพวกเขาเป็นครั้งที่สามว่า "ทำไม เขาทำผิดอะไร เราไม่พบว่าเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย ดังนั้นหลังจากลงโทษเขา ฉันจะปล่อยตัวเขา"

²³ แต่พวกเขายังยืนกรานด้วยเสียงดัง เรียกร้องให้ตรึงพระองค์ที่กางเขน และเสียงของพวกเขาก็สามารถโน้มน้าวปีลาตได้ ²⁴ ดังนั้นปีลาตจึงตัดสินใจที่จะทำตามข้อเรียกร้องของพวกเขานี้ ²⁵ ท่านจึงปล่อยคนหนึ่งที่พวกเขาขอขึ้นซึ่งติดคุกด้วยข้อหาก่อการจลาจลและฆ่าคน แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจพวกเขา

²⁶ ขณะที่พวกเขานำพระองค์ออกไป พวกเขาได้เกณฑ์ซีโมนชาวไซรินที่มาจากชนบท และพวกเขาเอากางเขนวางบนตัวเขา แล้วให้แบกตามพระเยซูไป

²⁷ ฝูงชนเป็นอันมากตามพระองค์ไปด้วย รวมทั้งพวกผู้หญิงที่กำลังทุกข์โศกและคร่ำครวญเพราะพระองค์ ²⁸ แต่พระเยซูทรงหันมาตรัสกับพวกเขาว่า "บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม อย่าร้องไห้เพื่อเราเลย แต่จงร้องไห้เพื่อตัวพวกท่านเองและลูกๆ ของพวกท่านเถิด"

²⁹ ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเขาจะกล่าวว่า 'พวกผู้หญิงที่เป็นหมัน และครรภ์ที่ไม่ได้ปฏิสนธิ และเต้านมที่ไม่เคยเลี้ยงลูก ก็เป็นสุข' ³⁰ แล้วเขาจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'ลืมนากับเราเถิด' และบอกเนินเขาทั้งหลายว่า 'ปกคลุมเราไว้เถิด' ³¹ เพราะถ้าพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ขณะที่ฉันไม่ยังเชียวสด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อฉันไม่เหยวแห่งเล่า?"

³² ยังมีอาชญากรอีกสองคนถูกนำตัวมาประหารชีวิตพร้อมกับพระองค์

³³ เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่า "กะโหลกศีรษะ" ที่นั่นพวกเขาได้ตรึงพระองค์และตรึงโจรคนหนึ่งไว้ด้านขวาและอีกคนไว้ด้านซ้ายของพระองค์ ³⁴ พระเยซูตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดยกโทษให้พวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไร" แล้วพวกเขาก็จับสลากเพื่อเอาฉลองของพระองค์มาแบ่งกัน

³⁵ ประชาชนพากันยืนมองขณะที่ผู้นำก็เยาะเย้ยพระองค์ว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ก็จงให้เขาช่วยตนเองให้รอดเถิด ถ้าเขาเป็นพระคริสตเจ้าของพระเจ้า ผู้ที่ทรงเลือก"

³⁶ พวกทหารก็มาเยาะเย้ยพระองค์ด้วย เอาเหล้าจุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ ³⁷ และพูดว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด" ³⁸ มีป้ายติดไว้ที่เหนือพระองค์ว่า "นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว"

³⁹ อาชญากรคนหนึ่งที่กำลังถูกตรึงนั้นพูดหมิ่นประมาทพระองค์ว่า "ท่านไม่ใช่พระคริสต์ดอกหรือ? จงช่วยตัวท่านเองและพวกเราให้รอดเถิด" ⁴⁰ แต่อีกคนได้กล่าวตำหนิเขาว่า "เจ้าไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือในเมื่อเจ้าเองก็ต้องโทษสถานเดียวกัน? ⁴¹ เราถูกลงโทษอย่างยุติธรรมเพราะเราได้รับสิ่งที่สมควรกับการกระทำของเราแล้ว แต่ท่านผู้นี้ไม่ได้ทำอะไรผิด"

⁴² แล้วเขากล่าวอีกว่า " พระเยซู ขอโปรดระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเถิด" ⁴³ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันที่ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม"

⁴⁴ เวลานั้นประมาณเที่ยงวัน และความมืดปกคลุมทั่วแผ่นดินจนกระทั่งถึงบ่ายสามโมง ⁴⁵ ขณะนั้นดวงอาทิตย์หยุดส่องแสง แล้วม่านในพระวิหารขาดเป็นสองท่อน

⁴⁶ พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ ⁴⁷ เมื่อนายร้อยได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาจึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม"

⁴⁸ เมื่อฝูงชนทั้งหมดที่มารวมกันเพื่อจะดูเหตุการณ์นั้น เมื่อเห็นแล้วพวกเขาก็พากันตอกชกตัวกลับไป ⁴⁹ แต่คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงที่ติดตามพระองค์จากกาลิลี ยืนดูสิ่งเหล่านี้อยู่ห่างๆ

⁵⁰ ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภา เขาเป็นคนดีและคนชอบธรรม ⁵¹ ชายคนนี้ไม่เห็นด้วยการตัดสินใจของสภาและการกระทำของพวกเขา เขามาจากเมืองอาริมาเธียในแคว้นยูเดีย และเขากำลังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้า

⁵² ชายคนนี้เข้าไปหาปีลาตเพื่อขอพระศพของพระเยซู ⁵³ เขานำพระศพของพระองค์ลงมาและพันด้วยผ้าลินิน และวางไว้ในอุโมงค์ที่เจาะในศิลาและยังไม่เคยวางศพผู้ใดมาก่อน

⁵⁴ วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตกำลังจะเริ่มขึ้น ⁵⁵ พวกผู้หญิงที่ติดตามพระเยซูจากกาลิลีได้ตามไป และเห็นอุโมงค์และเห็นว่าพระศพของพระองค์วางอย่างไร ⁵⁶ พวกนางจึงกลับไปและเตรียมเครื่องเทศและน้ำมันหอม แล้วในวันสะบาโตพวกเขาก็หยุดพักตามบทบัญญัติ

Chapter 24

¹ เขามีดของวันต้นสัปดาห์ พวกเขานำเครื่องหอมที่ได้เตรียมไว้มาที่อุโมงค์ฝังศพ ² พวกเขาพบว่าก้อนหินถูกกลิ้งออกจากปากอุโมงค์แล้ว ³ พวกเขาเข้าไปข้างในแต่ไม่พบพระศพขององค์พระเยซูเจ้า

⁴ ขณะที่พวกเขากำลังสับสนในเรื่องนี้ ทันใดนั้นก็มียายสองคนสวมเสื้อคลุมทอแสงประกายยืนอยู่ใกล้พวกเขา ⁵ ขณะที่พวกผู้หญิงต่างก็หวาดกลัวและชบหน้าของพวกเธอลงถึงดิน ยายสองคนนั้นจึงพูดกับพวกเธอว่า "พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า?"

⁶ พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นแล้ว จงระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ตรัสกับพวกท่านเมื่อพระองค์ยังทรงอยู่ที่กาลิเลอี ⁷ ที่พระองค์ตรัสว่า บุตรมนุษย์ต้องถูกมอบไว้ในมือของพวกคนบาป และต้องถูกตรึงบนกางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง"

⁸ พวกผู้หญิงจึงนึกขึ้นได้เกี่ยวกับคำของพระองค์ ⁹ และเมื่อกลับจากอุโมงค์แล้ว ก็เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้สาวกสิบเอ็ดคนและคนอื่นๆ ทั้งหมด ¹⁰ ผู้ที่เล่าเรื่องนี้ให้เหล่าอัครทูตฟังคือ มารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆ ที่อยู่กับพวกเขา

¹¹ แต่เรื่องที่บอกแก่พวกอัครทูตนั้นดูเหมือนเป็นคำพูดที่เหลวไหล และพวกเขาไม่เชื่อผู้หญิงเหล่านี้ ¹² แต่เปโตรลุกขึ้นและวิ่งไปที่อุโมงค์ เขาก้มตัวลงและมองดูข้างใน เขาเห็นแต่ผ้าลินินกองอยู่ เปโตรจึงปลีกตัวกลับไปบ้านของตนประหลาดใจในสิ่งที่เกิดขึ้น

¹³ ดูก่อน ในวันนั้นมีสาวกสองคนกำลังเดินทางไปหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อว่าเอมมาอูส ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร ¹⁴ พวกเขาสนทนากันเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น

¹⁵ ขณะที่กำลังสนทนากันและซักถามกันอยู่นั้น พระเยซูก็เสด็จเข้ามาใกล้และดำเนินไปด้วยกับกับพวกเขา ¹⁶ แต่ตาของเขาสองลูกถูกปิดกั้นทำให้จำพระองค์ไม่ได้

¹⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านสองคนพูดคุยเรื่องอะไรกันหรือในขณะที่เดินมานี้?" พวกเขาเย็นนิ่งหน้าตาโศกเศร้า ¹⁸ คนหนึ่งที่ชื่อว่า เคลโอปัส ทูลพระองค์ว่า "ท่านคือคนเดียวในเยรูซาเล็มที่ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นที่นั่นในช่วงนี้หรือ?"

¹⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เรื่องอะไรหรือ?" พวกเขาทูลพระองค์ว่า "เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นผู้เผยพระวจนะ ทรงถูกรื้ออำนาจทั้งในราชกิจและถ้อยคำต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าประชาชนทั้งปวง" ²⁰ และพวกเขาวัดหน้าปฏิเสธกับผู้นำของพวกเขาเมื่อพระองค์ให้รับโทษประหารและตรึงพระองค์ที่กางเขน

²¹ แต่พวกเราหวังไว้ว่าพระองค์คือผู้ที่จะมาไถ่ชนชาติอิสราเอล และยิ่งไปกว่านั้น นี่เป็นวันที่สามนับตั้งแต่เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้น

²² แต่พวกผู้หญิงบางคนในพวกเขาทำให้พวกเขาประหลาดใจด้วย คือเขามิได้เห็นว่าพวกเธอไปที่อุโมงค์ ²³ เมื่อพวกเขาไม่พบพระศพของพระองค์ พวกเธอจึงมาบอกว่า พวกเธอได้เห็นนิมิตของเหล่าทูตสวรรค์ที่กล่าวว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ²⁴ ผู้ชายบางคนที่อยู่กับพวกเขาได้ไปที่อุโมงค์และพบตามสิ่งที่พวกผู้หญิงได้พูดไว้ แต่พวกเขาไม่พบพระองค์"

²⁵ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านช่างโง่เขลา และจิตใจช่างแข็งขังที่จะเชื่อสิ่งทั้งปวงซึ่งบรรดาผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้" ²⁶ พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานด้วยสิ่งเหล่านั้น แล้วเข้าสู่พระเกียรติสิริของพระองค์ไม่ใช่หรือ?" ²⁷ จากนั้นพระองค์ทรงอธิบายทุกอย่างที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระองค์เองให้พวกเขาฟังตั้งแต่โมเสสตลอดจนผู้เผยพระวจนะทั้งปวง

²⁸ เมื่อพวกเขาใกล้ถึงหมู่บ้านที่พวกเขาจะไปนั้น พระเยซูทรงทำที่ว่าจะเสด็จไป ²⁹ แต่พวกเขาทูลรับเร้าพระองค์ว่า "พักอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้ค่ำจนจะหมดวันแล้ว" ดังนั้นพระเยซูจึงทรงพักอยู่กับพวกเขา

³⁰ เมื่อพระองค์กำลังนั่งลงรับประทานอาหารกับพวกเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง อวยพระพร แล้วจึงหักขนมปังส่งให้กับพวกเขา ³¹ แล้วตาของพวกเขาก็เปิดออกและ พวกเขาจำพระองค์ และพระองค์จึงหายไปจากสายตาสองของพวกเขา ³² พวกเขาจึงพูดกันว่า "ใจของพวกเขาก็ร้อนรนอยู่ในภายในพวกเขาไม่ใช่หรือ เมื่อพระองค์ตรัสกับเราระหว่างทางขณะที่พระองค์อธิบายพระคัมภีร์ให้กับพวกเราฟัง?"

³³ พวกเขาจึงลุกขึ้นในเวลานั้นแล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาพบสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่กับคนเหล่านั้นที่อยู่กับพวกเขา ³⁴ กำลังพูดกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และทรงปรากฏแก่ซีโมน" ³⁵ ดังนั้นสองคนนั้นจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตามทาง และเรื่องที่เขารู้จักพระเยซูโดยการหักขนมปังนั้น

³⁶ ขณะที่พวกเขากำลังพูดเรื่องนี้อยู่ พระเยซูเองทรงมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย" ³⁷ แต่พวกเขาต่างตื่นตกใจหวาดกลัวคิดว่าเห็นผี

³⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายจะไว้วางใจทำไม? พวกท่านเกิดความคิดสงสัยขึ้นในใจของพวกท่านทำไม? ³⁹ จงดูมือและเท้าของเรา นี่เราเอง มาจับต้องเราและดู เพราะว่าผมไม่มีเนื้อและกระดูกอย่างที่พวกท่านเห็นอยู่ว่าเรามี" ⁴⁰ เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงให้พวกเขาดูพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์

⁴¹ พวกเขายังไม่เชื่อเพราะความตื้นเขินยี่สิบและพวกเขาต่างประหลาดใจ พระเยซูก็ตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านมีอะไรให้กินบ้างไหม?" ⁴² พวกเขาก็นำปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ ⁴³ และพระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

⁴⁴ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราได้ออกพวกท่านแล้วว่าบรรดาถ้อยคำที่เขียนไว้ในบทบัญญัติของโมเสส และในหนังสือผู้เผยพระวจนะ และในหนังสือสดุดีนั้น ต้องสำเร็จ"

⁴⁵ แล้วพระองค์ทรงเปิดใจของพวกเข เพื่อพวกเขาจะสามารถเข้าใจพระคัมภีร์ ⁴⁶ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "นี่คือสิ่งที่เขียนไว้ คือพระคริสต์เจ้า ต้องทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม ⁴⁷ ให้ประกาศการกลับใจใหม่และการอภัยบาปในพระนามของพระองค์แก่บรรดาประชาชาติเริ่มตั้งแต่วันที่กรุงเยรูซาเล็ม

⁴⁸ พวกท่านเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ ⁴⁹ ดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาว่านั้นมายังท่านทั้งหลาย แต่พวกท่านจงคอยอยู่ในเมืองจนกว่าท่านจะสวมด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน"

⁵⁰ แล้วพระองค์จึงพาพวกเขาออกไปใกล้ถึงหมู่บ้านเบธานี พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ และอวยพรพวกเขา ⁵¹ ขณะที่ทรงอวยพรพวกเขาอยู่นั้น พระองค์เสด็จจากพวกเขาไป และทรงถูกรับขึ้นสู่สวรรค์

⁵² ดังนั้นพวกเขาจึงมีสการพระองค์ และกลับมากที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวง ⁵³ พวกเขาอยู่ในพระวิหารเป็นประจำเพื่อสรรเสริญพระเจ้า